

**РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН
НЕПРИЯТНАТА ПРОФЕСИЯ
НА ДЖОНАТАН ХОУГ**

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1986

chitanka.info

„... завършекът не е добре.
От толкоз обич към живота,
надежди и напразни страхове,
даряваме с молитва кротка
незнайни и нечути богове.
Че никой не живее вечно
и мъртвите не връща ги
смъртта.

Че даже малката река далечна
се влива в океана на света.“

Суинбър

Н

1

— Кръв ли е това, докторе? — Джонатан Хоуг облиза устните си и както седеше на стола, се наведе напред, опитвайки се да види написаното на листа, който лекарят държеше.

Д-р Потбъри придърпа листа към себе си и погледна Хоуг над очилата си.

— Има ли някаква особена причина — попита той, — поради която трябва да намерите кръв под ноктите на ръцете си?

— Не. Така да се каже... Ами, не... няма. Но нали *наистина* е кръв?

— Не! — отвърна мрачно Потбъри. — Не е кръв.

Хоуг съзнаваше, че би трябвало да почувствува облекчение. Ала не почувствува. В този миг той съзнаваше, че дотолкова се бе вживял в хрумването кафявата нечистотия под ноктите на ръцете му да е засъхнала кръв, че даже не си позволяваше да се спре на други, по-невинни възможности.

Повдигаше му се. Но той трябваше да узнае...

— А какво е, докторе? Кажете ми.

Потбъри го изгледа от горе до долу.

— Вие ми зададохте определен въпрос. Аз ви отговорих. Вие не ме попитахте какво представлява това вещество — помолихте ме само да открия дали е кръв или не. Не е кръв.

— Но... Вие ме разигравате. Покажете ми анализа. — Хоуг се понадигна от стола и протегна ръка.

Лекарят дръпна листа настрана и старателно го скъса на две. Поставяйки двете парченца едно върху друго, той ги накъса още веднъж и още веднъж.

— Как си позволявате!

— Тези номера ги правете другаде — отвърна Потбъри. — Не се безпокойте за хонорара. Махайте се и друг път не се мяркайте.

Хоуг се озова на улицата на път към спирката на въздушната железница. Все още бе потресен от грубостта на лекаря. Той се боеше

от грубостта, така както някои хора се страхуват от змии, големи височини или тесни помещения. Грубите обноски, макар и непроявени лично спрямо него, а само демонстрирани някому в негово присъствие, го отвращаваха и го караха да се чувствава безпомощен и унижен.

А ако самият той биваше прицел на грубиянство, за него нямаше друго спасение освен бягството.

Той стъпи с един крак на първото стъпало от водещото нагоре към спирката на въздушната железница стълбище и се поколеба. Пътуването с въздушната железница бе в най-добрия случай мъчително било заради бутането и блъскането, било заради мръсотията и неизменната възможност за грубиянско поведение. Той съзнаваше, че в момента не е в състояние да го понесе. Ако трябваше да слуша как вагоните скърцат на завоя, поемайки на север към детелината, той се усъмни, че и сам ще закрещи.

Обърна се внезапно и се видя принуден рязко да се спре, защото се оказа гърди в гърди с някакъв човек, който също поемаше по стълбището. Хоуг се отдръпна.

— Отваряй си очите, приятел! — рече мъжът и бързо мина край него.

— Извинете — измънка Хоуг, но мъжът бе вече отминал.

Тонът на мъжа бе по-скоро рязък, отколкото грубиянски — случилото се не биваше да вълнува Хоуг, а го вълнуваше. Облеклото и видът на този човек, самата му миризма разстроиха Хоуг. Той съзнаваше, че няма нищо лошо в износения дочен работен комбинезон и коженото яке и че лицето, позацапано от потта, изсъхнала на места по време на работа, не е лишено от добродетели. Забодена върху козирката на фуражката на мъжа, се кипреше обла значка с пореден номер и някакъв надпис. Хоуг предположи, че човекът е шофьор на камион, монтьор или механик — някой от онези занаяти, за които са потребни вещина и мускули и на които се крепи техническият напредък. А вероятно беше и семеен човек — любещ баща и добър къщовник, чието най-голямо прегрешение може да е една извънредна халба бира на две смени и склонността да заложи някоя пара на ротативките.

Беше чиста детинщина от страна на Хоуг да позволи подобен външен вид да го смуги и да предпочете бяла риза, елегантен балтон и

ръкавици. И все пак, ако от човека бе лъхало на бръснарски лосион, а не на пот, неочакваната среща нямаше да бъде толкова неприятна.

Ето какво си помисли и си каза, че е глупав и слаб. И все пак... би ли могло такова едно грапаво и жестоко лице наистина да бъде външният белег на сърдечност и чувствителност? Или този нос като смачкано копче и тези свински очички?

Нищо, ще се прибере у дома с такси, без да поглежда никого. Малко по-нататък, пред магазина за деликатеси, имаше колонка.

— Накъде? — Вратата на таксито бе отворена, гласът на шофьора бе равнодушно настойчив.

Хоуг срещна погледа му, поколеба се и промени решението си. Отново същата скотщина — поглед без никаква дълбочина и кожа, обезобразена от ергенски пъпки и разширени пори.

— Тъ... извинете ме. Забравих нещо. — Той се завъртя рязко и внезапно спря, тъй като нещо го бе хванало през кръста. Оказа се малко момче с кънки, което се бе блъснало в него. Хоуг се олюля, но не падна и си придаде онзи вид на ласкав баща, към който прибягваше, щом трябваше да се разправя с деца.

— Хоп, по-полека, млади момко! — Той хвана момчето за рамото и лекичко го отстрани от себе си.

— Морис! — гласът, пронизителен и безсърдечен, пропищя близо до ухото му. Той принадлежеше на една огромна жена, самодоволна дебелана, която се бе подала през вратата на магазина за деликатеси. Тя сграбчи другото рамо на момчето и го дръпна настрани, като междувременно замахна със свободната си ръка, за да го цапардоса по ухото. Хоуг тъкмо се застъпи за момчето, когато забеляза, че жената го е зяпнала. Момчето, виждайки или усещайки отношението на майка си, ритна Хоуг.

Кънката го уцели в пицъла. Заболя го. Той побърза да се махне с единствената мисъл да се скрие. Свърна по първата странична улица. От удара понакуцваше, а ушите и вратът му отзад пламтяха, сякаш бе наистина заловен да се държи зле с този пикльо. Страничната улица не беше много по-добра от тази, от която бе избягал. От двете ѝ страни нямаше магазини, нито пък я притискаше грубият стоманен тунел на въздушната железница. Тя обаче бе плътно застроена с жилищни кооперации, четириетажни и многолюдни, малко по-добри от евтините и неуютни жилищни домове.

Поети са възпявали красотата и невинността на детството. Ала погледнато през очите на Хоуг, те едва ли са имали предвид тъкмо тази улица. Струваше му се, че малките момчета имат миши лица, че по хитрост са надраснали годините си и че са язвителни, повърхностни и неискрени. Малките момичета в неговите очи не бяха по-добри. По изпитите лица на тези осем или деветгодишни деца — неоформената крехка възраст — според него беше изписана някаква клюкарска история — подли душички, родени да създават неприятности, и отчайващи бърбрици. Малко по-големите им сестри, придобили твърде млади опит от улицата, изглеждаха изцяло погълнати от излагането на показ на своя арогантен, наскоро осъзнат пол не заради Хоуг, а заради своите пъпчиви връстници, шляещи се около дрогерията.

Дори пикльовците в бебешки колички... Хоуг си въобразяваше, че обича бебета, допаднаше му да играе ролята на достопочтен вуйчо. Ала не и тези. Със сополиви носове и дъх на кисело, мръсни и ревливи...

Малкият хотел приличаше на хиляди други — бе несъмнено трета категория, непретенциозен, само с един неонов надпис, който гласеше: „«Хотел Манчестър» — Проходящи пътници и постоянни гости“, с фойае — наполовина по-тясно от необходимото, дълго, тясно и сумрачно. Човек не забелязва тези хотели освен ако не ги потърси. В тях отсядат търговски пътници, пестеливи в своите разходи, или живеят ергени, които не могат да си позволят нещо по-добро. Единственият асансьор е клетка с железни решетки, леко замаскирани с бронзова боя. Подът във фойайето е кахлен, плювалниците са месингови. Освен писалището на администратора има още две посърнали палми в саксии и осем кожени кресла. Самотни старци, които сякаш никога не са имали минало, седят в тези кресла, живеят в стаите горе и от време на време намират някого от тях обесен в стаята си, с тънко въже около шията.

Хоуг влезе в хотел „Манчестър“ заднишком, за да избегне сблъсъка с тълпата деца, която заливаше тротоара. Някаква игра очевидно — той улови края на кресливата им песен: „... цапни му един за капак, защото е мръсен глупак.“

— Търсите ли някого, господине? Или желаете стая?

Леко изненадан, той бързо се обърна кръгом. Стая? Това, което искаше, бе своя собствен уютен апартамент, но в момента една стая,

каквато и да е стая, в която да може да остане сам, отделен от света със заключена врата, му се стори най-желаното нещо.

— Да, искам стая.

Администраторът обърна към него регистъра.

— Със или без? Пет и петдесет с баня, три и половина без баня.

— С баня.

Администраторът го наблюдаваше, докато подписва, но не протегна ръка за ключа, докато Хоуг не наброи пет долара и половина.

— Драго ни е, че отсядате при нас. Бил! Придружи мистър Хоуг до стая 412.

Самотният портиер го въведе в клетката, с едно око го изгледа от горе до долу, отбелязвайки скъпия модел на балтона му и липсата на багаж. Щом влязоха в стая 412, той откряна прозореца, включи осветлението в банята и застана до вратата.

— Търсите ли някого? — намекна той. — Нужна ли ви е помощ? Хоуг му даде бакшиш.

— Махай се! — рече той с дрезгав глас.

Портиерът престана да се усмихва престорено.

— Правете каквото искате! — повдигна рамене той.

В стаята имаше двойно легло, скрин с огледало, стол с облегалка и кресло. Над леглото висеше рамкирана снимка с надпис: „Колизеумът на лунна светлина“. Но вратата се заключваше, бе снабдена и с резе, а прозорецът гледаше към алеята, настрана от улицата. Хоуг седна в креслото. Имаше скъсана пружина, ала това не го вълнуваше.

Свали си ръкавиците и се загледа в ноктите си. Те бяха съвсем чисти. Беше ли възможно цялата история да е халюцинация? Беше ли изобщо ходил на преглед при д-р Потбъри? Човек, страдал от амнезия^[1], предположи той, сигурно може да се разболее отново, както и да халюцинира.

Дори да е така, не е възможно да е било халюцинация — той си спомняше много живо случилото се. Или пък беше възможно? Напрегна се да си припомни точно какво се бе случило.

Днес бе сряда, обичайният му почивен ден. Вчера, както обикновено, се бе върнал от работа у дома. Бе започнал да се облича за

вечеря — някак си разсеяно, припомни си той, тъй като в действителност бе размишлявал къде да вечеря — дали да опита един нов италиански ресторант, препоръчан му от неговите приятели Робъртсънови, или пък да се върне отново към изпитания гулаш, приготвян от главния готвач на ресторант „Будапеща“?

Той почти бе решил да предпочете по-сигурния вариант, когато телефонът иззвъня. За малко да не го чуе, тъй като кранът бе пуснат и водата течеше в умивалника. Стори му се, че чу нещо и спря крана. И наистина телефонът отново иззвъня.

Обаждаше се мисис Помърой-Джеймсън, която бе не само очарователна жена, но и притежаваше готвач, умеещ да прави за нейните вечери бульони, а не помия. И сосове. Тя предложи решение за неговото затруднение: „Озовах се най-неочаквано в беда, и то в последния момент, а трябва на всяка цена да имам още един мъж за вечеря. Свободен ли сте? Можете ли да ми помогнете? Ще можете ли? Скъпи мистър Хоуг!“

Мисълта за вечерята бе много приятна и той ни най-малко не се почувствува засегнат, че го молеха да попълни бройката в последната минута. В края на краищата човек не може да очаква да го канят на всяка вечеря. Беше във възторг, че може да послужи на Едит Помърой. Тя поднасяше скромно, но прилично бяло трапезно вино с риба и никога не си позволяваше простащината да предлага по кое да е време шампанско. Беше добра домакиня и той се радваше, че не се бе посвенила да го помоли за помощ. Преценката ѝ, че макар и непредвиден, той ще допадне на компанията, беше чест за него.

Ето какви мисли, припомни си той, го занимаваха, докато се бе обличал. Вероятно поради тази си умисленост, да не говорим, че телефонният разговор бе нарушил неговия установен ред, той бе пропуснал да си почисти ноктите.

Сигурно това е било причината. Разбира се, изобщо не бе възможно да си изцапа ноктите така отвратително на път към дома на семейство Помърой. В края на краищата нали човек носи ръкавици.

Снахата на мисис Помърой — жена, която той предпочиташе да отбягва! — бе тази, която му обърна внимание за ноктите. Тя бе настоявала със самонадеяност, наричана „модерна“, че професията на всеки мъж е изписана на лицето му.

— Вземете моя съпруг — какъв може да бъде той по професия освен адвокат? Погледнете го. Ами вие, д-р Фитс — с тези самарянски обноски?

— Не и по време на вечеря, надявам се.

— Вие не можете да се отърсите от тях!

— Но така не доказвате твърденията си. Вие *знаехте* какви сме по професия.

Тогава погледът на тази непоносима жена обиколи масата и се закова в него.

— Мистър Хоуг може да ме подложи на изпитание. Аз не знам той с какво се занимава. Никой не знае.

— Моля те, Джулия — мисис Помъррой отчаяно се опита да се намеси, но после се обърна с усмивка към мъжа от лявата си страна. — Този сезон Джулия изучава психология.

Мъжът отляво — Съдкинс или Снъгинс, не, Стъбинс — точно така се казваше, Стъбинс, рече:

— И с какво се занимава мистър Хоуг?

— Малка загадка. Той никога не говори за работа.

— Да не разискваме това — предложи Хоуг. — Не смятам, че...

— Не, не ми казвайте! — заповяда онази жена. — След миг ще се досетя. Някаква професия. Виждам ви с чанта за книжа.

Той нямаше намерение да ѝ казва. Някои въпроси можеха да се разискват на вечеря, други не. Ала тя продължи.

— Би могло да работите във финансовото дело. Може да сте търговец на произведения на изкуството или библиофил. Или може би сте писател. Мога ли да ви видя ръцете?

Той бе леко объркан от това искане, но постави хладнокръвно ръце на масата.

— Хванах ви! Вие сте аптекар.

Всички погледнаха натам, накъдето сочеше пръстът ѝ. Всички видяха черната ивичка под ноктите му. Съпругът ѝ наруши краткото мълчание с думите:

— Глупости, Джулия. Има десетки неща, с които могат да се боядисат ноктите. Хоуг може да се занимава по малко с фотография или по малко с гравьорство. Съдът не би признал за доказателство заключението ти.

— Какво друго може да се очаква от един адвокат? Убедена съм, че съм права. Така ли е, мистър Хоуг?

Самият той не сваляше поглед от ноктите си. Да бъде хванат на официална вечеря с мръсни нокти е истинско падение... ако той самият бе в състояние да проумее, нещо.

Той обаче нямаше ни най-малка представа как са се изцапали ноктите му. Дали по време на работа? Очевидно... но с какво се занимаваше през деня?

Той не знаеше.

— Кажете ни, мистър Хоуг. Нали познах?

Той сне поглед от тези противни нокти и промълви:

— Трябва да помоля да ме извините. — С тези думи той побягна от масата. Намери пътя до тоалетната, където, потискайки неволното си отвращение, изчисти лепкавата червеникаво-кафява нечистотия с острието на джобното си ножче. Клеят полепна по острието, той го избърса с книжна салфетка, сгъна го и пхна ножчето в джоба на жилетката. След това започна да търка ожесточено ноктите си с четка и сапун.

Не си спомняше кога точно се почувствува убеден, че това е кръв, човешка кръв.

Успя да намери шапката, палтото, ръкавиците и бастуна си, без да прибягва до помощта на прислужницата. Излезе навън и хукна с всички сили.

Премисляйки всичко това сред тишината на мрачната хотелска стая, той бе убеден, че първоначалният му ужас бе предизвикан от инстинктивното отвращение при вида на тази тъмночервена кал под ноктите му. Едва след като размисли по-добре, той осъзна, че не си спомня къде си бе изцапал ноктите, защото не си спомняше къде е бил през този ден, нито през вчерашния, нито през който и да било от миналите дни. Той не знаеше каква му е професията.

Беше нелепо, но ужасно злоещо.

Предпочиташе изобщо да не вечеря, отколкото да напусне мрачното спокойствие на хотелската стая. Към десет часа напълни ваната с вода, гореща колкото можеше да търпи, и се потопи в нея. Това го накара да се отпусне, а обърканите му мисли се успокоиха. Във

всеки случай, утеши се той, щом не може да си спомни с какво се занимава, тогава, естествено, не би могъл да се върне на работа. Следователно не съществува възможност да намери отново тази ужасна нечистотия под ноктите си.

Избърса се и се пхна под завивките. Макар и в непознато легло, успя да заспи.

Внезапно го събуди някакъв кошмар, но той не разбра това веднага, тъй като безвкусната обстановка, която го заобикаляше, хармонираше на кошмара. Когато накрая си спомни къде се намира и защо е там, си помисли, че кошмарът е за предпочитане, но по това време, изличен от паметта му, той бе вече изчезнал. Ръчният часовник му подсказа, че е вече обичайното за ставане време. Той позвъни на портиера и поръча да му донесат закуска от близката закусвалня.

Когато подносът със закуската пристигна, той бе вече облечен с единствените дрехи, с които разполагаше, и бе завладян от мисълта да се прибере у дома. Изпи на крак две чаши блудкаво кафе, разочовърка храната и напусна хотела.

След като влезе в апартамента си, той окачи палтото и шапката, свали ръкавиците си и както винаги отиде право в стаята, където бяха гардеробите му. Беше вече грижливо изгъркал ноктите на лявата си ръка и тъкмо се залавяше с дясната, когато осъзна какво върши.

Ноктите на лявата му ръка бяха бели и чисти, а тези на дясната — почернели и мръсни. Като се стараеше да се владее, той се изправи, отиде и погледна ръчния часовник, там, където го бе оставил на тоалетната масичка, след това надзърна да види колко показва и електрическият часовник в спалнята. Беше осемнадесет часът и десет минути — обичайното време, когато се връщаше *вечер* у дома.

Той можеше и да не си спомня своята професия, ала тя очевидно не бе го забравила.

[1] Отслабване или загубване на паметта. *Б.пр.* ↑

2

Фирмата „Поверителни разследвания — Рандъл и Крейг“ поддържаше своя нощен телефон само в един двустаен апартамент. Това бе удобно, защото Рандъл се бе оженил за Крейг още в началото на тяхното сътрудничество. Тъкмо младшият съдружник — съпругата му, бе оставила чиниите от вечерята да се накиснат и се опитваше да разбере дали има настроение да се занимава с домакинския дневник за разходите, когато телефонът иззвъня. Тя се пресегна, вдигна слушалката и каза уклончиво:

— Да? — после добави: — Да.

Старшият съдружник прекъсна заниманията си — той бе зает с отговорно научно изследване, което обхващаше смъртоносни оръжия, балистика и някои тъмни страни на аеродинамиката — по-точно стареше се да усъвършенствува своето умение да мята стрели през рамо, като за целта използваше за мишена офсетен портрет на последната светска красавица, забоден с кабърче към дъската за хляб. Една стрела се бе забила в лявото ѝ око — сега се опитваше да уцели и дясното.

— Да — повтори жена му.

— Опитай да кажеш и не — предложи той.

Тя закри слушалката.

— Млъкни и ми подай молив. — Тя се пресегна през цялата маса в нишата и свали от една кукичка стенографски бележник. — Да. Продължавайте.

Поемайки молива, тя изпълни няколко реда с ченгелчетата и завъртулките, които стенографите използват вместо букви.

— Вероятността е твърде малка — рече тя накрая. — По това време мистър Рандъл обикновено отсъства. Той предпочита да приема клиентите най-вече в работно време. Мистър Крейг ли? Не, сигурна съм, че мистър Крейг не би могъл да ви помогне. Положително. Така ли? Почакайте — ще проверя.

Рандъл опита още веднъж да уцели красавицата, но стрелата се заби в крака на радио- грамофонния шкаф.

— Е?

— На телефона е някакъв образ, който иска обезателно да се види с теб тази вечер. Казва се Хоуг, Джонатан Хоуг. Твърди, че няма физическа възможност да те посети през деня. Не пожела да каже с какво се занимава и съвсем се обърка, когато се опита да обясни.

— Порядъчен човек или фукльо?

— Порядъчен човек.

— Паралия?

— Така изглежда. Парите май не му създават особени грижи. Добре ще е да се заемеш с този случай, Теди — петнадесети април приближава.

— Добре. Прехвърли го насам.

Тя му направи с ръка знак да изчака и отново заговори в слушалката.

— Успях да открия мистър Рандъл. Смятам, че след малко ще може да говори с вас. Изчакайте така, моля.

Като продължаваше да държи слушалката настрани от мъжа си, тя погледна своя часовник, внимателно отброи тридесет секунди и едва тогава рече:

— Свързвам ви с мистър Рандъл. Говорете, мистър Хоуг — и пъкна слушалката в ръката на съпруга си.

— На телефона Едуард Рандъл. Какво има мистър Хоуг?...

— ... Вижте какво, мистър Хоуг, мисля, че най-добре ще е да дойдете сутрин. Ние всички сме хора и държим на у почивката си — поне аз държа...

— ... Трябва да ви предупредя, мистър Хоуг, че когато слънцето започвала залязва, хонорарът ми се повишава...

— ... Е добре — почакайте да помисля. Тъкмо си тръгнах за вкъщи. Всъщност току-що разговарях със съпругата си и тя вече ме очаква. Знаете ги жените. Ако можете обаче да наминете у дома след двадесет минути... да речем в ъъз осем и седемнадесет бихме могли да поговорим няколко минути. Разбрано — имате ли молив подръка? Ето адреса...

Той постави слушалката.

— Този път каква роля ще изпълнявам? На съпруга, съдружник или секретарка?

— А ти как смяташ? Нали ти разговаря с него?

— Най-добре е на съпруга. Гласът му звучеше прекалено свенливо.

— Добре.

— Ще си облека вечерна рокля. А ти най-добре прибери играчките си от пода, умнико.

— Не е наложително. Това придава на стаята известна ексцентричност.

— А може би ще искаш ситно нарязан тютюн и лула или цигари „Реджи“? — Тя обиколи стаята и изгаси лампите по тавана, като нагласи настолната и стоящата лампа така, че столът, на който посетителят неминуемо щеше да седне, да е добре осветен.

Без да ѝ отговори, той прибра стрелите и дъската за хляб, като междуременно се спря, наплюнчи пръст и разтри мястото, където бе повредил радиошкафа. След това тръсна всичко в кухнята и затвори вратата. От дискретното осветление, при което кухненската ниша не се виждаше вече, стаята изглеждаше уютно красива.

— Драго ми е, господине. Скъпа, това е мистър Хоуг. Мистър Хоуг... мисис Рандъл.

— Приятно ми е, госпожо.

Рандъл му помогна да си свали палтото, като междуременно се убеди, че мистър Хоуг не е въоръжен — или ако е — тогава е открил друго място освен подмишницата или на кръста, където да носи револвера си. Рандъл не бе подозрителен, но бе непоправим песимист.

— Седнете, мистър Хоуг. Цигара?

— Не. Благодаря, не.

Рандъл не каза нищо в отговор. Той седеше и оглеждаше клиента — не нахално, а невинно, но въпреки това задълбочено. Костюмът можеше да е английски, а можеше и да е на фирмата „Брукс Бръдърс“. Но в никакъв случай не на „Харт, Шафнър и Маркс“. Макар и скромна като калугерка вратовръзка от това качество, би трябвало да се нарича копринено шалче за врат. Той мислено повиши хонорара си. Дребното човече нервничеше — не го свърташе на стола. Вероятно женското

присъствие. Хубаво — нека поври на бавен огън, а после ще го свали от печката.

— Не би трябвало да ви смуцава присъствието на мисис Рандъл — каза той след малко. — Аз нямам тайни от нея.

— О... о, да. Да, наистина. — Без да става, той се поклони нагоре от кръста. — Щастлив съм, че присъствува и мисис Рандъл. — Той обаче не продължи, за да обясни по каква работа е дошъл.

— Е, мистър Хоуг — добави Рандъл след малко, — вие поискахте да се посъветвате с мен по някакъв въпрос, нали така?

— Тъ, да.

— Тогава може би ще е най-добре да ми разкажете за него.

— Да, разбира се. Та... така да се каже... мистър Рандъл, цялата история е нелепа.

— Повечето истории са такива. Но хайде, разказвайте. Неприятности с жена ли? Или някой ви е изпращал заплашителни писма?

— О, не! Не би имало нищо по-лесно от това. Аз обаче се страхувам.

— От какво?

— Не знам — отговори припряно Хоуг и си пое леко дъх. — Искам вие да откриете.

— Почакайте, мистър Хоуг — каза Рандъл. — Вместо да се оправя историята, май повече се обърква. Казвате, че се страхувате и искате аз да открия от какво се страхувате. Вижте, аз не съм психоаналитик. Аз съм детектив. Има ли нещо в цялата тази ваша история, което може да се свърши от детектив?

Хоуг изглеждаше нещастен и изведнъж изтърси:

— Искам да разберете с какво се занимавам през деня.

Рандъл го изгледа и бавно рече:

— Искате аз да разбера с какво вие се занимавате през деня?

— Да, точно така.

— Хммм. Няма ли да е по-лесно вие да ми кажете с какво се занимавате?

— О, не мога.

— Защо?

— Самият аз не знам.

Рандъл вече започна да се дразни.

— Мистър Хоуг — рече той, — обикновено вземам двойно за игра на гатанки. Ако не ми кажете с какво се занимавате през деня, това мисля ще говори за липса на доверие у мен, което наистина доста ще ме затрудни да ви помогна. Дайте да се изясним — с какво се занимавате през деня и какво общо има това със случая? Какъв е всъщност случаят?

Мистър Хоуг се изправи.

— Би трябвало да се досетя, че няма да успея да ви обясня — рече той с нещастен вид, по-скоро на себе си, отколкото на Рандъл. — Извинете за безпокойството. Аз...

— Минутка, мистър Хоуг! — Синтия Крейг-Рандъл се обади за първи път. — Струва ми се, че и двамата не се разбрахте правилно. Искате да кажете, дано не греша, че вие наистина и буквално *не знаете* с какво се занимавате през деня, нали така?

— Да — каза той признателно. — Да, точно така.

— И искате ние да разберем с какво се занимавате? Да ви проследим, да открием къде ходите и да ви кажем какво сте правили.

Хоуг закима утвърдително.

— Именно това се опитвах да обясня.

Рандъл премести поглед от Хоуг към съпругата си и от нея към Хоуг.

— Да изясним нещата — рече той бавно. — Вие наистина не знаете с какво се занимавате през деня и искате от мен да открия това. От колко време сте така?

— Аз... Аз не знам.

— А какво знаете тогава?

С подсказване Хоуг успя да разкаже историята си. Единствените му спомени датираха едва от около пет години и бяха свързани със санаториума „Сейнт Джордж“ в Дюбък. Неизлечима амнезия — тя вече не го измъчваше и той гледаше на себе си като на напълно възстановен. Когато бе изписан, хората от болничната управа му бяха намерили работа.

— Каква работа?

Той не знаеше. Вероятно същата работа, която все още вършеше, сегашната му професия. Когато напусна санаториума, го бяха

посъветвали настоятелно никога да не се тревожи за работата си и никога, дори и в мислите си, да не взема работа за вкъщи.

— Вижте — обясни Хоуг, — те разработват теорията, че амнезията е резултат от преумора и грижи. Спомням си как д-р Рено ме убеждаваше, че изобщо не бива да говоря за работа и никога да не мисля за работата си през деня. Когато вечер се прибирам у дома, трябва да забравя нещата от този род и да се занимавам само с приятни неща. И аз се постарах да правя именно това.

— Хм. Изглежда сте успели, и то дотолкова, че чак не е за вярване. Кажете, използвах ли хипноза при лечението ви?

— Нямам никаква представа.

— Сигурно са използвали. Ти как смяташ, Син? Дали е възможно?

— Възможно е — кимна съпругата му. — Постпсихоза. Пет години след лечението той, колкото и да се мъчи, не би могъл изобщо да се сети за работата си след работно време. Това обаче ми се струва много стара терапия.

Рандъл бе доволен. Тя се занимаваше с психологичните въпроси. Дали вземаше отговорите от нейното твърде продължително следване или направо от подсъзнанието си, той нито знаеше, нито искаше да знае. Важното е работата да върви.

— Безпокои ме още нещо — добави той. — Пет години сте я карали така очевидно, без да знаете къде и как работите. Откъде се взе това внезапно силно желание да узнаете?

Той им разказа историята за спора на вечерята, за странната кал под ноктите му и за несговорчивия лекар.

— Страх ме е — призна отчаяно той. — Бях убеден, че е кръв. А сега знам, че е нещо... по-лошо.

Рандъл го погледна.

— Защо?

Хоуг облиза устни.

— Защото... — той млъкна — изглеждаше безпомощен. — Вие нали ще ми помогнете?

Рандъл се изправи.

— Това не е по моята част — рече той. — Имате нужда от помощ, така е, но ви трябва помощ от психиатър. Амнезията не е по моята част. Аз съм детектив.

— Но аз искам *именно* детектив. Искам да ме наблюдавате и да разберете с какво се занимавам.

Рандъл понечи да откаже — прекъсна го жена му.

— Сигурна съм, че можем да ви помогнем, мистър Хоуг. Може би ще трябва да се срещнете с психиатър...

— О, не!

— ... Ала щом искате да бъдете следен — ще бъдете.

— Това не ми харесва — рече Рандъл. — Той няма нужда от нас.

Хоуг постави ръкавиците си на масичката и бръкна във вътрешния си джоб.

— Няма да съжалявате за положения труд. — Той започна да брой банкнотите. — Нося само петстотин — рече той плахо. — Достатъчно ли са?

— Достатъчно са — отвърна му тя.

— За предварителен хонорар — добави Рандъл. Той взе парите и ги пъкна в страничния джоб на самото си.

— Между другото — продължи той, — щом не знаете с какво се занимавате през работно време и не си спомняте нищо освен болницата, тогава откъде получавате пари? — той се постара да придаде на гласа си нехаен тон.

— О, плащат ми всяка неделя. Двеста долара в брой.

Когато той си отиде, Рандъл подаде парите на жена си.

— Какви красиви хартийки — рече тя, като ги оглади с длан и грижливо ги сгъна. — Теди, защо се опитваше да развалиш работата?

— Аз ли? Не съм... само вдигах цената. Старата игра „бягай по-наблизо“.

— Така си и помислих. Но ти за малко да преиграеш.

— Невъзможно. Знаех, че мога да разчитам на теб. *Ти* никога не би го оставила да си излезе от къщата дори с един цент в джоба.

Тя се усмихна щастливо.

— Ти си свестен мъж, Теди. И ние с теб толкова много си приличаме. И двамата обичаме парите. Доколко повярва на неговата история?

— На нито една дума.

— Нали няма да го следиш лично ти?

— А защо не? Защо да плащам по десет долара на ден на някое бивше ченге, за да обърка работата?

— Теди, тази работа не ми харесва. Откъде-накъде ще иска да плаща толкова много... — тя размаха банкнотите... — за да те води за носа ли?

— Това именно ще разбере.

— Трябва да си предпазлив. Спомняш ли си бандата на червенокосите?^[1]

— Червенокосите... О, пак Шерлок Холмс. Не ставай дете, Синтия.

— Той ще ми каже. Ти не се вдетинявай. Този дребосък е *сатана*.

Тя излезе от стаята и скри парите. Когато се върна, го завари коленичил до креслото, в което бе седял Хоуг — инжектираше графитен прах. Той вдигна поглед при влизането ѝ.

— Син...

— Кажи, умнико.

— Да си пипала това кресло?

— Естествено не съм. Преди той да дойде, избърсах, както обикновено, страничните облегалки.

— Не те питам за това. Пипала ли си го, след като той си отиде? Той изобщо сваля ли си ръкавиците?

— Чакай малко. Да, сигурна съм, че ги свали. Погледнах му ноктите, когато разправяше онези измишльотини за тях.

— Аз също видях, но исках да се уверя, че не съм откачил. Погледни политурата.

Тя огледа полираните облегалки, покрити сега с тънък слой сивкав прах. Повърхността беше безупречно гладка — никакви отпечатъци от пръсти.

— Сигурно изобщо не ги е докосвал... Не, не, *докосна* ги, аз го видях. Когато каза „Страх ме е“ — той впи пръсти и в двете облегалки. Спомням си, че забелязах как силно посиняха кокалчетата на пръстите му.

— Може би колодий?^[2]

— Не ставай глупав. Няма дори и следа. Ти се ръкува с него. Имаше ли колодий по ръцете му?

— Мисля, че нямаше. Смятам, че щях да забележа. „Човекът без отпечатъци на пръстите“. Хайде да го наречем призрак и да му сложим пепел.

— Призраците не плащат суха пара да ги следят.

— Вярно, не плащат. Поне аз не съм чувал. — Той стана и се отправи към кухненската ниша, грабна телефона и набра номера за междуградски поръчки.

— Искам болничната телефонна централа в Дюбък, въъ... — Той затвори слушалката и се обърна към жена си.

— Кажи, мила, в кой щат по дяволите е Дюбък?

След четиридесет и пет минути и няколко телефонни разговора той хлопна слушалката на вилката.

— Това обяснява нещата — съобщи той. — В Дюбък не съществува санаториум „Сейнт Джордж“. Никога не е имало и вероятно никога няма да го има. Както няма и никакъв д-р Рено.

[1] От едноименен разказ на Артър Конан Дойл. *Б.пр.* ↑

[2] Прозрачен разтвор от целулозен нитрат, който след изпаряване на разтворителя се превръща в стъкловиден пласт. *Б.пр.* ↑

3

— Ето го! — Синтия Крейг-Рандъл смушка съпруга си.

Той продължаваше да държи пред лицето си вестник „Чикаго Трибюн“, давайки си вид, че го чете.

— Виждам го — рече той тихо. — Овладей се. Някой може да си помисли, че никога досега не си преследвала човек. По-спокойно.

— Теди, моля те внимавай.

— Ще внимавам.

Той надзърна над вестника и видя как Джонатан Хоуг слиза по стъпалата на помпозния жилищен блок Гоутам Апартаментс, където бе устроил своя дом. Когато излезе изпод козирката, той зави наляво. Беше точно девет часът без седем минути.

Рандъл стана, сгъна грижливо вестника и го сложи на пейката на автобусната спирка, където бе чакал. След това се обърна и се упъти към дрогерията зад него и пушна монета от един цент в автомата за дъвки пред входа на магазина. В огледалото откъм лицевата страна на автомата той наблюдаваше как Хоуг бавно се придвижва по другия тротоар на улицата. По същия начин, без да бърза, той тръгна след него, но не прекоси улицата.

Синтия изчака на пейката, докато Рандъл спокойно я изпревари с половин пряка, след което стана и тръгна подир него.

На втората пряка Хоуг се качи на един автобус. Рандъл се възползва от промяната на светлините на светофара, която задържа автобуса на ъгъла, пресече на червено и успя да стигне автобуса тъкмо когато той потегляше. Хоуг се бе качил на втория етаж. Рандъл си намери място долу.

Синтия закъсня много, за да хване автобуса, но не закъсня много да вземе номера му. Тя викна на първото свободно такси, което мина, каза на шофьора номера на автобуса и тръгнаха.

Минаха дванадесет преки, преди да съзрат автобуса. След три преки червен светофар попречи на шофьора да се изравни с автобуса. Тя зърна съпруга си в него — това бе всичко, което искаше да знае. До

края на пътуването тя само отброяваше в ръката си сумата, показвана от апарата плюс четвърт долар бакшиш.

Когато ги видя да слизат от автобуса, тя каза на шофьора да спре. Той спря на няколко ярда след автобусната спирка. За зла участ те тръгнаха към нея — тя не пожела да излезе веднага навън. Плати на шофьора точната сума, докато държеше под око — под онова трето око на тила си — двамата мъже. Шофьорът я погледна любопитно.

— Вие ходите ли по жени? — попита тя ненадейно.

— Не, госпожо. Аз имам семейство.

— А *моят* съпруг ходи — рече тя горчиво и престорено. — Вземете — тя му подаде четвъртинката долар.

Хоуг и Рандъл бяха вече изминали няколко ярда. Тя излезе, тръгна към магазина точно отсреща през алеята и зачака. За своя изненада видя как Хоуг се обърна и заговори на съпруга ѝ. Беше доста надалеч, за да чуе какво казва.

Поколеба се да отиде при тях. В картината имаше нещо нередно, което я безпокоеше — макар че му говореха, съпругът ѝ стоеше безучастен. Той слушаше спокойно това, което Хоуг искаше да му съобщи, после двамата влязоха в административната сграда, пред която се бяха спрели.

Тя незабавно ги последва. Фоайето на сградата беше многолюдно, както и можеше да се очаква в този утринен час. Шестте асансьора, наредени в редица, скоростно си вършеха работата. Асансьор номер 2 тъкмо затваряше врати. Номер 3 точно започваше да приема пътници. Нямахте ги в номер 3. Тя застана на пост близо до щанда за цигари и бързо огледа фоайето.

Нямаше ги във фоайето. Нямаше ги, тя набързо провери и в бръснарницата, в която се влизаше от фоайето. Вероятно са били последните пътници в асансьор номер 2. Тя бе наблюдавала светлинното табло на асансьора, без да научи нищо полезно — кабината бе спирала на всеки етаж.

Асансьор номер 2 беше вече слязъл — тя се качи с другите пътници — не влезе нито първа, нито последна, а с навалищата. Не посочи етаж, а изчака да слезе и последният човек.

Момчето от асансьора я погледна с вдигнати вежди.

— Етажът моля — настоя то.

Тя му показа банкнота от един долар.

— Искам да поговоря с теб.

То затвори вратите, осигурявайки задушевна обстановка.

— По-делово — каза момчето, поглеждайки към лампичките на таблото си.

— Двама мъже се качиха заедно при последното ти изкачване. — Тя ги описа бързо и образно. — Искам да знам на кой етаж слязоха.

То поклати глава.

— Откъде да знам. Това е върховият час.

Тя добави още една банкнота.

— Помисли си. Били са сигурно последните двама, които са се качили. Може би е трябвало да излизат, за да сторят път на другите да слизат. Вероятно по-ниският е назовал етажа.

Той отново поклати глава.

— И петарка да извадите, пак не бих могъл да ви кажа. По време на наплива и лейди Годайва^[1] да влезе с коня си в кабината, пак няма да разбере. А сега — ще слезете ли, или ще продължите надолу?

— Ще слеза надолу — тя му подаде едната от банкнотите. — Благодаря за старанието.

То погледна банкнотата, повдигна рамене и я пхна в джоба си.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да застане на пост във фойето. Ядосвайки се, тя това и направи. Изиграна — помисли си, — и то изиграна с най-стария номер за отървяване от преследвач. Наричаш себе си детектив, а се хващаш на номера с административната сграда! Те сигурно са излезли вече навън и отдавна са изчезнали, и Теди се чуди къде ли е, а може и да има нужда от нейната подкрепа.

Трябва да започне да се занимава с плетене на дантели. По дяволите!

От щанда за цигари си купи бутилка „Пепси кола“ и я изпи бавно на крак. Тъкмо се чудеше дали ще смогне да изпие още една в името на доброто прикритие, когато Рандъл се появи.

Трябваше да изпита огромно облекчение, за да осъзнае колко много се е страхувала. Въпреки това тя не наруши правилата. Извърна глава убедена, че съпругът ѝ ще я види и ще разпознае тила ѝ не по-зле от лицето ѝ.

Той не се приближи и не ѝ заговори — ето защо тя отново зае удобна за наблюдение позиция. Хоуг никъде не се мяркаше, а дали тя не бе го изтървала?

Рандъл стигна до ъгъла, хвърли колеблив поглед към една колонка за таксите, но после се метна на автобуса, който тъкмо заставаше на спирката. Тя го последва, като пропусна няколко души да се качат преди нея. Автобусът потегли. Хоуг със сигурност не бе се качил и тя реши, че няма да е опасно, ако наруши правилата.

Той вдигна очи, щом тя седна до него.

— Син! Помислих си, че сме те загубили.

— За малко и това да стане — призна тя. — Кажи ми... какво се мъти?

— Изчакай да стигнем в кантората.

Не ѝ се чакаше, но си замълча. Автобусът, който бяха взели, ги отведе само на шест преки до кантората им. Когато пристигнаха, той отключи вратата на малкия апартамент и отиде право при телефона. Регистрираният им служебен телефон бе свързан с градската мрежа през частната телефонна станция на едно секретарско бюро.

— Някой да се е обаждал? — попита, после за миг се заслуша. — Добре. Изпратете записките. Не е спешно.

Той затвори телефона и се обърна към жена си.

— И така, малката, това са най-лесно спечелените от нас пет стотачки.

— Ти си открил с какво се занимава той?

— Естествено.

— И с какво се занимава?

— Познай.

Тя го погледна.

— А не искаш ли да ти хвърля един пердах?

— Дръж се да не паднеш. Не можеш да се досетиш, макар че е много просто. Той работи при един търговец-бижутер — шлифова скъпоценни камъни. Нали си спомняш за онова вещество, дето го намерил под ноктите си и дето толкова много го бе разстроило?

— Е?

— Нищо особено. Обикновен крокус^[2]. С помощта на болното си въображение той стига до заключението, че това е засъхнала кръв. Ето как спечелихме половин бон.

— Ммм. Виж ти какво било. Мястото, където работи, сигурно се намира в Акми Билдинг?

— Стая 1310. По-точно апартамент 1310. Ти защо не ни проследи?

Тя се поколеба дали да отговори. Не искаше да си признае колко непохватно бе постъпила, ала навикът да бъдат напълно откровени един към друг се оказа по-силен от нея.

— Оставих се да бъда подведена, когато Хоуг те заговори навън пред Акми Билдинг. Изпуснах ви пред асансьора.

— Ясно. Ами аз... Слушай! Какво каза? Спомена ли, че Хоуг е разговарял с мен?

— Да, разбира се.

— Но той не е разговарял с мен. Изобщо не ме е поглеждал. Какви ги говориш?

— Аз ли какви ги говоря? А *ти* какви ги говориш? Точно преди да влезете в Акми Билдинг, Хоуг се спря, обърна се и те заговори. Двамата стояхте там и си дрънкахте, което ми изкара акъла. След това едва ли не под ръка влязохте заедно във фойето.

Той седеше, без да продума, и дълго не сваляше поглед от нея.

Накрая тя заговори.

— Какво си ме зяпнал като глупак! Точно така беше.

— Син — рече той, — изслушай ме. Слязох от автобуса след него и го последвах във фойето. Използвах стария номер „спортно ходене на пета-пръсти“, за да вляза в асансьора, и когато той застана с лице към вратата на кабината, аз се проврях зад гърба му. Когато излезе, аз се дръпнах назад, после се помаях на входа на асансьора, задавайки на момчето идиотски въпроси, за да дам на онзи достатъчно време да се разкара. Когато завих зад ъгъла, той тъкмо хлътваше в 1310. Въобще не е разговарял с мен. Изобщо не ми е зървал физиономията. Сигурен съм в това.

Тя бе пребледняла, ала само каза:

— Продължавай.

— Като влезеш в този апартамент, от дясната ти страна има дълга остъклена преграда, зад която са наредени тезгяхи. Ако погледнеш през стъклото, ще видиш как бижутерите, или златарите, или наречи ги както искаш, работят. Умно — добър търговски похват. Хоуг се вмъкна право вътре и когато минавах по пътеката, той бе вече отвъд преградата — беше си свалил палтото и облякъл работна престилка, — а една от онези увеличителни играчки бе затъкната в

окото му. Минах покрай него на път към канцеларията — той изобщо не вдигна поглед — и попитах за управителя. И ето появява се дребно като врабец човече и аз го питам дали работи при тях човек на име Джонатан Хоуг. Той ми отвърща „да“ и ме пита дали искам да говоря с него. Аз му отговарям „не“ и му казвам, че съм детектив от една застрахователна компания. Той пита дали не се е случило нещо нередно и аз му обяснявам, че става въпрос за най-обикновена служебна проверка на онова, което Хоуг е писал в молбата си за застраховка „живот“ и питам от колко време работи при тях. Той ми казва от пет години. Заявява, че Хоуг е един от най-надеждните им и способни служители. Хубаво казвам и го питам как смята дали Хоуг ще може да си позволи да изплати сума от десет хиляди. Той казва „разбира се“ и добавя, че те винаги се радват, когато техни служители си влагат парите в застраховка „живот“. Тъкмо това именно исках да разбера, когато започнах да го баламосвам.

Когато си излизах, спрях срещу тезгяха на Хоуг и се загледах в него през стъклото. Този път той вдигна очи и ги втренчи в мен, а после пак ги сведе надолу. Убеден съм, че щях да забележа, ако ме беше познал. Случай на пълна схизо... шизо... как го казваш?

— Шизофрения. Пълно раздвояване на личността. Но виж какво, Теди...

— Да?

— Ти *наистина* разговаря с него. Аз те видях.

— Успокой се, котенце. Може само да ти се е сторило така, а да си видяла други двама мъже. На какво разстояние беше?

— На не *толкова* голямо. Стоях пред Бийчъм Бутъри. После следва Ше Луи и след това е входа на Акми Билдинг. Ти беше застанал с гръб към будката за вестници на тротоара и всъщност бе обърнат с лице към мен. Хоуг бе с гръб към мен, но не е възможно да съм сгрешила, тъй като го мернах в пълен профил, когато вие двамата се обърнахте и влязохте заедно в сградата.

Рандъл изглеждаше ядосан.

— Не съм разговарял с него. И не съм влизал заедно с него. Влязох след него.

— Едуард Рандъл, не ми ги пробутвай такива! Признавам, че ви изгубих от погледа си, но това не ти дава основание да ми го натякваш и да ме правиш на глупачка.

Рандъл бе имал твърде продължителен и твърде приятен брачен живот, за да не се съобразява със сигналите за опасност. Той стана, отиде при нея и я прегърна с една ръка.

— Виж, малката — рече той сериозно и нежно. — Не си правя майтап с теб. Жиците ни се преплитат някъде, но аз ти предавам случая съвсем точно, така както си го спомням.

Тя потърси с поглед очите му, после внезапно го целуна и се дръпна настрана.

— Много добре. И двамата сме прави, а това е невъзможно. Хайде!

— Къде хайде?

— Отиваме на местопрестъплението. Ако не изясня всичко това — изобщо няма да мога да мигна.

Акми Билдинг — административната сграда — си стоеше точно там, където я бяха оставили. На място си стоеше и Бийчъмс Бутъри, както и Ше Луи, а също и будката за вестници. Той застана на мястото, където бе стояла тя и се съгласи, че не би могла да сгреша в разпознаването им, освен ако не е била мъртво пияна. Ала той бе не по-малко сигурен и в това, което сам бе правил.

— Нали не си ударила една-две глътки по пътя? — попита той с надежда.

— Естествено, че не съм.

— Какво ще правим сега?

— Не знам. Тоест знам. Нали изцяло приключваме с Хоуг? Проследил си го и край.

— Да... защо?

— Заведи ме горе, където работи. Искам да попитам неговото дневно „аз“ дали е разговаряло с теб на слизане от автобуса или не.

Той сви рамене.

— Добре, малката. Ти командуваш парада.

Те влязоха и се насочиха към първия свободен асансьор. Стартерът щракна кастанетите си, момчето затвори вратите и попита:

— Етажите моля?

Шести, трети, девети — Рандъл изчака да бъдат обслужени пътниците за тези етажи, преди да съобщи:

— Тринадесети.

Момчето се огледа.

— Мога да ви заведа до четиринадесети и дванадесети, приятелю, и вие да си ги разделите.

— Моля?

— Нямаме тринадесети етаж. Ако имаше, никой нямаше да го наеме.

— Сигурно имате грешка. Аз бях там тази сутрин.

Погледът, който му отправи момчето, бе подчертано строг.

— Убедете се сам.

Той насочи кабината нагоре и спря — дванадесети. Продължи бавно нагоре — цифрата 12 изчезна от погледа и бързо бе заменена от друга — четиринадесети.

— На кой от двата да ви оставя?

— Извинете — каза Рандъл. — Изпаднал съм в глупава грешка. Аз наистина бях тук тази сутрин и си помислих, че съм запомнил етажа.

— Може да е било осемнадесетият етаж — предположи момчето. — Понякога осмицата досущ прилича на тройка. Кого търсите?

— Фирмата „Детъридж енд Ко“. Те са бижутери — производители.

Момчето поклати глава.

— Не са в тази сграда. Тук няма бижутери и няма фирма „Детъридж енд Ко“.

— Сигурен ли сте?

Вместо отговор момчето спусна асансьора до десетия етаж.

— Попитайте в 1001. Там е канцеларията на администрацията на сградата.

Не, нямаха такава фирма „Детъридж енд Ко“. Не, никакви бижутери — производители или каквито и да било. Да не би господинът да търси Апикс Билдинг вместо Акми? Рандъл им поблагодари и потресен си тръгна.

Синтия бе запазила пълно мълчание през цялото време. Сега тя заговори:

— Скъпи...

— Да. Какво има?

— Бихме могли да се качим до най-горния етаж и после да слезем.

— Защо да си правим този труд? Ако фирмата наистина е тук, в администрацията щяха да знаят за това.

— Да, вярно, но може да не искат да кажат. В цялата тази работа има нещо подозрително. Дай да помислим — от административна сграда може да се скрие цял един етаж, ако се замаскира вратата му като гола стена.

— Не, това е глупаво. Аз просто губя разсъдъка си — това е всичко. Най-добре е да ме заведеш на лекар.

— Не е глупаво и умът ти си е на място. Как в асансьора човек измерва височината? По броя на етажите. Ако не си видял някой етаж, никога не би се досетил, че са ти пробутали допълнителен. Може би сме по следите на нещо голямо. — Тя в действителност сама не вярваше на собствените си доводи, но знаеше, че на него му е необходимо да се занимава с нещо.

Той понечи да се съгласи, но се възпря.

— А какво би казала за стълбището? Човек непременно би забелязал етаж от стълбището.

— Може би в стълбището има някакъв фокус. Ако е така, ние ще го открием. Хайде.

Фокус обаче нямаше. Стъпалата между дванадесети и четиринадесети етаж бяха осемнадесет — точно толкова, колкото между всички останали етажи. Те слязоха от най-горния етаж и огледаха надписите на всяка врата с матови прозорци. Това им отне доста време, тъй като Синтия не искаше и да чуе предложението на Рандъл да се разделят и всеки да вземе по половин етаж. Тя искаше той да ѝ е пред очите.

Нямаше никакъв тринадесети етаж и нямаше никъде врата, която да съобщава, че апартаментът е нает от бижутерската фирма „Детъридж енд Ко“ или друго някакво име. Имаха време само да четат имената на фирмите по вратите — да влизат във всяка кантора под един или друг претекст би отнело много повече от един ден.

Рандъл се вгледа замислено в една врата с табела: „Прайд, Грийнуей, Хамилтън, Стайнболт, Картър и Грийнуей — адвокати“.

— По това време — размишляваше гласно той — може вече и да са сменили надписа на вратата.

— Не и на *тази* — подчерта тя. — Във всеки случай, ако работата е била нагласена, те са могли да ликвидират цялото си свърталище. Да го променят така, че ти да не го познаеш. — Въпреки това тя замислено погледна невинните наглед букви. Административната сграда е ужасно откъснато и потайно място. Звукоизолирани стени, жалузи и нищо незначещо име на фирма. На такова място би могло да се случи всичко, абсолютно всичко. Никой не би разбрал. Никой не би се заинтересувал. Никой изобщо не би забелязал. Нито полицаи по време на обиколката си, нито съседи, недостъпни като луната, нито дори чистачката, освен ако наемателят сам не я повика. Щом наемът се плаща навреме, управата не закача наемателя. Върши си престъпления по твой вкус и складирай трупове в килера.

Тя потрепера.

— Хайде, Теди. Да побързаме.

Те обходиха останалите етажи по възможно най-бързия начин и най-сетне слязоха във фойето. Синтия се почувствува стоплена при вида на човешки лица и слънчева светлина, макар че не бяха намерили изчезналата фирма. Рандъл се поспря на стълбата и се огледа.

— Не допускаш ли, че *може* да сме влезли в друга сграда? — попита неуверено той.

— В никакъв случай. Виждаш ли този щанд за цигари? Само дето не спях в него. Познавам всяка наплюта от муха точица по тезгяха.

— Тогава какъв е отговорът?

— Отговорът е обяд. Хайде!

— Добре. Само че аз ще изпия моя.

След третото уиски тя успя да го убеди да включи в менюто си чиния яхния със солено месо. От яхнията и двете чаши кафе той се почувствува напълно трезвен, но нещастен.

— Син...

— Да, Теди.

— Какво ми стана?

Тя отговори бавно.

— Смятам, че ти стана жертва на удивително изпълнен хипнотичен сеанс.

— И аз така смятам... вече. Дали е от това, но направо се скапах. Хипноза да бъде! Искам обаче да разбера причината.

Тя започна да шари по масата с вилицата си.

— Аз не съм сигурна, че искам да разбера. Знаеш ли какво ми се иска да направя, Теди?

— Какво?

— Искан ми се да изпратим на мистър Хоуг петстотинте долара с писмо, че не можем да му помогнем и затова му връщаме парите.

Той се втренчи в нея.

— Да върнем парите ли? Светии небесни!

Изражението ѝ сякаш бе на човек, заловен в момент на някакво недостойно предложение, но тя упорито продължи.

— Разбирам. И все пак това е, което ми се иска да направим. Можем да печелим достатъчно от разводи и да се прехранваме, като следим някого тук и там. Не ни трябва да се занимаваме с подобни неща.

— Говориш така, сякаш петстотин долара са нещо, което би дала като бакшиш на някой келнер.

— Не си прав. Мисля само, че те не са достатъчно, за да рискуваш за тях главата или разсъдъка си. Виж, Теди, някой се опитва да ни изпрати за зелен хайвер и преди да предприемем каквото и да било по този случай, искам да разбера защо.

— И аз искам да разбера. Ето защо не желая да зарежем този случай. По дяволите, никак не обичам да ми пробутват разни номера.

— Какво ще кажеш на мистър Хоуг?

Той прокара ръка по косата си, но от това нямаше полза, защото тя и така си бе разрошена.

— Не знам. Защо ти не поговориш с него? Баламосай го нещо.

— Ето това се казва хубава идея. Ето това се казва отлична идея. Ще му кажа, че си си счупил крака, но утре ще бъдеш добре.

— Не се дръж така, Син. Знаеш, че на теб ти се удава да се оправяш с него.

— Добре. Ала трябва да ми обещаеш нещо, Теди.

— Какво да ти обещаая?

— Докато се занимаваме с този случай, да вършим всичко заедно.

— Но нали работим винаги заедно?

— Искам да кажа *наистина* заедно. Искам да си ми *непрекъснато* пред очите.

— Виж какво, Син, може да не е удобно.

— Обещай.

— Добре, добре, обещавам.

— Ето така е по-добре — тя се отпусна и изражението ѝ стана почти щастливо. — Няма ли да е по-добре да се върнем в кантората?

— Да я вземат мътните тази кантора! Дай да излезем и да изгледаме няколко филма.

— Дадено, умнико. — Тя си взе ръкавиците и чантата.

Киното не успя да го развесели, макар че бяха избрали прожекция само от уестърни — филми, които той прекалено много харесваше. Героят обаче приличаше на подъл надзирател, а за пръв път загадъчно маскираните ездаци имаха наистина зловещ вид. На него продължаваше да му се привижда тринадесетият етаж на Акми Билдинг, дългата остъклена преграда, зад която се трудеха златарите, и дребният съсухрен управител на фирмата „Детъридж енд Ко“ — може ли човек да бъде хипнотизиран така, че да повярва, че е видял нещо, и то с такива подробности.

Синтия почти не следеше филма. Тя бе прекалено заета с хората наоколо. Улови се, че всеки път, щом лампите светнеха, тя изучаваше внимателно лицата им. Ако имаха такъв вид, когато се забавляват, как ли изглеждаха, когато са нещастни? С редки изключения в най-добрия случай лицата изглеждаха безжизнено примирени. Тя откри в тях недоволство, неумолими признаци на физическа болка, самотна мъка, безсилие и притъпена духовна нищета, рядко се мяркаше весело лице. Дори Теди, чиято обичайна непринудена веселост бе една от главните му добродетели, изглеждаше мрачен — не безпричинно, призна тя. Зачуди се какви ли са причините за онези, другите скръбни маски.

Спомни си, че веднъж бе видяла картина, озаглавена „Метро“. Представляваше тълпа, която приижда от вратата на подземния влак, докато друга тълпа се готви да нахлуе в него. Качвайки се или

слизайки — те просто бързаха и въпреки това като че ли нищо не ги радваше. В самата картина нямаше нищо красиво, явно че единствената цел на художника е била да подложи на жестока критика начина на живот.

Тя се зарадва, когато прожекцията свърши и можеха да потърсят спасение в относителната свобода на улицата. Рандъл махна на едно такси и те поеха към къщи.

— Теди...

— Да?

— Забеляза ли физиономиите на хората в кинозалата?

— Не, не им обърнах внимание. Защо?

— На нито един не му личеше, че изпитва някакво удоволствие от живота.

— Може и да е така.

— Но защо да е така? Виж... ние живеем весело, нали?

— Разбира се.

— Винаги сме живели весело. Дори в началото, когато нямахме пукната пара и се мъчехме да завъртим работата, пак ни беше весело. Лягахме си с усмивка и се събуждахме щастливи. И все още е така. Какъв е отговорът?

Той се усмихна за пръв път след издирването на тринадесетия етаж и я оципа.

— Весело е да се живее с теб, малката.

— Благодаря. Същото се отнася и за теб. Знаеш ли, като бях малка, имах една странна идея.

— Казвай.

— Самата аз бях щастлива, но като растях, виждах, че майка ми не беше. И баща ми не беше. И учителите ми не бяха... повечето от възрастните около мен не бяха щастливи. И тогава ми хрумна идеята, че като пораснеш, откриваш нещо, което ти пречи да се чувствуваш щастлив. Известно ти е как се държат към едно дете: „Още си малка да разбереш, мила“ или „Почакай, докато пораснеш, сладурче, и тогава ще разбереш.“ Чудех се каква ли е тайната, която пазят от мен, и слухтах зад вратите, за да разбера дали не мога да я откроя.

— Роден детектив!

— *Шт.* Виждах обаче, че каквото и да бе това, то не прави възрастните щастливи. Прави ги тъжни. Тогава започнах да се моля

никога да не откривам тази тайна — тя леко вдигна рамене. — Струва ми се, че така и не я открих.

Той се позасмя.

— Нито пък аз. Вечният Питър Пан — това съм аз. Толкова щастлив, колкото ако бях надарен със здрав разум.

Тя постави на рамото му малката си облечена в ръкавица ръка.

— Не се смей, Теди. Именно това ме плаши в случая на Хоуг. Боя се, че ако напреднем с него, наистина ще открием онова, което възрастните знаят. И тогава никога вече няма да се засмеем.

Поиска му се да се засмее, но я погледна сериозно.

— Ти май не се шегуваш, а? — погъделичка я под брадичката. — Не ставай дете, малката. Това, от което се нуждаеш, е вечеря и... нещо за пиене.

[1] Лейди Годайва (1040–1080) — помолила съпруга си лорд да отмени някои данъци. Той се съгласил при условие, че тя премине гола на кон през града. *Б.пр.* ↑

[2] Железен окис във вид на прах, който се употребява при полиране на скъпоценни камъни. *Б.пр.* ↑

4

След вечеря Синтия тъкмо съчиняваше мислено какво ще каже на мистър Хоуг, като му се обади по телефона, когато домофонът иззвъня. Тя отиде до вратата на апартамента и вдигна слушалката.

— Да?

Почти веднага се обърна към съпруга си и само с устни му съобщи:

— Обажда се мистър Хоуг.

Той повдигна вежди, допря предупредително пръст до устните си и прекомерно предпазливо се отпави на пръсти към спалнята. Тя кимна.

— Един момент, моля. Ето... сега е по-добре. Изглежда, връзката не беше в ред. Кой се обажда, моля?

— О, мистър Хоуг. Качете се, мистър Хоуг — тя натисна копчето, с което се отваряше входната врата.

Той влезе, покланяйки се плахо.

— Надявам се, че няма да го вземете за натрапване, но бях толкова разстроен, че ми се стори, че не мога да дочакам резултата.

Тя не го покани да седне.

— Съжалявам — рече любезно, — но ще трябва да ви разочаровам. Мистър Рандъл още не се е прибрал у дома.

— Оо! — той изглеждаше покъртително разочарован, толкова дълбоко, че тя внезапно изпита състрадание. После си спомни на какво бе подложен цяла сутрин съпругът ѝ и отново охладня.

— Знаете ли — попита той — кога ще си дойде?

— Не бих могла да кажа. Детективските съпруги, мистър Хоуг, се научават да не чакат нощем до късно съпрузите си.

— Да, сигурно е така. Е, предполагам, че не би трябвало да ви се натрапвам повече. Но аз *много* искам да говоря с него.

— Ще му предам. Има ли нещо важно, което трябва да му съобщите? Може би някакви нови сведения?

— Не... — отвърна той бавно. — Струва ми се, че няма... всичко изглежда толкова глупаво!

— Кое, мистър Хоуг?

Той се помъчи да разчете мислите й.

— Чудя се... мисис Рандъл, вярвате ли в обладаването?

— Обладването ли?

— Обладването на човешки души... от демони.

— Не бих казала, че съм се замисляла много по този въпрос — отговори предпазливо тя. Чудеше се дали Теди слуша и дали ще успее да дотича бързо, ако тя изпищи.

Хоуг опипваше някак особено ризата си отпред, разкопча едно копче — лъхна я парлива, гадна миризма, а след миг той протегна ръка, в която имаше нещо — той го бе извадил изпод ризата си, завързано с конец около врата.

С неимоверно усилие тя погледна и с дълбоко облекчение го разпозна — това беше... снопче пера от пресен чесън, което той носеше като огърлица.

— Защо го носите? — попита тя.

— Изглежда наистина глупаво, нали? — призна си той. — Да се поддам на подобни суеверия... ала това ме успокоява. Изпитах смразяващото чувство, че някой ме наблюдава...

— Естествено. Ние ви... Мистър Рандъл ви наблюдаваше по ваше указание.

— Не това. Някакъв човек в огледалото... — той се поколеба.

— Човек в огледалото ли?

— Нашето отражение в огледалото ни наблюдава, но то, естествено, не ни тревожи. Това обаче е нещо друго — сякаш някой се опитва да се добере до мен и само дебне удобен случай. Смятате ли, че съм луд? — завърши неочаквано той.

Тя го слушаше разсеяно, защото, когато той бе протегнал ръката си с чесъна, тя бе забелязала нещо и именно то я занимаваше сега. По върховете на пръстите му имаше спирали, кривини и извивки, както и по пръстите на всеки друг, и очевидно тази вечер те не бяха покрити с колодий. Тя реши да набави комплект отпечатъци за Теди.

— Не, не смятам, че сте луд — рече тя утешително. — Но мисля, че се поддавате твърде много на тревогите си. Трябва да си почивате. Не бихте ли пийнали нещо?

— Ще ви бъда благодарен, ако ми донесете чаша вода.

Вода или алкохол — все едно — интересуваше я само чашата. Тя се извини и отиде в кухнята, където избра висока чаша с гладки стени без украса. Старателно я избърса и не по-малко старателно, за да не я намокри отвън, сложи в нея лед и сипа вода. Занесе чашата, като я държеше близо до дъното.

Съзнателно или несъзнателно, той я беше надхитрил. Стоеше пред огледалото близо до вратата, където очевидно бе оправял вратовръзката си и се бе почистил след прибирането на чесъна в скривалището му. Когато се обърна при влизането ѝ, тя вида, че Хоуг отново си бе сложил ръкавиците.

Покани го да седне, като смяташе, че при поканата ще си свали ръкавиците. Той обаче отказа:

— И без това достатъчно ви досаждах. — Изпи половината вода, поблагодари и мълчешком си тръгна.

Влезе Рандъл.

— Отиде ли си?

Тя рязко се обърна.

— Да, отиде си, Теди. Бих искала да си вършиш сам мръсната работа. Той ме изнервя. Щях да се разкрещя, за да влезеш.

— Спокойно, малката.

— Всичко е наред, само този да не ни се беше мяркал пред очите. — Тя отиде до един прозорец и го отвори широко.

— Твърде късно е за разкаяние. Вече сме в играта. Я кажи, взе ли му отпечатъците?

— Нямах късмет. Сякаш ми прочете мислите.

— Доста неприятно.

— Теди, как смяташ да постъпиш с него сега?

— Хрумна ми една идея, но първо искам да я разработя. Какви бяха тези дивотии, които ти дрънкаше за разни демони и някакъв човек в огледалото, който го наблюдава?

— Не каза точно така.

— Може би аз съм човекът от огледалото. Тази сутрин аз го наблюдавах в едно огледало.

— Ъъ... Той просто си послужи с метафора. Стяга го шапката — внезапно тя се обърна, защото ѝ се стори, че над рамото ѝ нещо помръдна. Ала нямаше нищо освен мебелите и стената. Вероятно само

отражение в огледалото, реши тя и не спомена нищо за това. — И мене ме стяга — добави тя. — А що се отнася до демоните, той е единственият демон, когото познавам. Знаеш ли какво ми се иска?

— Какво?

— Да си пийна нещо по-силно и да си легна рано.

— Чудесна идея — той се отправи към кухнята и се залови да приготви коктейла. — А сандвич искаш ли?

Рандъл откри, че се намира по пижама във всекидневната на техния апартамент с лице към огледалото, окачено близо до входната врата. Неговото отражение — не, това не беше неговото отражение, защото образът бе облечен прилично в скромен костюм, подходящ за солиден бизнесмен — му заговори.

— Едуард Рандъл.

— Ха?

— Едуард Рандъл, вие сте призован. Ето — хванете се за ръката ми. Придърпайте един стол и ще видите колко лесно ще се качите тук.

Това му се стори напълно естествено, всъщност единственото разумно нещо, което можеше да направи. Постави под огледалото стол с облегалка, пое предложената му ръка и се покатери бързо. На отвъдната страна под огледалото имаше умивалник, на който стъпи, преди да слезе. Той и придружителят му стояха в малка облицована с бели плочки умивалня от онези, които се срещат в учрежденията.

— Побързайте — каза придружителят. — Всички други вече се събраха.

— Кой сте вие?

— Наричат ме Фипс — отвърна другият с лек поклон. — Оттук, моля.

Фипс отвори вратата на умивалнята и леко го побутна. Рандъл се озова в помещение, което очевидно бе заседателна зала — в нея се провеждаше събрание — край дългата маса бяха насядали десетина мъже. Всички те бяха приковали погледи в него.

— Качете се горе, мистър Рандъл.

Още едно побутване, само че не толкова леко, и той се озова седнал в средата на полираната маса. През тънката памучна материя на долнището на пижамата си усети студа на твърдия плот.

Загърна плътно горницето около себе си и потрепера.

— Свършвайте с представлението. Пуснете ме да сляза оттук. Не съм облечен. — Той се опита да стане, ала нямаше сили дори за това най-обикновено движение.

Някой зад гърба му се изкиска.

— Не е много дебел — обади се един глас.

— За тази работа не е от значение — отговори друг.

Положението започваше да се изяснява — за последен път беше без панталони на булевард Мичигън. Неведнъж се е оказвало, че отново ходи на училище не само необлечен, но и с неподготвени уроци, че и закъснял на всичко отгоре. И така той знаеше как да се справи — затваряш си очите и се пресягаш за завивките. После се събуждаш здрав и читав в леглото. Той затвори очи.

— Безполезно е да се криете, мистър Рандъл. Ние ви виждаме и само губите време.

Той отвори очи.

— Какво значи това? — попита той яростно. — Къде съм? Защо ме доведохте тук? Какво става?

С лице към него начело на масата седеше огромен мъж. Изправен, той сигурно бе висок най-малко шест фута и два инча-беше широкоплещест, но с несъразмерно телосложение. Тлъстината покриваше щедро исполинското му тяло. Ръцете му обаче бяха нежни, добре оформени и с отлично поддържани нокти. Чертите му не бяха едри, но в сравнение с мощните челюсти и двойната брадичка изглеждаха още по-дребни. Очите бяха малки и дяволити — устата непрекъснато се усмихваше, а той правеше един номер — стискаше устни и рязко ги издуваше навън.

— Едно по едно, мистър Рандъл — рече той добродушно. — Що се отнася до това къде сте — това е тринадесетият етаж на Акми Билдинг — спомняте ли си? — Той се ухили, сякаш двамата си казаха някакъв поверителен анекдот. — Що се отнася до въпроса, какво става тук — това е събрание на управителния съвет на фирмата „Детъридж енд Ко“. Аз — както бе седнал, той успя да се поклони над огромния си търбух — съм Р. Джеферсън Стоулс, председател на съвета, на вашите услуги, господине.

— Но...

— Моля ви, мистър Рандъл — първо представянето. От дясната ми страна е мистър Таунсенд.

— Приятно ми е, мистър Рандъл.

— Драго ми е — отвърна Рандъл машинално. — Вижте какво, това отива твърде...

— Следват мистър Грейвсби, мистър Уелс, мистър Йоукъм, мистър Принтемпс, мистър Джоунс и мистър Фипс, когото вече познавате. Той е нашият секретар. От другата му страна е седнал мистър Райфснайдър и мистър Снайдър — нямат роднински връзки. И най-накрая мистър Паркър и мистър Крус. Мистър Потифар, за съжаление, не може да присъства, но ние имаме кворум.

Рандъл отново се опита да стане, но плътът на масата се оказа невероятно хлъзгав.

— Не ме интересува — каза горчиво той — дали имате кворум или битка между две банди. Пуснете ме да изляза от тук.

— Ц... ц, мистър Рандъл. Ц... ц. Не държите ли да се отговори на въпросите ви?

— Притрябвало ми е! Пуснете ме, по дяволите.

— Но на тях наистина трябва да се отговори. Това е делово събрание и ние с вас имаме делова работа.

— С мен ли?

— Да, с вас. Вие сте, така да се каже, малка точка от дневния ни ред, но точка, която трябва да изясним. Ние не одобряваме вашата дейност, мистър Рандъл. Вие наистина трябва да я преустановите.

Преди Рандъл да успее да отговори, Стоулс го възпря с жест.

— Не бързайте, мистър Рандъл. Оставете ме да обясня. Не става въпрос за цялостната ви дейност. Нас не ни засяга колко блондинки пробутват в хотелските стаи, за да послужат като хрисими свидетелки при бракоразводните дела, нито до колко телеграми се добирате, нито пък колко писма отваряте. Има само една ваша дейност, която ни засяга. Става дума за мистър Хоуг — той неволно изтърва последната дума.

Рандъл почувствува как през залата премина тревожна тръпка.

— Какво искате да кажете за мистър Хоуг? — попита той.

Тръпката отново се почувствува. Дори Стоулс вече не се преструваше, че се усмихва.

— Нека го наричаме отгук нататък — рече той — „вашия клиент“. Ето за какво става въпрос, мистър Рандъл. Ние имаме други планове за мистър... за вашия клиент. Трябва да го оставите на мира. Трябва да го забравите, трябва изобщо повече да не го виждате.

Без да се уплаши, Рандъл погледна назад.

— Никога досега не съм зарязвал свой клиент. По-скоро бих ви видял в пъкъла.

— Това — призна Стоулс, издувайки напред устни — е несъмнена възможност, уверявам ви, но възможност, която нито вие, нито аз би трябвало да споменаваме освен като надута метафора. Да бъдем благоразумни. Вие *сте* благоразумен човек, знам това, ние с моите другари също сме благоразумни същества. Вместо да се мъчим да ви заставяме или увещаваме, искам да ви разкажа една история, за да можете да разберете причината.

— Не ми трябва да слушам никаква история. Аз си тръгвам.

— Наистина ли? А пък аз мисля, че не си отивате. И че ще слушате!

Той вдигна пръст към него. Рандъл се опита да отговори, но установи, че не е в състояние. „Това — мислеше си той — е най-проклетият пижамен сън, който някога съм сънувал. Не трябваше да ям преди лягане, но откъде да знам.“

— В началото — заразказва Стоулс — бе Птицата. — Неочаквано той покри с ръце лицето си — всички останали, събрани около масата, сториха същото.

Птицата — Рандъл изведнъж си представи какво означава тази обикновена дума, изречена от устата на този противен дебелак — не мекичко и пухкаво пиленце, а граблива птица с мощни криле, хищна, с немигащи очи — белезникави и втречени, и морави обици. Но особено ясно си представяше краката ѝ — птичи крака, покрити с жълти люспи, мършави, със закривени нокти, запълнени с месо от плячката. Гадни и страшни... Стоулс откри лицето си.

— Птицата бе сама. Могъщите ѝ криле разсичаха празните дълбини на пространството, където погледът нищо не срещаше. Ала дълбоко вътре в нея се таеше Силата, а Силата бе Животът. Тя гледаше на север, когато нямаше север. Тя гледаше на юг, когато нямаше юг. На изток и на запад гледаше тя, нагоре и надолу. Тогава от нищото и от силата на волята си, тя си сви гнездо.

Гнездото бе широко и дълбоко, и здраво. В него тя снесе сто яйца. Хиляда пъти по десет хиляди години тя стоя в гнездото, за да мъти яйцата, заета със собствените си мисли. Когато времето дойде, тя напусна гнездото и го обточи със светлини, за да могат да ги виждат новооперените пилета. Тя бдеше и чакаше.

От всяко от стоте яйца се излюпиха по сто Сина на Птицата, десет хиляди на брой. Ала толкова широко и дълбоко беше гнездото, че имаше място достатъчно и предостатъчно за всекиго от тях, по кралство за всекиго и всеки бе крал — крал на създанията, които пълзят и плуват, летят и ходят на четири крака, създанията, родени от пролуките на гнездото, от топлината и очакването.

Мъдра и жестока бе Птицата и мъдри и жестоки бяха Синовете на Птицата. В продължение на два пъти по десет хиляди години те воюваха и властвуваха и Птицата бе доволна. Тогава някои от тях решиха, че са мъдри и силни колкото самата Птица. От материята, от която бе изградено гнездото, те сътвориха същества по свое подобие и им вдъхнаха мисълта, че могат да имат свои синове, които да им служат и да се сражават за тях. Но синовете на Синовете не бяха мъдри и силни, и жестоки, а слаби и мекушави, и глупави. Птицата не беше доволна.

Отчая се тя от собствените си Синове и позволи на мекушавите и глупавите да ги оковат... Престанете да се въртите, мистър Рандъл! Разбирам, че е трудно за вашия беден ум, но повярвайте ми, поне веднъж трябва наистина да се замислите за нещо по-дълго от носа си и по-широко от устата си.

Глупавите и слабите не бяха в състояние да удържат Синовете на Птицата, ето защо Птицата пръсна тук и там сред тях други помощници, по-жестоки и по-зли, които с ловкост, жестокост и лукавство успяваха да провалят опитите на Синовете да се освободят. Твърде доволна Птицата се отпусна и зачака да доизиграе сама играта си докрай.

— Играта все още се играе. Ето защо не можем да ви разрешим да се месите на вашия клиент, нито да му помагате по някакъв начин. Нали разбирате това?

— Не разбирам! — изкрещя Рандъл, комуто изведнъж се възвърна способността да говори. — Проклятие! По дяволите цялата ви шайка! Тази шега мина всякаква граница.

— Глупав, слаб и заблуден — въздъхна Стоулс. — Покажете му, Фипс.

Фипс се изправи, сложи на масата малко куфарче, отвори го и извади нещо, което тикна под носа на Рандъл — огледало!

— Моля погледнете насам, мистър Рандъл — рече любезно той.

Рандъл се огледа в огледалото.

— Какво ви напомня това, мистър Рандъл?

Образът избледня и се оказа, че той наблюдава собствената си спалня, сякаш от някаква малка височина. Стаята бе тъмна, но той виждаше ясно главата на жена си върху възглавницата ѝ. Неговата собствена възглавница беше празна.

Тя се размърда и с лека въздишка се обърна на другата страна. Устните ѝ бяха леко отворени и едва доловимо се усмихваха като че ли това, което сънуваше, бе приятно.

— Виждате ли, мистър Рандъл? — попита Стоулс. — Сигурно не бихте желали да ѝ се случи нещо лошо, нали така?

— Ах вие мръсни, долни...

— Полека, мистър Рандъл, полека. Само това искаме от вас. Помислете си за вашите собствени интереси и за *нейните*. — Стоулс се обърна настрана.

— Отведете го, мистър Фипс.

— Елате, мистър Рандъл! — Той отново почувствува твърде недостойното побутване изотзад, после полетя във въздуха и цялата сцена се разби на парчета наоколо му.

Намираше се напълно буден в собственото си легло, легнал по гръб и плувнал в студена пот. Синтия седна в кревата.

— Какво има, Теди? — попита тя сънливо. — Чух, че извика.

— Нищо. Сигурно някакъв лош сън. Извинявай, че те събудих.

— Няма нищо. На стомаха ли ти е тежко?

— Нещо такова.

— Вземи сода бикарбонат.

— Ще взема — той стана, отиде в кухнята и разтвори във вода малка доза. Сега, когато бе буден, осъзна, че в устата му леко киселееше. От содата му стана по-добре.

Синтия бе вече заспала, когато той се върна. Пъхна се тихичко в леглото. Без да се събужда, тя се сгуши в него и го стопли с тялото си. Той също бързо заспа.

— „Тури й пепел на бедата! Дирли-дирли-де“ — внезапно той спря да пее, намали струята на душа, достатъчно, за да се чува нормално, и каза:

— Добро утро, красавице.

Синтия стоеше в рамката на вратата на банята, триеше едното си око и сънливо го гледаше с другото.

— На ранобудните песнопойци — добро утро!

— Защо да не пея? Навън е прекрасен ден, а и аз спах прекрасно. И съм измислил нова духова песен. Слушай!

— Не си прави труда!

— Това е песен — продължи той невъзмутимо, — посветена на един млад човек, който оповестява намерението си да излезе в градината, за да си хапне червеи.

— Теди, ти си невъзможен.

— Не, не съм. Слушай — той увеличи струята. — Трябва да се пусне водата силно, за да се получи пълен ефект. Първи куплет:

*В градината не ми се ходи този ден,
ще викна червеите тук при мен,
че ако трябва да съм унижен,
поне удобно да съм настанен.*

За по-голям ефект той спря и обяви:

— Припев.

*Тури й пепел на бедата. Дирли-дирли-де.
И хапвай червеите свои с витаминче „Бе“.
А следваш ли съвета мой, ще бъдеш ти
лапач на червеи дори на сто и три.*

Той отново направи пауза.

— Втори куплет — обяви той. — Само че все още не съм измислил втория куплет. Да повтори ли първия?

— Не, благодаря. Само се измъквай изпод душа и ме остави и аз да се добера до него.

— Ти не харесваш песента — упрекна я той.

— Не съм казала такова нещо.

— Изкуството рядко се цени — оплака се той, но излезе изпод душа.

Когато тя се появи в кухнята, той бе вече приготвил кафето и сока от портокали. Подаде ѝ чаша плодов сок.

— Теди, ти си сладур. Какво искаш в замяна на цялото това ухажване?

— Теб. Ала не сега. Аз не съм само сладък, но съм и акъллия.

— Така ли?

— Ъхъ. Виж — измислих как да постъпим с приятелчето Хоуг.

— Хоуг ли? Олеле!

— Внимавай, ще я разлещ! — Той ѝ взе чашата и я сложи на масата. — Не ставай глупава, малката. Какво ти влезе в главата?

— Не знам, Теди. Чувствувам се така, сякаш нападаме важната клечка Цицерон с воден пистолет.

— Не трябва да говоря за работа преди закуска. Изпий си кафето — ще ти стане по-добре.

— Дадено. Не искам препечена филия, Теди. И в какво се състои блестящото ти хрумване?

— Ето в какво — започна да обяснява той, докато хрупаше препечената филия. — Вчера ние се стараехме да не попадаме в зрителното му поле, за да не получи сътресение и не се върне към своето нощно „аз“. Нали така?

— Хм.

— Днес това няма да е необходимо. Можем да се лепнем за него като пиявици, и двамата, кажи-речи под ръка. Няма значение, ако това навреди на неговото дневно „аз“, защото ние можем да го заведем до Акми Билдинг. Щом стигне веднъж там, навикът ще го отведе до мястото, където обикновено ходи. Прав ли съм?

— Не знам, Теди. Може и да си прав. Хората, страдащи от амнезия, са особняци. Той може просто да изпадне в състояние на объркване.

— Смяташ ли, че идеята ми няма да успее?

— Може да успее, а може и да не успее. Но щом като предвиждаш да сме плътно заедно, аз съм готова да опитаме — освен ако не се каниш да зарежеш целия случай.

Той не обърна внимание на условието, поставено от нея.

— Добре. Ще се обадя на стария мишелов по телефона и ще му кажа да ни чака в апартамента си. — Той се пресегна през масичката и грабна телефона, набра номера и разговаря кратко с Хоуг. — Ясно е, че на този му е мръднала чивията — каза той, като постави слушалката. — Отначало изобщо не можа да си спомни кой съм. След това съвсем отведнъж нещо му прищрака и всичко се оправи. Готова ли си да тръгваме, Син?

— Половин секунда.

— Дадено. — Той стана и отиде във всекидневната, свирукайки си тихичко.

Свирукането секна — той бързо се върна в кухнята.

— Син...

— Какво има, Теди?

— Моля те, ела във всекидневната.

Тя побърза да се подчини, внезапно изпълнена с предчувствия, съзирайки изражението на лицето му. Той посочи към един стол с облегалка, издърпан точно под огледалото, близо до външната врата.

— Син, как това е отишло там?

— Онзи стол ли? Ами, тъкмо преди да си легна, аз дръпнах един стол дотам, за да изправя огледалото. И сигурно съм го оставила там.

— Ммм, предполагам, че е така. Странно, когато загасих лампата, не го забелязах.

— Защо те безпокои това? Да не си мислиш, че някой може да е влизал в апартамента снощи?

— Да. Да, разбира се, точно това си мислех. — Челото му обаче остана набръчкано.

Синтия го погледна, после отиде в спалнята. Там взе чантичката си, провери я набързо, след това отвори малко тайно чекмедже в своята тоалетна масичка.

— Ако някой *наистина* е успял да се вмъкне, не е спечелил много. У теб ли е портфейлът ти? Всичко ли си е на мястото? Къде ти е часовникът?

Той провери набързо и докладва:

— Всичко е наред. Сигурно си оставила стола там, а аз едва сега го забелязах. Готова ли си за тръгване?

— С теб докрай!

Той не спомена нищо повече по този въпрос. Тайно обаче си мислеше каква заплетена каша могат да забъркат няколко подсъзнателни спомена и един дебел сандвич преди лягане. Сигурно бе забелязал стола точно когато бе загасял лампата — оттук и неговата поява в кошмара. Той престана да мисли по този въпрос.

5

Хоуг ги очакваше.

— Заповядайте — каза той. — Влезте. Добре дошли, госпожо, в моето малко убежище. Ще седнете ли? Имаме ли време за чаша чай? Боя се — добави той сякаш се извиняваше, — че у дома нямам кафе.

— Смятам, че имаме време — съгласи се Рандъл. — Вчера излязохте от блока в осем и петдесет и три, а сега е едва осем и тридесет и пет. Мисля, че ще трябва да излезем по същото време.

— Добре — Хоуг излезе и веднага се върна с чаен сервиз върху поднос, който постави върху масата до коленете на Синтия.

— Бихте ли налили, мисис Рандъл? Това е китайски чай — добави той. — Лично аз го приготвих.

— С удоволствие.

Тя бе принудена да си признае, че тази сутрин той изобщо не изглеждаше зловещ. Беше просто суетлив дребничък ерген с бръчици около очите и с изключително изискан апартамент. Картините му бяха хубави — точно колко, тя не беше компетентна да прецени, но имаха вид на оригинали. Освен това и не бяха много на брой, отбеляза тя с одобрение. Дребничките ергени с претенции за артистичност са обикновено по-лоши и от старите моми, защото натъпкват стаите си с какво ли не.

Това обаче не важеше за апартамента на мистър Хоуг — изящен до съвършенство и приятен по своему като валс от Брамс. Искаше ѝ се да го попита откъде е купил драпираните си завеси.

Той пое от нея чая, обгърна чашата с длан и вдъхна аромата, преди да отпие. После се обърна към Рандъл.

— Страхувам се, господине, че тази сутрин ще гоним вятъра.

— Може би. Защо мислите така?

— Ами, как да ви кажа... Аз наистина недоумявам какво трябва да правя сега. Вашето обаждане по телефона... — тъкмо си приготвях утринния чай, по правило не държа прислужница, когато се обадохте. Струва ми се, че рано сутрин се намирам повече

или по-малко в някаква тъмна мъгла — разсеян съм, как да кажа, върша нещата, които човек прави, като стане сутрин — занимава се с тоалета си и всичко останало, а мислите му са някъде другаде. Когато ми позвънихте, бях направо изумен и ми трябваше известно време, за да си спомня кой сте и каква работа ни свързва. Разговорът донякъде поизбистри главата ми, накара ме да се самоосъзная, така да се каже, но сега... — той повдигна безпомощно рамене. — Сега аз нямам ни най-малка представа какво трябва да правя.

Рандъл кимна.

— Когато ви се обадох, аз имах предвид тази възможност. Не твърдя, че съм психолог, но изглежда, че е възможно преминаването ви от вашето нощно „аз“ към вашето дневно „аз“ да става, когато излизате от апартамента си и че всяко вмешателство в установения ви ред може да ви изкара от релсите.

— Тогава защо...

— Няма да е от значение. Виждате ли, ние ви проследихме вчера — вече знаем къде ходите.

— *Наистина* ли? Кажете ми, господине! Кажете ми!

— Да не избързваме. Изгубихме следите ви в последната минута. Ето какво си мисля: Ние ще можем да ви заведем по същия път до самото място, където изгубихме следите ви вчера. На това място, надявам се, вашият обичаен навик ще продължи да ви води, а ние ще бъдем плътно по дирите ви.

— Казвате „ние“? Мисис Рандъл помага ли ви в тази работа?

Рандъл се поколеба, осъзнавайки, че са го уловили в малка хитрина. Синтия влезе в играта и пое топката.

— Обикновено не, мистър Хоуг, но този случай ни се стори изключителен. Помислихме си, че няма да ви хареса, ако в личните ви работи се намеси със своето посредствено следене платеният съгледвач. Ето защо мистър Рандъл реши лично да се заеме с вашия случай, пък при необходимост аз му помагам.

— О, но това е ужасно мило от ваша страна.

— Нищо подобно.

— Да, така е — наистина. Но въ, в такъв случай се питам дали съм платил достатъчно. Не струват ли малко повече услугите на шефа на фирмата?

Хоуг гледаше Синтия — Рандъл ѝ подсказа едно недвусмислено „да“, което тя предпочете да отмине.

— Това, което вече платихте, мистър Хоуг, ни се вижда достатъчно. Ако по-късно възникнат допълнителни парични затруднения, тогава можем да ги обсъдим.

— По всяка вероятност — той замълча и прехапа долната си устна. — Високо ценя колко тактично сте постъпили, като сте се заели лично с моите работи. Не бих искал... — Внезапно той се обърна към Рандъл. — Как ще постъпите, ако се изясни, че животът ми през деня е скандален? — Думата сякаш го нарани.

— Мога да запазя скандала в тайна.

— Ами ако е нещо по-лошо от скандален? Да речем — престъпен. Жестоко престъпен.

Рандъл се позабави, за да подбере думите си.

— Разрешителното ми е издадено от щата Илинойс. По силата на това разрешително аз съм длъжен да смятам себе си в тесен смисъл за цивилен полицаи. Аз, естествено, не бих могъл да прикрия никое по-голямо углавно престъпление. Не ми влиза в работата обаче да предавам клиенти и за най-дребната неблагоприятна постъпка. Мога да ви уверя, че трябва да е нещо много сериозно за мен, за да реша да предам някой клиент на полицията.

— Но и не можете да ме уверите, че *няма* да направите това?

— Не — отвърна той решително.

Хоуг въздъхна.

— Значи трябва да разчитам на вашата справедлива преценка. — Той повдигна дясната си ръка и си погледна ноктите. — Не. Не мога да рискувам. Мистър Рандъл, да речем, че откриете нещо, което не одобрявате — не бихте ли могли просто да ми се обадите по телефона и да ми кажете, че се отказвате от случая?

— Не.

Той закри очи и не отговори веднага. Когато заговори, гласът му едва се чуваше.

— Вие все още нищо не сте открили, нали?

Рандъл поклати глава.

— Тогава няма ли да е по-мъдро да се откажете от случая сега? По-добре е някои неща никога да не се узнават.

Явното му страдание и безпомощност, съчетани с благоприятното впечатление, което ѝ бе направил апартаментът му, породиха съчувствие у Синтия — нещо, което тя едва ли би сметнала за възможно предишната вечер. Тя се наведе към него.

— Защо трябва да се опечалявате толкова, мистър Хоуг? Вие нали нямате основание да мислите, че сте направили нещо, от което да се страхувате?

— Не. Абсолютно нищо. Нищо освен непреодолим страх.

— Но от какво?

— Мисис Рандъл, случвало ли ви се е някога да чуете шум зад гърба си и да ви е страх да се обърнете? Събуждали ли сте се някога нощем, оставайки с плътно спуснати клепащи, вместо да разберете кое е онова, което ви е уплашило? Някои злини постигат своето пълно въздействие само когато човек ги осъзнае и се изправи пред тях. Аз нямам смелост да се изправя пред тази злина — добави той. — Смятах, че мога, но съм сгрешил.

— Оставете това — рече мило тя, — действителността не е никога толкова страшна, колкото нашите страхове.

— Защо говорите така? А защо да не е и много по-страшна?

— Ами защото не е — тя млъкна, осъзнала внезапно, че в тази залъгалка няма и капка истина, че тя беше от онези приказки, до които възрастните прибегват, за да успокояват децата си. Спомни си за майка си, която бе отишла в болницата с мисълта, че ще я оперират от апендицит — който нейните приятели и любящо семейство тайничко бяха диагностицирали като „хипохондрия“^[1] — за да умре там от рак.

Да, често действителността е по-страшна и от най-големите ни страхове.

И все пак тя не можеше да се съгласи с него.

— Да погледнем на въпроса откъм възможно най-мрачната му страна — предложи тя. — Да допуснем, че наистина сте извършили нещо престъпно по време на пристъпите ви на амнезия. Няма съд в щата, който да ви потърси правна отговорност за вашите действия.

Той я изгледа неспокойно.

— Не, няма. Вероятно имате право. Но знаете ли какво ще направят? Нали знаете? Имате ли някаква представа как постъпват с душевно болните престъпници?

— Разбира се, че имам — отвърна тя уверено. — Тях ги лекуват по същия начин, както и всеки друг психоболен. Няма разлика. Знам, защото съм събирала материали по този въпрос в щатската болница.

— Дори и така да е — вие сте гледали на този въпрос *отвън*. Имате ли представа как изглеждат нещата отвътре? Да са ви пъхали някога в мокра усмирителна риза? Някога да ви е слагал пазач да спите? Или да са ви хранили насила? Знаете ли какво е да чувате как ключът се завърта в ключалката при всяко ваше дори най-леко помръдване? И да нямаш никога възможност да останеш сам със себе си, независимо колко и да ти е необходимо това?

Той стана и започна да крачи из стаята.

— Но това не е най-страшното. Най-страшното са другите болни. Или си мислите, че ако собствената памет на някой човек му прави номера, то той не разпознава лудостта у другите? Някои от тях са смешни, а други имат привички твърде отвратителни, за да се разказва за тях. И говорят, говорят, *говорят*. Можете ли да си представите — лежите с пристегнат здраво чаршаф и някаква *твар* в съседното легло непрестанно повтаря: „Птичката се издигна нагоре и после отлетя. Птичката се издигна нагоре и после отлетя. Птичката се издигна нагоре и после отлетя...“

— Мистър Хоуг — Рандъл стана и го хвана за рамото. — Мистър Хоуг, овладейте се! Не бива да се държите така.

Хоуг млъкна, изглеждаше смутен. Той погледна единия, после другия и го обзе срам.

— Аз... Аз съжалявам, мисис Рандъл — рече той. — Съвсем се забравих. Днес не съм на себе си. Цялата тази тревога...

— Всичко е наред, мистър Хоуг — каза тя сдържано. Ала отново я обзе предишното отвращение.

— Не всичко е съвсем наред — поправи я Рандъл. — Мисля, че е крайно време да изясним ред въпроси. Случиха се толкова много неща, които не проумявам, а мисля, че на вас се пада, мистър Хоуг, да ми дадете няколко ясни отговора.

Дребното човече, изглежда, искрено недоумяваше.

— Естествено, мистър Рандъл, щом има нещо, на което аз мога да отговоря. Да не би да смятате, че не съм бил откровен с вас?

— Да, разбира се. Първо — кога сте били в болница за душевно болни престъпници?

— Ами, никога не съм бил. Поне аз *не мисля*, че съм бил някога. Не си спомням да съм бил в такава болница.

— Тогава какви са тези истерични глупости, които бълват от пет минути насам? Да не би просто така да си ги измисляте?

— О, не! Това... това беше... това се отнасяше за санаториума „Сейнт Джордж“. То няма нищо общо със... с такава болница.

— Санаториумът „Сейнт Джордж“, така ли? И за него ще поговорим. Мистър Хоуг, разкажете ни какво се случи вчера.

— Вчера ли? През деня? Но мистър Рандъл, вие знаете, че аз не мога да ви кажа какво се е случило през деня.

— Според мен можете. Тук се върши някакво проклето мошеничество и вие сте в центъра на цялата работа. *Какво ми казахте*, когато ме спряхте пред Акми Билдинг?

— Акми Билдинг ли? Нищо не знам за Акми Билдинг. Бил ли съм там?

— Дяволски прав сте — бяхте там и сте ми пробутали някакъв боклук — или да помириша, или да изпия, или нещо друго. *Защо?*

Хоуг премести поглед от неумолимото лице на Рандъл към лицето на съпругата му. Нейното изражение обаче бе невъзмутимо — разправията изобщо не я вълнуваше. Той се обърна отново към Рандъл.

— Мистър Рандъл, повярвайте ми — не разбирам за какво говорите. Може и да съм бил в Акми Билдинг. Ако съм бил там и съм ви сторил нещо, нямам и представа за това.

Думите му прозвучаха толкова сериозно и бяха така тържествено искрени, че Рандъл се почувствува разколебан в своята собствена правота. И все пак — по дяволите — нали *някой* го бе водил нататък? Той промени подхода си.

— Мистър Хоуг, ако вие наистина сте били толкова искрен с мен, колкото твърдите, няма да имате нищо против това, което ще направя сега. — Той извади от вътрешния джоб на сакото си сребърна табакера, отвори я и избърса с носната си кърпа огледалната вътрешна повърхност на капака.

— А сега, мистър Хоуг, ако обичате.

— Какво искате?

— Искам вашите отпечатыци.

Хоуг изглеждаше смутен, преглътна два пъти и каза с нисък глас:

— Откъде-накъде ще ми искате отпечатыци?

— Защо не? Щом нищо не сте направили, това не може да ви навреди, нали така?

— Вие ще ме предадете на полицията.

— Нямам никакво основание. Не разполагам с нищо срещу вас. Дайте да ви взема отпечатъците.

— Не!

Рандъл се изправи, пристъпи към Хоуг и се надвеси към него.

— А как би ви харесало, ако ви натроша и двете ръце? — попита той свирепо.

Хоуг го погледна и се сви, но не протегна ръце за снемане на отпечатъци. Той се сгуши с отвърнато лице и ръце, долепени плътно до гърдите.

Рандъл усети докосване по рамото.

— Стига, Теди. Да се махаме оттук.

Хоуг вдигна поглед.

— Да — рече той дрезгаво. — Махайте се. И не се връщайте.

— Хайде, Теди.

— Ей сегичка. Още не съм свършил, мистър Хоуг!

Хоуг срещна погледа му, сякаш това бе за него неимоверно изпитание.

— Мистър Хоуг, вие на два пъти говорите за санаториума „Сейнт Джордж“ като за ваша стара Alma Mater. Просто исках да знаете, че на мен ми е известно, че никога не е имало такова заведение.

Хоуг отново изглеждаше искрено объркан.

— Съществува! — настоя той. — Нали бях там за... Така поне ми обясниха, че се казва — рече той колебливо.

— Хм! — Рандъл се обърна към вратата. — Хайде, Синтия!

Щом се озоваха сами в асансьора, тя се обърна към него.

— Откъде ти хрумна да се държиш така, Теди?

— Защото — отговори рязко той, — колкото не ми пука от неприятелите, толкова ми става болно, когато мой собствен клиент ми пречи на плановете. Този ни сервира букет от лъжи, затрудни ни работата и ми пробута някакъв жонгльорски номер в Акми Билдинг. Не обичам клиентът да ми прави подобни фокуси. Не са ми притрябвали чак толкова парите му.

— Ех! — въздъхна тя. — Колкото до мене, аз ще съм много щастлива да му ги върнем. Радвам се, че всичко свърши.

— Какво искаш да кажеш с това „да му ги върнем“? Аз няма да му ги върна. Ще си ги спечеля.

Бяха стигнали вече до партера, но Синтия не докосна вратата.

— Теди! Какво искаш да кажеш?

— Той ме нае, за да открия с какво се занимава. Е, по дяволите, аз *наистина* ще открия — със или без неговото съдействие.

Почака за отговор, но тя мълчеше.

— Е — премина той в отбрана, — за теб не е задължително да се забъркваш в тази каша.

— Щом ти продължаваш, естествено, продължавам и аз. Спомняш ли си какво ми обеща?

— Какво съм ти обещал? — попита той съвсем невинно.

— *Знаеш* какво.

— Слушай, Син... аз ще трябва да остана и да кисна тук, докато той излезе, и да тръгна след това по петите му. Има вероятност да отиде и цял ден. Той може да реши и да не излиза.

— Добре. Ще чакам с теб.

— Някой трябва да поеме кантората.

— Поеми ти кантората — предложи тя. — Аз ще проследя Хоуг.

— Това е вече смешно. Ти... — Кабината тръгна нагоре. — Опала! На някой му трябва асансьорът. — Той натисна копчето с надпис „Стоп“, после първото, което ги върна на партера. Този път не останаха да чакат вътре — той дръпна решетката и отвори вратата.

До самия вход на жилищния блок се намираше малка зала или по-скоро чакалня. Рандъл я заведе там.

— А сега да уредим този въпрос — започна той.

— Вече е уреден.

— Добре, печелиш. Давай да хвърляме котва.

— Какво ще кажеш за това място тук? Ще можем да седнем, а той изобщо не може да излезе, без да го видим.

— Добре.

След като слязоха, асансьорът веднага бе тръгнал нагоре. Скоро дочуха характерното звучно скърцане, което извести завръщането му на партера.

— Стъпвай на пръсти, малката.

Тя кимна и се отдръпна навътре в залата. Той се настани така, че да може да вижда отражението на вратата на асансьора в някакво декоративно огледало, окачено в залата.

— Хоуг ли е? — попита тя шепнешком.

— Не — отвърна той приглушено, — това е по-едър мъж. Прилича на... — Внезапно млъкна и я сграбчи за китката.

Покрай отворената врата на залата тя видя да преминава забързаната фигура на Джонатан Хоуг. Не обърна поглед в тяхна посока, а тръгна право към главния вход. Едва когато двукрилата врата се затвори, Рандъл поотхлаби пръстите си, впити в китката ѝ.

— Дявол да го вземе, за малко да го изпусна този тип — призна той.

— Какво стана?

— Не знам. Лъжливо огледало. Изкривява образа. Юхуу, малката.

Когато отидоха до входа, жертвата им бе стигнала до тротоара и както и предишния ден вече завиваше наляво.

Рандъл поспря нерешително.

— Мисля, че рискуваме да ни види. Не искам да го изпускате.

— Не можем ли със същия успех да го следваме с такси? Ако вземе автобус оттам, откъдето се качи вчера, ще ни бъде по-удобно с такси, отколкото, ако опитаме да се качим с него. — Тя не признаваше дори и пред себе си, че се старее да останат по-надалеч от Хоуг.

— Не, той може и да не вземе автобус. Хайде!

Не срещнаха затруднения при преследването му — той вървеше по улицата с бодра, ала не много бърза крачка. Когато стигна до автобусната спирка, където се беше качил предишния ден, той си купи вестник и седна на пейката. Рандъл и Синтия минаха зад гърба му и потърсиха убежище във входа на един магазин.

Когато автобусът пристигна, той, както и преди, се изкачи на втория етаж, те се качиха и останаха долу.

— Май се е отправил точно за там, където отиде и вчера — отбеляза Рандъл. — Днес ще го пипнем, малката.

Тя не отговори.

Когато автобусът наближи спирката до Акми Билдинг, те се приготвиха и зачакаха — Хоуг обаче не слезе. Автобусът потегли рязко и те се озоваха на седалката.

— Какво предполагаш, че крои? — Рандъл кипеше. — Допускаш ли да ни е видял?

— Може и да ни се е измъкнал — предположи Синтия с надежда.

— Как? Като е скочил от тавана на автобуса ли?

— Не съм сигурен, но приблизително така. Ако на светофара е спрял друг автобус редом с нас, той е могъл да се прехвърли на него, като прескочи парапета. Веднъж видях как един човек го направи. Ако прескочиш някъде към опашката, имаш пълната възможност да успееш.

Той се замисли върху това.

— Напълно съм сигурен, че никакъв автобус не е заставал до нас. Въпреки това той би могъл да се прехвърли и на тавана на някой фургон, макар че бог знае как ще успее да се смъкне оттам. — Той започна да нервничи. — Знаеш ли какво, ще отида до стълбата и ще хвърля един поглед.

— За да го срещнеш, като слиза ли? Не ставай дете, Умнико.

Той се поуспокои. Автобусът отмина няколко преки.

— Приближаваме нашата пряка — отбеляза той.

Тя кимна — естествено, че едновременно с него бе забелязала, че приближават пряката в близост до сградата, в която се намираше тяхната кантора. Тя извади пудриерата си и си напудри носа — занимание, към което прибягваше за осми път, откакто се бяха качили в автобуса — огледалцето представляваше удобен перископ, чрез който наблюдаваше слизащите през задната врата пътници.

— Ето го, Теди!

Рандъл незабавно скочи от мястото си и забърза по пътеката между седалките, махайки на кондуктора. Кондукторът, изглежда, се ядоса, но даде сигнал на шофьора да не тръгва.

— Защо не следите спирките? — попита той.

— Извинявай, приятел. Не съм оттука. Хайде, Син.

Техният човек тъкмо влизаше във входа на сградата, подслонила собствената им кантора. Рандъл се спря.

— Тук има нещо съмнително, малката.

— Какво ще предприемем?

— Ще го последваме — реши той.

Те побързаха — Хоуг го нямаше във фоайето. Мидуей Коптън не бе голяма постройка, нито пък впечатляваща — в противен случай не биха могли да станат наематели тук. Сградата имаше само два асансьора. Единият се намирал долу и бе празен, другият, съдейки по светлинното табло, тъкмо бе тръгнал за нагоре.

Рандъл се приближи до отворената кабина, но не влезе.

— Джими — рече той, — колко пътници взе другият асансьор?

— Двама — отвърна момчето от асансьора.

— Сигурен ли си?

— Да. Разправяхме се с Бърт, когато той затвори вратата. Мистър Харисън и друг някакъв образ. Защо?

Рандъл му подаде четвърт долар.

— Нищо особено — отвърна той, забил поглед в пълзящата стрелка на светлинното табло. — До кой етаж се качва мистър Харисън?

— До седмия. — Стрелката тъкмо бе спряла на седем.

— Тръгна. — Стрелката отново се задвижи и като мина бавно покрай осем и девет, спря на десет. Рандъл бутна Синтия в кабината. — Нашият етаж, Джими — отсече той. — И по-живо.

От четвъртия етаж светна сигнал за повикване. Джими посегна към ръчките си. Рандъл го сграбчи за рамото.

— Този път ги прескочи, Джим.

Момчето сви рамене и изпълни молбата.

На десетия етаж коридорът, на който се намираха вратите на асансьорите, бе пуст. Рандъл веднага отбеляза това и се обърна към Синтия.

— Бързо огледай как са нещата в другото крило, Син — рече той и се отправи вдясно по посока на тяхната кантора.

Синтия тръгна без някакво определено лошо предчувствие. Вътрешно тя бе убедена, че щом е дошъл чак дотук, Хоуг сигурно се е отправил към тяхната кантора. Тя обаче бе свикнала, когато вършат нещо, да получава указания от Теди. Щом той бе поискал да се огледа другия коридор, тя, естествено, трябваше да се подчини.

Етажът бе разположен във форма на главно „Н“ — асансьорите се намираха по средата на напречната отсечка. Тя зави наляво, за да отиде в другото крило, след това се огледа — в тази част на коридора нямаше никой. Обърна се и застана с лице към продължението в другата посока — и там нямаше никой. Хрумна ѝ, че е възможно Хоуг да е тръгнал по аварийното стълбище — всъщност то се намираше в посоката, в която тя погледна най-напред — към задната част на сградата, ала навикът ѝ изигра лоша шега. Тя бе свикнала с другото крило, в което бе разположена кантората им. Естествено, че в него за разлика от разположението в това крило, всяко нещо се намираше точно на обратното място.

Тя бе направила три-четири стъпки към дъното на коридора, който гледа към улицата, когато разбра грешката си — отвъд отворения прозорец, разбира се, нямаше аварийно стълбище. Тя леко изохка, раздражена от собствената си глупост, и се обърна.

Хоуг стоеше точно зад нея.

Тя нададе съвсем непрофесионален писък.

Хоуг разтегли устни в усмивка.

— О, мисис Рандъл!

Тя мълчеше — не можеше да измисли какво да каже. В дамската си чанта имаше осеммилиметров пистолет — изпита неистово желание да го извади и да стреля. На два пъти по времето, когато работеше като примамка в отдела за борба с наркотици, ѝ бе отправяна официална похвала за хладнокръвно поведение в критично положение — сега обаче това хладнокръвие ѝ липсваше.

Той направи крачка към нея.

— Нали искахте да ме видите?

Тя отстъпи една крачка.

— Не! — рече задъхано тя. — Не!

— Аа, искахте, искахте! Очаквахте да ме намерите в кантората си, но аз реших да се срещна с вас тук.

Коридорът беше безлюден — тя не долавяше дори тракане на пишеща машина или гласове от някоя от канцелариите наоколо. Остъклените врати се взираха като слепци. Единствените звуци освен собствените им оскъдни думи, бяха уличните шумове десет етажа надолу — притъпени, далечни и бездушни.

Той се приближи.

— Нали искахте да вземете отпечатъци от пръстите ми? Искахте да ги сверите в картотеката — да откриете разни неща за мен. Вие и вашият натрапчив съпруг.

— Не се доближавайте до мен!

Той продължаваше да се усмихва.

— Хайде, хайде! Искахте отпечатъците ми и ще ги имате. — Той протегна ръце към нея и приближавайки я, разпери пръсти. Тя се дръпна назад от посягащите да я сграбчат ръце. Той вече не изглеждаше дребен — изглеждаше по-висок и по-снажен — по-едър дори от Теди. Сведе поглед към нея.

Петата ѝ се удари в нещо отзад — разбра, че е стигнала до самия край на коридора — до безизходицата. Ръцете му се приближаваха.

— Теди! — изпищя тя. — О, Теди!

Приведен над нея, Теди я пляскаше по лицето.

— Престани! — рече с негодувание тя. — Боли!

Той въздъхна с облекчение.

— Ах, мила — каза той нежно. — Наистина доста ме разтревожи. Вече няколко минути си в безсъзнание.

— Хм.

— Знаеш ли къде те намерих? Там! — той посочи към мястото под отворения прозорец. — Ако не беше паднала отсам, досега да си станала на кайма. Какво се случи? Да не си се надвесила навън и да ти се е завило свят?

— Не го ли хвана?

Той я погледна възхитено.

— Професионалистка докрай! Не, по дяволите, ала за малко да го хвана. Зърнах го в коридора. Поиздебнах да видя какво се кани да прави. Ако не беше изпищяла, щях да го хвана.

— Ако не бях изпищяла ли?

— Разбира се. Той стоеше пред вратата на нашата кантора и очевидно се мъчеше да отвори с шперц ключалката, когато...

— За кого говориш?

Той я погледна учудено.

— Ами за Хоуг, разбира се... Скъпа! Ела на себе си! Нали не се каниш да припаднеш отново?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Вече съм... — рече мрачно тя — ... добре. Щом си тук. Заведи ме в кантората.

— Искаш ли да те нося?

— Не, само ми подай ръка — той ѝ помогна да се изправи и започиства с ръка роклята ѝ.

— Това сега не е важно.

Тя обаче се спря да наплюнчи, уви безуспешно, една дълга бримка върху това, което допреди малко бяха съвсем нови чорапи.

Той отвори вратата на кантората и внимателно я настани в креслото, след това взе мокра хавлиена кърпа, с която избърса лицето ѝ.

— По-добре ли ти е?

— Аз съм добре — физически. Но искам незабавно да разбера нещо. Казваш, че си видял Хоуг да се опитва да се вмъкне в нашата кантора.

— Да. И добре, по дяволите, че имаме специални ключалки.

— И през това време аз съм изпищяла?

— Да, точно така.

Тя забарабани по дръжките на креслото.

— Какво има, Син?

— Нищо. Абсолютно нищо — само това: причината да изпищя бе тази, че Хоуг се опита да ме удуши!

Трябваше му известно време, за да успее да каже дори „Ха!“

— Да, скъпи, разбирам — отвърна тя. — Това е положението и знам, че е абсурдно. Така или иначе той отново ни изигра номер. Ала кълна ти се, че се канеше да ме удуши. Или поне на мен така ми се стори. — Тя му разказа с подробности случилото се. — Какво излиза от всичко това?

— Бих искал да знам — отвърна той, бършейки лицето си. — Бих искал да знам. Ако не беше онази случка в Акми Билдинг, щях да кажа, не ти е прилошало и си припаднала, а когато си дошла на себе си, все още си била замаяна. Сега обаче не знам кой от двамата ни е чалнат. Убеден съм, че го видях.

— Възможно е и двамата да сме луди. Може би няма да е зле, ако и двамата отидем да се прегледаме при някой добър психиатър.

— И двамата ли? Могат ли двама души да откачат по един и същи начин? Няма ли да е само единият или само другият?

— Не е задължително. Рядко, но наистина се случва.

— *Folie à deux*.

— Това пък какво е?

— Заразна лудост. Слабите точки на болните съвпадат и те взаимно се влудяват още повече. — Тя се замисли за случаите, които бе изучавала, и си спомни, че обикновено единият болен играеше водеща роля, а другият се подчиняваше. Тя обаче реши да не повдига сега този въпрос, тъй като имаше свое собствено мнение за това, кой играеше ръководната роля в тяхното семейство, мнение, което държеше в тайна поради причини от областта на семейната политика.

— Може би — рече замислено Рандъл — това, от което се нуждаем, е една хубава продължителна почивка. Вероятно някъде надолу, по залива, където ще можем да се търкаляме на слънце.

— Това — рече тя — във всеки случай е добра идея. Не мога да проумея защо, по дяволите, хората си избират да живеят в такъв мрачен, мръсен и грозен град като Чикаго?

— Колко пари имаме?

— Около осемстотин долара, след като платим сметките и данъците. А налице са и петстотинте долара от Хоуг, ако искаш да прибавиш и тях.

— Според мен ние сме си ги изработили — рече мрачно той. — Слушай! А *наистина* ли тези пари са налице? Може и това да е някакъв номер.

— Искаш да кажеш, че Хоуг никога не го е имало и че след малко медицинската сестра ще ни донесе нашата вкусна вечеря?

— Ммм — в общи линии това е положението. Стана ли ти ясно?

— *Мисля*, че да. Почакай малко. — Тя отвори чантичката си, след това дръпна ципа на едно джобче и бръкна в него.

— Тук са. Красиви зелени банкноти. Нека отидем на тази почивка, Теди! Във всеки случай не ми е ясно защо стоим в Чикаго.

— Защото тук си вадим хляба — рече той делово. — Веселба и половина. А това ми напомня, че замаян или не, ще трябва да провера какви телефонни обаждания има за нас.

Той се пресегна през писалището на Синтия за телефона и погледът му попадна върху лист хартия в пишещата ѝ машина. За миг

замълча, а после каза с напрежение в гласа:

— Ела, Син. Погледни това тук.

Тя веднага стана, приближи се и погледна над рамото му. Това, което видя, бе една от техните бланки, подхваната от валяка на машината. На нея имаше напечатан само един ред:

ЛЮБОПИТСТВОТО УБИ КОТКАТА

Тя не каза абсолютно нищо и се помъчи да овладее трепета под лъжичката си.

— Син, ти ли написа това? — попита Рандъл.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да — тя се пресегна да извади листа от машината. Той я възпря.

— Не го пипай. Отпечатъците.

— Добре. Но аз съм на мнение — рече тя, — че върху *листа* няма да намериш никакви отпечатъци.

— Може и така да е.

Въпреки това той извади своите принадлежности от най-долното чекмедже на писалището и поръси с прах листа и машината — резултатът и в двата случая бе отрицателен. Липсваха дори отпечатъци от пръстите на Синтия, които да усложнят задачата. В своите канцеларски навици тя бе грижлива като ученичка и при нея бе правило да почиства с четка и избърсва пишещата машина в края на всеки ден.

Докато го наблюдаваше как работи, тя отбеляза:

— По-скоро се оказва, че си го видял като *излиза*, а не като *влиза*.

— Хм. Как?

— Отворил е ключалката с шперц, предполагам.

— Не и тази ключалка. Забравяш, малката, че тази ключалка е едно от най-вдъхновените постижения на мистър Йейл.^[2] Възможно е да я разбиеш, но не и да я отвориш с шперц.

Тя не отговори — нищо не ѝ идваше наум. Той се вгледа навъсено в пишещата машина, сякаш тя би могла да му разкаже какво

се е случило, после се изправи, прибра си инструментите и ги постави обратно в определеното за тях чекмедже.

— Цялата работа намирисва — рече той и започна да се разхожда из стаята.

Синтия взе една кърпа от своето писалище и избърса графитния прах от машината, после седна и се загледа в Рандъл. Докато въпросът го терзаеше, тя си сдържаше езика. Имаше угрижен вид, ала не се тревожеше за себе си — нито пък само за него. Тя по-скоро се безпокоеше за тях двамата.

— Син — заговори внезапно той. — На това трябва да се сложи край!

— Чудесно — съгласи се тя. — Да му сложим!

— Как?

— Като отидем на почивка!

Той поклати глава.

— Не мога да избягам от този случай. Трябва да разбера.

Тя въздъхна.

— А аз предпочитам да не разбера. Какво лошо има в това да избягаме от нещо, което е твърде голямо за нас, за да се борим с него.

Той се спря и я погледна.

— Какво те прихваща, Син? Ти никога досега не си била пъзла?

— Не — отговори тя бавно. — Никога не съм била. Но и никога не съм имала причина да бъда. Погледни ме, Теди. Ти знаеш, че аз не съм глезена мацка. Не разчитам на сбиване в ресторанта, ако някой фукльо се опита да ме ухажда. Не пища при вида на кръв и не се надявам да цензурираш речта си, за да не дразни тя моя нежен слух. А що се отнася до работата — има ли случай да съм те оставила на сухо? Искам да кажа от страх. Има ли такъв случай?

— Няма, по дяволите. Не съм казал такова нещо.

— Това обаче е различен случай. Преди няколко минути в чантата си имах пистолет, но не бях в състояние да го използвам. Не ме питай защо. Просто *не можех*.

Той изруга колоритно и доста обстоятелствено.

— Как бих искал да съм го видял тогава. Аз щях да използвам моя!

— Щеше ли, Теди? — Като видя изражението му, тя скочи на крака и неочаквано го целуна по върха на носа. — Не искам да кажа,

че ще те е страх. Знаеш, че не съм искала да кажа това. Ти си храбър и силен и мисля, че си умен. Но виж, скъпи, вчера той те поведе за носа и те накара да повярваш, че си видял несъществуващи неща. Защо не използва тогава пистолета си?

— Не намерих повод да го използвам.

— Точно това искам да ти кажа. Ти си видял това, което са ти определили да видиш. Как да се бориш, когато не можеш да вярваш на собствените си очи!

— Но, по дяволите, той не може да постъпва така с нас...

— *Не може ли?* Ето какво *може* да прави той. — Тя започна да изброява на пръсти. — Той може да бъде на две места едновременно. По едно и също време може да накара теб да видиш едно нещо, а мен — друго — отвън пред Акми Билдинг, спомняш ли си? Той може да те накара да мислиш, че си ходил в служебен апартамент, който не съществува, на етаж, който не съществува. Може да мине през заключена врата и да използва намиращата се вътре пишеща машина. И не оставя отпечатъци. За какво говори всичко това?

Той направи нетърпелив жест.

— За глупости. Или за магия. А аз не вярвам в магии.

— Нито пък аз.

— Тогава — каза той — и двамата сме откачили. — Засмя се, ала смехът му не беше весел.

— Може и така да е. Ако е магия, най-добре ще е да отидем при някой свещеник...

— Казах ти, че не вярвам в магии.

— Това няма значение. Ако е другото, няма да има никаква полза да се стараем да следим мистър Хоуг. Човек с делириум тременис не може да улови змиите, които си въобразява, че вижда, и да ги занесе в зоологическата градина. Той има нужда от лекар... както вероятно и ние двамата.

Рандъл изведнъж застана нащрек.

— Слушай!

— Какво да слушам?

— Ти ми припомни нещо, за което бях забравил — лекаря на Хоуг. Ние изобщо не го потърсихме.

— Ти нали провери? Не си ли спомняш? Оказа се, че изобщо няма такъв лекар.

— Нямам предвид д-р Рено. Думата ми е за д-р Потбъри — този, при когото е отишъл във връзка с веществото под ноктите си.

— Допускаш ли, че наистина е ходил? Според мен това е само брънка от поредицата лъжи, които ни наговори.

— Аз също мисля така. Ние обаче трябва да проверим това му твърдение.

— Обзалагам се с теб, че такъв лекар няма.

— Вероятно си права, но ние трябва да *разберем*. Подай ми телефонния указател. — Тя му го подаде, той го запрелиства, търсейки на буквата „П“ — Потбъри, Потбъри. Половин колонка с Потбъри, но няма лекар — съобщи той след малко. — Да разгледаме раздела с обществените телефони — понякога лекарите не дават домашните си адреси. — Тя му го подготви и той го разтвори — ... Лаборатории... Лекарите и хирурзи. Каква върволица са само! Има повече лекари, отколкото кръчми — сигурно половината град боледува през по-голямата част от годината. Ето го: Потбъри П. Т. — лекар-специалист.

— *Би могло* да е и той — допусна тя.

— Какво чакаме? Да тръгваме!

— Теди!

— Защо не? — попита той отбранително. — Потбъри не е Хоуг...

— Съмнявам се.

— Ха? Какво искаш да кажеш? Да не искаш да кажеш, че и Потбъри е замесен в тази каша?

— Не знам. Просто бих искала да забравя всичко, свързано с нашия мистър Хоуг.

— Но в това няма нищо страшно, красавице. Просто се мятам на колата, изстрелвам се дотам, задавам няколко уместни въпроса на достопочтения лекар и в твоя чест се връщам навреме за обяд.

— Известно ти е, че спряхме колата от движение за престъргване на клапан.

— Добре. Ще взема въздушната железница. Тъкмо за по-бързо.

— Ако държиш да отидеш, трябва и двамата да вземем въздушната железница. Няма да се делим, Теди.

Той започна да хапе устните си.

— Може и да си права. Не знаем къде се намира Хоуг. Щом предпочиташ да...

— Естествено, че предпочитам. Преди малко се отделих от теб само за три минути и виж какво се случи.

— Да, така е. Аз наистина не бих искал да се случи нещо с теб, малката.

Тя не го доизслуша.

— Не става въпрос за мен, а за *нас*. Ако ни се случи нещо, то поне да е едно и също.

— Добре — рече сериозно той. — Отсега нататъка няма да се делим. Ако искаш, ще се закопчем с чифт белезници.

— Няма да е необходимо. Аз няма да се отделя от теб.

[1] Нервно разстройство поради прекален страх от въображаемо заболяване. *Б.пр.* ↑

[2] Известна фирма в САЩ за производство на ключове, ключалки и др. *Б.пр.* ↑

6

Кабинетът на Потбъри се намираше на юг, зад университета. Релсите на въздушната железница минаваха между познати безкрайни редици от жилищни кооперации. Има неща, които човек обикновено вижда, но те не оставят никаква диря в паметта му. Днес тя се загледа в тези сгради и ги видя през призмата на собственото си мрачно настроение.

Четири- и пететажни жилищни постройките без асансьор, наредили се с гръб към релсите, с най-малко десет семейства във всяка сграда, не, обикновено с двадесет, че и повече семейства, а сградите, наблъскани една до друга почти стена до стена. Дъсчени задни веранди, които разгласяваха пожароопасната природа на развъдниците, независимо от тухлената им черупка, семейно пране — накачено да съхне по тези веранди, ръждясали консервени кутии и кофи за смет. Мила след мила от недостойна и грозна нищета, гледана откъм задния двор.

А над всичко това пласт черна нечистотия, отколешна и неизбежна, като мръсотията по перваза на прозореца до нея.

Тя си помисли за почивката — чист въздух и ведро слънце. Защо да стоят в Чикаго? С какво този град оправдаваше съществуването си? Един приличен булевард, един приличен квартал на север с цени за богатите, два университета и езеро. А що се отнася до останалото — безкрайни мили от угнетяващи, мръсни улици. Градът представляваше един огромен ограден двор на кланица.

Жилищните кооперации отстъпиха място на разпределителната гара на въздушната железница. Влакът зави наляво и пое на изток. След няколко минути слязоха на гара Стоуни Айлънд. Синтия се радваше, че слезе от влака и се отърва от тази разголена картина от обратната страна на ежедневието, въпреки че тя би я разменила срещу шума и гнилия търгашески дух на шестдесет и трета улица.

Кабинетът на Потбъри гледаше към улицата и имаше чудесен изглед към въздушната железница и влаковете. Месторазположението

му бе от онези, при които един начеващ лекар може да е сигурен, че ще има голяма клиентела, и да е не по-малко сигурен, че богатството и славата никога няма да му създават неприятности. Задушната малка чакалня беше пълна с хора, но прегледите вървяха бързо и не им се наложи да чакат дълго.

Потбъри ги огледа внимателно, когато влязоха.

— Кой от вас е болният? — попита той. Тонът му бе леко сприхав.

Те бяха намислили да стигнат до въпроса за Хоуг, използвайки като предлог за прегледа лекия припадък на Синтия. Следващата реплика на Потбъри провали, от гледна точка на Синтия, плана.

— Независимо кой е — другият може да почака навън. Не обичам продължителните разговори.

— Съпругата ми... — започна Рандъл. Тя се улови за ръката му.

— Съпругата ми и аз — продължи той гладко — искаме да ви зададем няколко въпроса, докторе.

— Така ли? Говорете.

— Вие имате пациент... някой си мистър Хоуг.

Потбъри бързо стана, отиде до вратата на приемната и като се убеди, че е плътно затворена, застана прав с лице към тях и с гръб към единствения изход.

— Та какво казахте за... Хоуг? — попита той с някакво лошо предчувствие.

Рандъл представи служебното си удостоверение.

— Можете сам да се убедите, че съм правоспособен частен детектив — каза той. — Съпругата ми също има разрешително.

— Какво общо имате вие с... човека, когото споменахте?

— Той ни натовари с провеждането на едно разследване. Тъй като вие самият сте професионалист, можете да оцените това, че предпочитам да бъда откровен...

— Вие *работите* за него?

— Да и не. По-точно опитваме се да установим някои неща, свързани с него, но той е осведомен, че вършим това — ние не действуваме зад гърба му. Ако желаете, можете да му се обадите по телефона и сам да се убедите. — Рандъл направи това предложение, защото му се стори необходимо да го направи. Той се надяваше, че Потбъри ще го отхвърли.

Потбъри го отхвърли, но не и по най-убедителния начин.

— Да говоря с него ли? За нищо на света! Какво искате да узнаете за него?

— Преди няколко дни — започна предпазливо Рандъл — Хоуг ви е донесъл за анализ някакво вещество. Искам да разбера какво е било това вещество.

— Хм. Само преди миг ми напомнихте, че и двамата сме професионалисти. Изненадан съм, че можете да отправяте подобна молба.

— Високо оценявам вашите възгледи, докторе, и ми е известно, че това, което докторът знае за своя пациент, е лекарска тайна. Но в този случай има...

— Надали ще ви се иска да го узнаете!

Рандъл се замисли върху тези думи.

— Видял съм доста от грозната страна на живота, докторе, и не мисля, че съществува нещо, което все още може да ме порази. Да не би да се колебаете да ми го кажете в присъствието на мисис Рандъл?

Потбъри го огледа насмешливо, а после огледа и мисис Рандъл.

— Изглеждате напълно прилични хора — призна той. — Предполагам, смятате, че едва ли нещо е в състояние да ви разтърси. Но позволете да ви дам един съвет. Очевидно вие сте свързани по някакъв начин с този човек. *Стойте настрана от него!* Не се обвързвайте с него! И не ме питайте какво е имал под ноктите си.

Синтия едва се сдържа да не трепне. Тя не участвуваше в разговора, но го следеше внимателно. Доколкото си спомняше, Теди не бе споменал нищо за нокти.

— *Защо, докторе?* — продължи Рандъл упорито.

— Вие сте твърде глупав млад човек, господине. Позволете да ви кажа следното: ако не научите за този човек нищо повече от това, което вече знаете, няма да добиете представа за дълбините на мръсотията, съществуваща на този свят. В това отношение имате късмет. Много, много по-добре е никога да не го научавате.

Рандъл се поколеба, съзнавайки, че спорът се обръща срещу него. После каза:

— Да допуснем, че сте прав, докторе, но ако Хоуг е толкова опасен, защо тогава не сте го предали на полицията?

— Откъде знаете, че не съм? Аз обаче ще ви отговоря на този въпрос, господине. Не, не съм го предал на полицията по простата причина, че от това няма да има никаква полза. Властите нямат нито разума, нито въображението, за да си представят, че е възможно да съществува това особено зло. Няма закон, който може да го засегне — нито днес, нито в тази епоха.

— Какво искате да кажете с това „нито днес, нито в тази епоха“?

— Нищо. Не го вземайте под внимание. Въпросът е приключен. Когато влизахте, споменахте нещо за съпругата си — като че ли желаше да се посъветва с мен за нещо.

— За нищо — побърза да каже Синтия. — Нищо особено.

— Само претекст, а? — усмихна се той почти добродушно. — Какво ви има?

— Нищо. Припаднах тази сутрин. Но сега съм добре.

— Хм. Нали не сте бременна? Поне по очите ви не личи. Изглеждате ми съвсем здрава. Като че ли малко анемична. Чист въздух и слънце няма да ви навредят.

Той се отдалечи, отвори един бял шкаф до отсрещната стена и започна да се рови в някакви шишенца. След малко се върна с шише за лекарство, пълно с кехлибаренокафява течност. — Ето, пийте това.

— Какво е то?

— Сироп за усилване. Съдържа достатъчно лудо биле, за да ви накара да го харесате.

Гледайки съпруга си, тя продължаваше да се колебае. Потбъри забеляза това и каза:

— Май не ви се иска да пиете без компания, а? Е, по едно няма да ни навреди. — Той отиде при шкафа и се върна с две аптекарски чашки, едната от които подаде на Рандъл. — Наздраве, да забравим всички неприятни неща! — каза той. — До дъно! — той поднесе чашката към устните си и я гаврътна.

Рандъл отпи, Синтия последва примера му. Не беше чак толкова лошо, помисли си тя. Нещо в него нагарчаше, но уискито, защото това беше уиски, заключи тя — оправяше вкуса. Шише от този сироп за усилване може в действителност да не ти е от голяма полза, но от него ще се почувствуващ по-добре.

Потбъри ги изпрати навън.

— Ако получите друг припадък, мисис Рандъл, елате пак при мен и ще ви направим съвсем обстоен преглед. А през това време не се тревожете за неща, които не зависят от вас.

На връщане те се качиха в последния вагон на влака и успяха да си намерят места, достатъчно отдалечени от другите пътници, за да могат да разговарят спокойно.

— Как схващаш това? — попита той веднага щом седнаха.

Тя сбърчи чело.

— Не ми е много ясно. Той очевидно не обича мистър Хоуг, ала изобщо не спомена защо.

— Хм.

— А ти какво схващаш, Теди?

— Първо, Потбъри познава Хоуг. Второ, Потбъри силно желае ние нищо да не узнаем за Хоуг. Трето, Потбъри мрази Хоуг — и се страхува от него!

— Ха? А откъде разбра това?

Той се усмихна вбесяващо.

— Използвай малките сиви клетки, скъпа моя. Смятам да не си развалям отношенията с Потбъри, но ако той мисли, че може да ме уплаши да не издирвам с какво се занимава Хоуг през свободното си време, той ще е следващият ми обект за размисъл.

Тя мъдро реши да не спори с него точно сега — бяха женени твърде отдавна.

По нейна молба вместо да се върнат в кантората, се прибраха у дома.

— Чувствавам, че не съм в състояние да отида там, Теди. Ако *той* иска да си играе с пишещата ми машина, нека да си играе!

— Все още ли се чувствуваш замаяна от днешната случка?

— Донякъде.

По-голямата част от следобед тя прекара в сън. Сиропът за усилване, размишляваше тя, даден ѝ от д-р Потбъри, като че ли изобщо не ѝ бе помогнал — по-скоро от него ѝ се виеше свят и ѝ горчеше в устата.

Рандъл я остави да спи. Няколко минути той се суетеше из апартамента, изправи дъската-мишена и се опита да усъвършенствува

хвърлянето изпод рамо, но после, щом се досети, че това може да събуди Синтия, се отказа. Навести я и установи, че тя спокойно си почива. Реши, че като се събуди, може да ѝ се прииска кутия бира — това бе добър предлог да излезе — на него самия му се пиеше бира. Наболяваше го глава, не много, но той изобщо не се чувствуваше бодър, откакто бе напуснал лекарския кабинет. Няколко бири щяха да го оправят.

Отсам близкия магазин за деликатеси имаше пивница. Рандъл реши да се отбие за една наливна бира, преди да се прибере. Много скоро откри, че обяснява на съдържателя *защо* реформата по обединяването няма никога да заплаши общинския организационен апарат.

Щом излезе от пивницата, той си спомни за първоначалното си намерение. Когато се върна в апартамента, натоварен с бира и различни студени мезета, Синтия бе вече станала и шеташе в кухнята.

— Здравсти, малката!

— Теди!

Той я целуна, преди да остави на масата пакетите.

— Уплаши ли се, като се събуди и видя, че ме няма?

— Не особено. Но щеше да е по-добре, ако беше оставил бележка. Какво си купил там?

— Бира и студени мезета. Бива ли?

— Чудесно. Не ми се излизаше да пазаря за вечеря и се опитах да видя какво мога да приготвя набързо. Нямах обаче никакво месо вкъщи. — Тя взе пакетите от него.

— Обажда ли се някой?

— Ъъ. Аз се обадох до секретарското бюро, като се събудих. Нищо интересно. Но огледалото пристигна.

— Огледалото ли?

— Не се преструвай, че не знаеш. Беше приятна изненада, Теди. Ела да видиш как разкрасява спалнята.

— Нека да сме наясно — рече той. — Нищо не знам за това огледало.

Тя се поспря смутено.

— Помислих, че си ми го купил, за да ме изненадаш. Беше предварително платено.

— До кого беше адресирано — до теб или до мен?

— Не обърнах много внимание — бях полусънна. Само подписах нещо, а те го разопаковаха и окачиха.

Беше много красиво огледало, със скосен ръб, без рамка и доста голямо. Рандъл призна, че то наистина подхожда на тоалетната ѝ масичка.

— Ако искаш такова огледало, мила, ще ти купя. Но това не е наше. Предполагам, че ще е най-добре да повикам двама-трима души и им кажа да го върнат обратно. Къде е етикетът?

— Мисля, че го свалиха. Във всеки случай вече минава шест часът.

Той ѝ отправи снизходителна усмивка.

— Харесваш го, нали? Ами, очертава се за тази нощ да бъде твое, а утре ще се погрижа да ти купя друго.

Беше *наистина* красиво огледало. Амалгамата бе почти безупречна, а стъклото бе прозрачно като въздух. Имаше чувството, че може да си мушне ръката през него.

Когато си легнаха, той заспа малко по-лесно от нея. След като дишането му бе станало равномерно, тя се опря на лакът и дълго се вглежда в него. Милият Теди! Той беше добро момче — добро за нея, естествено. Утре щеше да му каже да не си прави труда за друго огледало — то не ѝ бе потребно. Тя само искаше да бъде с него и никога нищо да не ги разделя. *Вещите* нямаха значение — само това, да бъдат заедно, бе единственото нещо, което наистина имаше значение.

Тя погледна към огледалото. Беше много красиво. Така удивително бистро — като отворен прозорец. Имаше чувството, че може да се мине през него — все едно че Алиса минава през огледалото.

Той се събуди, когато извикаха името му.

— Ставайте, Рандъл! Закъснявате!

Не беше Синтия — това бе сигурно. Той разтри очи, за да пропъди съня, и успя да съсредоточи погледа си.

— Какво става?

— Хей вие! — рече Фипс, като се надвеси през огледалото. — По-чевърсто! Не ни карайте да чакаме.

Той инстинктивно погледна към другата възглавница. Синтия бе изчезнала.

Изчезнала! Той веднага скочи от леглото, напълно буден, старейки се трескаво незабавно да претърси навсякъде. Нямаше я в банята.

— Син!

Нямаше я във всекидневната, нямаше я и в кухненската ниша.

— Син! Синтия! Къде си? — той пхна ръка във всеки шкаф. — Син!

Върна се в спалнята и се изправи там, недоумявайки къде още да търси — трагична босонога фигура със смачкана пижама и разрошена коса.

Фипс опря едната си ръка на долния ръб на огледалото и прескочи с лекота в спалнята.

— В тази стая би трябвало да има място за огледало в пълен човешки ръст — отбеляза той рязко, като придърпваше сакото и оправяше вратовръзката си. — Във всяка стая трябва да има огледало в пълен човешки ръст. Много скоро ще се разпоредя по този въпрос.

Рандъл съсредоточи погледа си върху него, сякаш го виждаше за първи път.

— Къде е тя? — попита той. — Какво сте направили с нея?

Той пристъпи заплашително към Фипс.

— Не е ваша работа — отвърна Фипс. Той кимна с глава към огледалото. — Качвайте се.

— *Къде е тя?* — извика той и се опита да сграбчи Фипс за гърлото.

Рандъл изобщо не проумя какво точно се случи след това. Фипс вдигна ръка и той се оказа проснат до леглото. Помъчи се да се надигне — напразно. Усилията му бяха безпомощни и кошмарно немощни.

— Мистър Крус! — извика Фипс. — Мистър Райфсайдър, имам нужда от вашата помощ.

Две други, смътно познати лица се появиха в огледалото.

— Ако обичате от тази страна, мистър Крус — посочи Фипс. Мистър Крус се прехвърли.

— Чудесно! Смятам, че ще трябва да го напъхаме с краката напред.

Рандъл нямаше какво да каже — той опита да се съпротивлява, но мускулите му бяха станали на пихтия. Успя да направи само няколко вяли движения. Помъчи се да захапе една ръка, която му се изпречи, но за награда нечий твърди пръсти го плеснаха през лицето — по-скоро язвително шляпване, отколкото силен удар.

— Това ще ви го прибавя към сметката по-късно — обеща му Фипс.

Мушнаха го през огледалото и го тръшнаха върху някаква маса... *Масата*. Това бе същата стая, в която вече бе идвал веднъж, заседателната зала на „Детъридж енд Ко“. Около масата се виждаха същите любезни ледени физиономии, а начело седеше същият добродушен дебелак със свинските очички. Имаше само една незначителна разлика — върху дългата стена бе окачено голямо огледало, което не отразяваше стаята, а показваше спалнята им — неговата и на Синтия, — ала сякаш гледана в огледало — всичко в нея се виждаше обратно.

Той обаче не се интересуваше от такива дребни неща. Опита се да седне, откри, че не може, и бе принуден да се задоволи само с повдигане на главата си.

— Къде сте я скрили? — запита той огромния председател.

Стоулс му се усмихна съчувствено.

— А, мистър Рандъл! Значи пак сте дошли да ни посетите. Вие доста обикаляте, прав ли съм? Дори прекалено много.

— Вървете по дяволите, кажете ми какво сте направили с нея!

— Глупав, слаб и заблуден — размишляваше гласно Стоулс. — Само като си помисля, че собствените ми братя и аз не сме могли да създадем нищо по-добро от вас. Да, вие ще си платите за това. Птицата е жестока!

При тези последни, изречени с приповдигнат тон думи, той рязко закри лицето си. Останалите присъстващи последваха примера му — някой се пресегна, грубо закри с ръка очите на Рандъл и след малко я дръпна.

Отново говореше Стоулс. Рандъл се опита да го прекъсне.

Стоулс още веднъж го заплаши с пръст и рече неумолимо:

— Стига толкова!

Рандъл откри, че не може да говори. Нещо го давеше в гърлото и всеки път, щом се опитваше да заговори, му се повдигаше.

— Човек би предположил — продължи Стоулс изискано, — че дори представител на вашия жалък род би разбрал предупреждението, което ви отпратихме, и би се вслушал в него. — Стоулс спря за миг, стисна устни и рязко ги изду навън. — Понякога си мисля, че единствената ми слабост се крие в това, че не съзнавам истинските дълбини на слабостта и глупостта на хората. И тъй като самият аз съм разумно същество, изглежда, у мен съществува пагубна склонност да очаквам и от онези, които са различни от мен, да бъдат разумни.

Той млъкна, отклони вниманието си от Рандъл и го насочи към един от своите колеги.

— Не хранете напразни надежди, мистър Паркър — каза той, усмихвайки се ласкаво. — Аз *не ви* подценявам. А ако желаете да се борите за моето право да седя на това място, ще ви дам възможност... по-късно. Чудя се — добави той замислено — каква ли е на вкус кръвта ви?

Мистър Паркър бе не по-малко любезен.

— Предполагам същия като на вашата, господин Председателю. Много приятна идея, но аз съм доволен от съществуващия порядък.

— Съжалявам, че чувам това. Аз ви харесвам, мистър Паркър. Надявах се, че сте амбициозен.

— Търпелив съм — като нашия Праотец.

— И така, да се върнем към работа. Мистър Рандъл, преди се опитах да ви внуша необходимостта да не се занимавате с... вашия клиент. Разбирате кой клиент имам предвид. Какво според *вас* би могло да ви внуши, че Синовете на Птицата няма да търпят вмешателство в своите планове? Говорете, кажете ми!

Рандъл бе чул малко от казаното и не бе разбрал нищо от него. Цялото му същество бе погълнато от една-единствена ужасна мисъл. Когато откри, че отново е в състояние да говори, тя се стрелна навън.

— Къде е тя? — попита той с дрезгав шепот. — Какво сте направили с нея?

Стоулс махна нетърпеливо.

— Понякога — рече той раздражено — е почти невъзможно дори да общуваш с някой от тях — съвсем са лишени от разум. Мистър Фипс!

— Да, сър.

— Ще се погрижите ли другият обект да бъде внесен?

— Разбира се, мистър Стоулс — с поглед Фипс си избра помощник, двамата напуснаха залата, за да се върнат след малко с товар, който изтърсиха нехайно на масата редом с Рандъл. Това бе Синтия.

Надигналата се в гърдите му вълна от облекчение бе малко повече, отколкото можеше да понесе. Тя бушуваше вътре в него, задушаваше го, оглушаваше го, ослепяваше го със сълзи и не му оставаше нищо, с което да прецени опасността на сегашното им положение. Постепенно обаче ударите на сърцето му се поразредиха, достатъчно, за да забележи, че нещо не е в ред — тя лежеше неподвижно. Дори да беше спала, когато я внесоха, грубото отношение към нея щеше да е достатъчно, за да я събуди.

Тревогата му бе почти толкова опустошителна, колкото и радостта му.

— Какво сте й направили? — запита той. — Да не би да е...

— Не е — в отговора на Стоулс прозираше отвращение. — Не е мъртва. Овладейте се, мистър Рандъл. — С махване на ръка той нареди на колегите си: — Събудете я!

Един от тях я мушна в ребрата с показалец.

— Не си правете труда да загъвате това създание — рече той. — Ще го изям по пътя.

Стоулс се усмихна.

— Много хитро, мистър Принтемпис, но аз казах да я събудите. Не ме карайте да чакам.

— Разбира се, господин Председателю — той я плесна силно през лицето. Рандъл почувствува плесницата върху собственото си лице — в безпомощното състояние, в което се намираше, тя едва ли не помрачи разсъдъка му. — В името на Птицата — събуди се!

Той видя как под коприната на нощницата гърдите ѝ се повдигнаха, клепачите ѝ затрепкаха и тя произнесе една-единствена дума:

— Теди!

— Син! Тук съм, скъпа, тук съм.

Тя обърна глава към него и възкликна:

— Теди! — после добави: — Сънувах такъв лош сън. О-о! — Тя забеляза как лакомо я гледаха те. Огледа се бавно, с широко отворени очи и сериозно изражение, после се обърна отново към Рандъл. — Теди, все още ли сънувам?

— Боя се, че не, скъпа. Горе главата!

Тя обърна още веднъж поглед към компанията, после го насочи пак към него.

— Не ме е страх — рече тя твърдо. — Ти си гледай работата, Теди. Няма да припадна заради теб. — Оттук нататък тя не свали очи от неговите.

Рандъл погледна крадешком към дебелия председател. Той ги наблюдаваше — гледката очевидно го забавляваше и не личеше, че засега е склонен да се намеси.

— Син! — прошепна Рандъл припряно. — Те са ми направили нещо и не мога да се движа. Парализиран съм. Ето защо не разчитай много на мен. Ако ти падне възможност да се отскубнеш — използвай я!

— И аз не мога да се движа — прошепна тя в отговор. — Ще трябва да изчакаме. — Тя видя измъченото му изражение и добави — Горе главата! Нали така каза? Бих искала обаче да мога да те докосна. — Пръстите на дясната ѝ ръка леко потрепнаха, намериха някакви грапавини върху полирания плот на масата и започнаха бавно и мъчително да преодоляват инчовете, които ги разделяха.

Рандъл откри, че и той може да движи малко собствените си пръсти — лявата му ръка се насочи да пресече пътя на нейната — по половин инч на всяко преместване — от китката нагоре ръката му бе като вдървена и сковаваше движението му. Най-сетне те се докоснаха — ръката ѝ се сгуши в неговата и слабо я притисна. Тя се усмихна.

Стоулс удари гръмко по масата.

— Тази сценка е твърде трогателна — рече той с нотки на съчувствие, — но има работа, която трябва да се свърши. Необходимо е да решим как да постъпим с тях.

— Няма ли да е по-добре, ако ги премахнем окончателно? — предложи онзи, който бе мушнал Синтия в ребрата.

— Това ще бъде удоволствие — призна Стоулс, — но ние трябва да запомним, че тези двамата тук са чиста случайност в нашите планове по отношение на... клиента на мистър Рандъл. Той именно трябва да бъде унищожен!

— Не разбирам...

— Естествено, че няма да разбирате. Именно поради тази причина аз съм председател. Нашата непосредствена задача трябва да бъде да извадим от играта тези двамата, и то по начин, който няма да породи никакво съмнение от *негова* страна. Въпросът се отнася само до метода и до избора на обекта.

Заговори мистър Паркър.

— Ще бъде много забавно — предложи той — да ги върнем и двамата в това им състояние. Безпомощни, те ще умрат бавно от гладна смърт — няма да могат да отворят вратата, когато се звъни, нито да вдигат телефонната слушалка.

— Точно така би се получило — рече одобрително Стоулс. — Ето от такъв мащаб предложение очаквах от вас. Но ако той се опита да се срещне с тях и ги завари в това състояние? Мислите ли, че няма да се досети какво им се е случило? Не, трябва да е нещо, което да им запечата устата. Смятам да ги върнем, като оставим единия от тях жив-умрял.

Цялата работа бе толкова нелепа, така докрай невероятна, че Рандъл мислено си казваше, че не може да е действително. Той бе в ноктите на някакъв кошмар. Ако само успееше да се събуди, всичко щеше да се оправи. А това, че не можеше да се движи — то му се бе случвало и преди насън. Не след дълго се събуждаш от кошмара и откриваш, че завивките са се намотали около теб или че си спал, пъхнал две ръце под главата си. Опита се да прехапе език, за да може болката да го събуди, но това не помогна.

Последните думи на Стоулс рязко насочиха вниманието му към това, което ставаше наоколо, не защото ги разбра — макар че бяха изпълнени с ужас, той почти не долавяше смисъла им — а защото около масата премина вълна на одобрение и очакване.

Ръката на Синтия, свита в неговата, го притисна малко по-силно.

— Какво ли ще правят, Теди? — прошепна тя.

— Не знам, скъпа.

— Мъжът, разбира се — обади се Паркър.

Стоулс го погледна. Рандъл имаше чувството, че сам Стоулс бе имал същите планове... дявол знае какво си бяха наумили да правят... за мъжа, за него, допреди Паркър да го предложи. Тогава Стоулс отговори:

— Винаги съм благодарен за съветите ви. Те толкова много улесняват човека да разбере *как точно* трябва да постъпи. — И като се обърна към другите, той каза: — Пригответе жената.

„Сега — помисли си Рандъл. — Трябва да е именно *сега!*“ Мобилизирайки цялата воля, която притежаваше, той направи опит да се надигне от масата — да се изправи и да се бори!

По-добре да не бе правил това усилие.

Изтощен от него, той отпусна назад глава.

— Няма полза, малката — рече той отчаяно.

Синтия го погледна. Ако тя изпитваше някакъв страх, той бе стаен зад безпокойството, което проявяваше за него.

— Горещ, главата, Умнико! — отвърна тя, като само загатна, че иска да усили натиска на ръката си.

Принтемпс стана пръв и се надвеси над нея.

— Това си е точно работа на Потифар — протестираше той.

— Потифар остави пригответено шише — отвърна Стоулс. — У вас ли е то, мистър Фипс?

Вместо отговор Фипс бръкна в куфарчето си и извади шишето. След кимване от страна на Стоулс той го подаде. Принтемпс го взе.

— А воськът? — добави той.

— Заповядайте — отговори Фипс, като бръкна отново в куфарчето си.

— Благодаря, сър. Сега, ако някой махне *този* от пътя ни — докато говореше, той сочеше Рандъл, — може да се каже, че сме готови. — Половин дузина свирепи услужливи ръце предвижиха Рандъл чак до отсрещния край на масата. С шишето в ръка Принтемпс се наведе над Синтия.

— Почакайте! — прекъсна го Стоулс. — Искам и двамата да разберат какво става и защо. Мисис Рандъл — продължи той, покланяйки се галантно, — в нашия предишен кратък разговор, вярвам, ви накарах да разберете, че Синовеите на Птицата няма да

търпят никакво вмешателство от страна на такива като вас двамата. Разбрахте това, нали?

— Разбрах ви — отговори тя. Погледът ѝ обаче бе предизвикателен.

— Чудесно. Нека се разбере, че нашето желание е съпругът ви да няма повече нищо общо с... дадена личност. За да осигурим този резултат, ние са каним да ви разделим на две части. Ще изстискаме в това шише онази част, която поддържа живота ви и която вие доста забавно наричате душа, и ще я задържим. Що се отнася до другата част, то съпругът ви може да я получи и да си я пази, за да му напомня, че Синовеите на Птицата ви държат в залог. Разбрахте ли ме?

Тя не обърна внимание на въпроса. Рандъл се опита да отговори, ала разбра, че гърлото отново му изневерява.

— Чуйте ме, мисис Рандъл, ако искате изобщо някога да видите пак съпруга си, задължително е той да ни се подчинява. Ако иска да живее, той не трябва да се вижда с клиента си. Ако иска да не ви накажем, той трябва да си държи езика зад зъбите за нас и за всичко, което се случи. Ако не стори това... е, уверявам ви, ще ви осигурим твърде забавна смърт.

Рандъл се опита да извика, че обещава всичко, което искат, само да я пощадят, но все още нямаше глас — очевидно Стоулс искаше да чуе първо Синтия. Тя поклати глава.

— Той ще постъпи, както намери за уместно.

Стоулс се усмихна.

— Чудесно! — рече той. — Това бе отговорът, който исках да чуя. А вие, мистър Рандъл, обещавате ли?

Той бе на път да се съгласи, ала с очи Синтия казваше „Не!“. От изражението ѝ той разбра, че сега *нейният* глас бе отнет. Стори му се, че вътре в главата си я чува ясно как казва: „Това е номер, Умнико. Не обещавай!“

Той мълчеше.

Фипс бръкна с пръст в окото му.

— Отговаряйте, когато ви питат!

Наложи се да изкриви пострадалото око, за да види Синтия, но изражението ѝ бе все така одобрително — той продължаваше да държи устата си затворена.

След малко Стоулс каза:

— Няма значение. Действайте по-чевръсто, господа.

Принтемпс пхна шишето под носа на Синтия и го постави на лявата ѝ ноздра.

— Почни! — изкомандува той. Друг един от тях натисна Синтия по плаващите ребра така силно, че отведнъж ѝ изкара въздуха. Тя простена.

— Теди — каза тя, — те ме разкъсват на парчета... Ох!

Процедурата с шишето бе повторена и с другата ноздра. Принтемпс повдигна шишето с палец върху отвора.

— А сега воськът — рече той припрян. След като го запечата, той го подаде на Фипс.

Стоулс замахна рязко с палец към голямото огледало.

— Отнесете ги обратно — разпореди той.

Фипс надзираваше пренасянето на Синтия през огледалото, после се обърна към Стоулс:

— Не бихме ли могли да му подарим нещичко, с което да ни запомни? — попита той.

— Моля, заповядайте — отговори равнодушно Стоулс, като стана да си върви, — но се постарайте да не оставяте трайни следи.

— Добре! — Фипс се усмихна и нанесе на Рандъл такъв силен удар с опакото на ръката си, че му разклати зъбите. — Ще внимаваме.

Почти през цялото време, докато го биеха, Рандъл остана в съзнание, макар че, естествено, не можеше да прецени колко бе продължило това. Припадна веднъж или дважд само за да го върне в съзнание още по-мъчителна болка. Именно откритият от Фипс нов начин да се обработи здраво човек, без да се оставят по него следи, стана причина да припадне за последен път.

Намираще се в малка стая, всяка страна на която бе огледало — четири стени, под и таван. Повтаряше се безкрайно във всяка посока и всеки образ бе самият той — множество „аз“, които го ненавиждаха, но от които нямаше спасение.

— Цапни го пак! — крещяха те — крещеше *той* и се удряше в зъбите със свит юмрук. Те — *той* се кикотеше.

Те го ограждаха все по-плътно, а той не можеше да бяга достатъчно бързо. Колкото и настойчиво да опитваше, мускулите не му се подчиняваха. Причината бе, че имаше белезници — белезниците бяха прикрепени за ремъка, с който трябваше да върти воденичното

колело, — бавно и непрекъснато. Очите му бяха вързани и белезниците му пречеха да ги стигне с ръце. Ала трябваше да продължава да върти колелото — Синтия се намираше на върха на хълма — той трябваше да стигне до нея.

Само че когато си опънал ремъка на воденичното колело, изобщо няма връх.

Беше ужасно уморен, но всеки път, когато дори съвсем мъничко забавяше въртенето, те отново го удряха. Бе длъжен да брои и крачките, иначе не му вярваха — десет хиляди деветдесет и една, десет хиляди деветдесет и две, десет хиляди деветдесет и три — нагоре и надолу, нагоре и надолу — да можеше само да *види* накъде отива.

Той се препъна. Те го удариха силно отзад и той политна напред върху лицето си.

Когато се събуди, лицето му се бе притиснало о нещо твърдо, грапаво и студено. Той се отместил настрани и откри, че цялото му тяло е вдървено. Краката му не го слушаха — разгледа ги на оскъдната светлина от прозореца и откри, че половината чаршаф се бе смъкнал от леглото и се бе омотал около глезените му.

Твърдият студен предмет се оказа радиаторът на парното. Рандъл се бе свил на кълбо до него. Започваше да се ориентира — намираше се в своята собствена спалня. Сигурно бе ходил насън — от дете не бе правил този номер! Да се разхожда насън, да се спъне и да си разбие главата в радиатора. Сигурно се бе блъснал здравата, като последния глупак — дяволски късмет, че не се бе убил.

Започваше да се окопитва и бавно и мъчително да се изправя на крака, когато забеляза единствената непозната вещ в стаята — новото голямо огледало. То извика спомените за останалата част от съня му, които го връхлетяха. Хвърли се към леглото.

— Синтия!

Тя обаче си лежеше на обичайното място, здрава и читава. Не беше се събудила от неговия вик и той бе доволен от това — не искаше да я изплаши. Отдалечи се на пръсти от леглото и влезе тихо в банята, като, преди да светне лампата, затвори вратата след себе си.

Чудесна гледка! — размишляваше той. Носът му бе окървавен — кръвта бе отдавна спряла и се бе съсирила. Отпред горницето на пижамата бе цялото изпоцапано с кръв. Освен това очевидно бе лежал с дясната си половина на лицето в локва кръв — тя бе засъхнала на петна и от това той изглеждаше много по-ударен, отколкото бе в действителност, както се убеди, щом си изми лицето.

Всъщност не беше толкова много пострадал с изключение на това, че — *Оох!* — цялата му дясна половина се бе схванала и го болеше — вероятно се бе ударил от тази страна и нещо се бе навехнало при падането, а после удареното място бе изстинало. Питаше се колко ли време бе лежал там.

Свали горницето на пижамата, реши, че ще му отнеме много сили, ако се опита да го изпере сега, сви го на топка и го натика зад клозетната седалка. Не искаше Синтия да види пижамата, преди да му се удаде възможност да ѝ обясни какво се е случило. „Ей, Теди, какво, по дяволите, си направил със себе си?“ „Нищо, малката, абсолютно нищо — просто се сблъсках с един радиатор.“

Това звучеше по-зле, отколкото обичайната приказка, че си се сблъскал с някоя врата.

Все още залиташе — повече отколкото бе предполагал, — едва не заби глава, когато хвърли пижамата, — принуди се да се задържи на крака, като се вкопчи в капака на порцелановото казанче. В ушите му гърмеше, сякаш главата му бе барабан на Армията на спасението. Той се порови из аптекката, намери аспириин и глътна три таблетки, после зачете умислено указанието върху кутията „Амитал“, която Синтия бе купила преди няколко месеца. Никога досега не му се бе налагало да взима подобно лекарство — имаше здрав сън, — но това бе особен случай. Кошмари в две последователни нощи, а сега и разходки насън, от които, по дяволите, едва не си счупи глупавия врат.

Той глътна една капсула, като междувременно си мислеше дали малката не бе права, като казваше, че имат нужда от почивка — чувствуваше се целият смазан.

Беше много трудно да си намери чиста пижама, без да светва лампата в спалнята — той се мушна в леглото, изчака един миг да види дали Синтия ще се размърда, после затвори очи и се помъчи да се отпусне. След няколко минути лекарството започна да действа, гърмежите в ушите му позагългнаха и той скоро заспа дълбоко.

Събуди го слънцето, блеснало в очите му. Той погледна с едно око будилника върху тоалетната масичка и видя, че минава девет часът — ето защо бързо скочи от леглото. А това, както установи, не бе най-умното, което можеше да направи, тъй като дясната страна силно го заболя. После видя кафявото петно под радиатора и си спомни за своето премеждие.

Предпазливо обърна глава и погледна към жена си. Тя продължаваше да спи спокойно и не показваше ни най-малко желание да се размърда. Това бе добре дошло за него — щеше да е по-хубаво да ѝ разкаже какво се е случило, след като ѝ поднесе портокалов сок. Няма смисъл да плаши малката.

Той нахлузи чехлите си, после се загъна в хавлията, тъй като на раменете му бе студено, а и мускулите го боляха. Вкусът в устата му стана по-търпим, след като си изми зъбите — закуската започна да се превръща в примамлива идея.

Мислите му все кръжаха разсеяно около изминалата нощ, по-скоро докосвайки, отколкото вниквайки в спомените. Тези кошмари, мислеше си той, докато изстискваше портокалите, не бяха съвсем нормални. Може и да не бяха налудничави, а невротични, но определено не бяха съвсем нормални. Трябваше да им се сложи край. Човек не би могъл да работи, ако прекарва нощта в лов на пеперуди дори без да пада и да си чупи врата. Човек би трябвало да се наспи — определено.

Той изпи своята чаша сок, а после занесе другата в спалнята.

— Отворете се, ведри очички — *заря!* — и понеже тя не се размърда веднага, той запя:

*Стани с лютичето, хайде стани, стани!
Виж, слънцето изгрява.*

Тя продължаваше да лежи, без да помръдва. Той внимателно остави чашата върху нощното шкафче, седна на ръба на леглото и я повдигна за рамото.

— Събуди се, малката. Преместват пъкъла — два товара вече заминаха.

Тя не помръдна. Рамото ѝ бе студено.

— Син! — изкрещя той. — Син! *Син!* — Разтърси я силно.

Тя клюмна безжизнено. Той отново я разтърси.

— Син, скъпа... О, господи!

Не след дълго самото сътресение го успокои, изгоряха му бушоните, така да се каже, и с някакво мрачно, тъпо спокойствие той бе готов да направи всичко, което може да се окаже необходимо. Без да знае защо или да го съзнава напълно, бе убеден, че тя е мъртва. Въпреки това се залови да се убеждава с познатите му средства. Не можеше да напипа пулса ѝ — вероятно бе твърде непохватен, рече си той, или може би пулсът бе твърде слаб. През цялото време някакъв хор в най-далечното кътче на съзнанието му крещеше: „Тя е мъртва... мъртва... мъртва — и ти допусна тя да умре!“

Допря ухо до гърдите ѝ. Имаше чувството, че чува сърцето ѝ да бие, но не можеше да бъде сигурен — би могло да са и ударите на неговото собствено сърце. Скоро се отказа и се огледа за някакво малко огледало.

Намери каквото търсеше в чантичката на Синтия — малко огледалце за гримиране. Избърса го грижливо в ръкава на хавлията си и го допря до леко отворените ѝ устни.

Огледалцето слабо се замъгли.

Отдръпна го като замаян, без да посмее да се надява, отново го избърса и пак го допря до устните ѝ. То отново се замъгли — леко, но несъмнено.

Тя бе жива — тя бе *жива!*

Миг по-късно се учуди защо не може да я види ясно и откри, че лицето му е мокро. Избърса очите си и продължи с изследванията, които трябваше да направи. Сега следваше онзи номер с иглата — ако успееше да намери игла. Намери я в игленика върху тоалетната масичка. Взе я и се върна с нея при леглото, защипа кожа под лакътя, каза шепнешком: „Прощавай, малката!“ и заби иглата. Дупчицата пропусна капка кръв и после веднага се затвори — жива. Искаше му се

да намери термометър, но нямаха — и двамата бяха съвсем здрави. Спомни си обаче нещо, което бе чел някъде, нещо за изобретяването на стетоскопа. Навива се лист хартия...

Той намери лист с подходящи размери и го нави на тръбичка широка един инч, която допря направо о кожата, точно над сърцето. Долепи ухо до другия край и се заслуша.

Туп-туп... туп-туп... туп-туп... туп-туп... Слаби, но равномерни и отчетливи. Този път нямаше съмнение — тя бе жива, сърцето ѝ биеше.

Трябваше да седне за малко.

Рандъл си наложи да помисли какво да предприеме. Безспорно да повика лекар. Когато хората се разболяват, се вика лекар. Досега не беше се замислял по този въпрос, защото Син и той просто никога не бяха викали лекар, никога не им се беше налагало. Не можеше да си спомни, откакто бяха женени, някой от тях двамата да е имал повод да го направи.

А може би да позвъни в полицията и да помоли за линейка? Не, ще му изпратят някой полицейски лекар, свикнал повече със счупвания или огнестрелни рани, отколкото със случаи като този. Той искаше най-добрия.

Но кой? Те нямаха семеен лекар. Може би Смайлс — особняк — не става. Или Хартуик — по дяволите, Хартуик вече се занимава само с твърде поверителни операции на светски личности. Той взе телефонния указател.

Потбъри! Той не знаеше нищо за стария дългоноско, но му изглеждаше опитен. Потърси номера в указателя, избра го три пъти погрешно и накрая се обади на телефонистката да го свърже.

— Да, на телефона Потбъри. Какво искате? Говорете, човече!

— Казах, че се обажда Рандъл, Рандъл. Ран-дъл, с „ъ“ накрая. С жена ми идвахме при вас вчера, спомняте ли си? Във връзка с...

— Да, спомням се. И какво има?

— Жена ми е болна.

— Какво ѝ е? Пак ли припадна?

— Не... да. Така е, тя е в безсъзнание. Събуди се в безсъзнание — искам да кажа изобщо не се събуди. И сега лежи в безсъзнание, все едно че е умряла.

— А умряла ли е?

— Мисля, че не, но е ужасно зле, докторе. Страхувам се. Можете ли веднага да дойдете?

Последва кратка пауза, после Потбъри каза кисело:

— Ще дойда.

— О, чудесно! Вижте, а какво трябва да правя, докато пристигнете?

— Не правете нищо. Не я пипайте. Веднага идвам. — Той затвори.

Рандъл остави слушалката и побърза да се върне в спалнята. Състоянието на Синтия бе същото. Понечи да я докосне, спомни си указанията на лекаря и рязко се отдръпна. Но пред погледа му попадна листът хартия, от който бе направил на бърза ръка стетоскоп, и не можа да устои на изкушението да провери предишните си резултати.

Тръбичката предаде едно утешително *туп-туп*, той я отдръпна и остави на нощното шкафче.

Десетте минути, през които, застанал прав и вперил поглед в нея, не можеше да измисли какво друго да прави, освен да си хапе ноктите, го изнервиха твърде много, за да продължи с това занимание. Той отиде до кухнята и свали от най-горното шкафче бутилка уиски, от която щедро си сипа три пръста във водна чаша. Погледна за миг кехлибарената течност, после я изля в умивалника и се върна в спалнята.

В състоянието ѝ нямаше промяна.

Изведнъж му дойде наум, че не даде на Потбъри адреса. Втурна се към кухнята и грабна слушалката. Овладейвайки се, успя да набере вярно номера. Обади се някакво момиче.

— Не, докторът не е в кабинета. Да му предам ли нещо?

— Казвам се Рандъл. Аз...

— О, мистър Рандъл. Докторът тръгна за у вас преди около петнадесет минути. Всеки миг вече трябва да пристигне.

— Но той няма адреса ми.

— Моля? Сигурна съм, че го има — ако го нямаше, досега щеше да ми телефонира.

Той постави слушалката. Беше направо невероятно, но ще даде на Потбъри още три минути и тогава ще потърси някой друг.

Домофонът иззвъня. Стана от креслото си като пиан от бой боксьор полусредна категория.

— Да, моля?

— Тук Потбъри. Вие ли сте, Рандъл?

— Да, да — качете се! — Докато говореше, той натисна копчето за отваряне на входната врата.

Рандъл бе вече отворил вратата и чакаше, когато Потбъри пристигна.

— Заповядайте, докторе. Влезте, влезте!

Потбъри кимна и бързо мина край него.

— Къде е болната?

— Насам — Рандъл нетърпеливо го заведе в спалнята и се надвеси над другата страна на леглото, докато Потбъри разглеждаше жената в безсъзнание.

— Как е тя? Ще се оправи ли? Кажете ми, докторе...

Потбъри се изправи, сумтейки, и каза:

— Ако бъдете любезен да се дръпнете настрани от леглото и да престанете да ме притеснявате, може и това да разберем.

— О, извинете! — Рандъл отстъпи към вратата.

Потбъри извади стетоскопа от чантата си, заслуша се за известно време с непроницаемо изражение на лицето, което Рандъл напразно се опитваше да разгадае, после премести слушалката и отново се заслуша. След малко прибра стетоскопа в чантата и Рандъл нетърпеливо пристъпи.

Потбъри обаче не му обърна внимание. Той повдигна с палец клепача ѝ и разгледа зеницата ѝ, повдигна едната ѝ ръка така, че тя увисна свободно извън леглото, и я почука близо до лакътя, после се изправи и в продължение на няколко минути само я наблюдаваше.

На Рандъл му се прииска да изкрещи.

Потбъри направи още няколко чудати, почти ритуални неща, от тези, които лекарите вършат — на Рандъл му се струваше, че разбира някои от тях, други решително не проумяваше. Най-сетне неочаквано заговори:

— Какво е правила вчера, след като напуснахте кабинета ми?

Рандъл му разказа. Потбъри кимна важно.

— Точно така и очаквах — всичко води началото си от сътресението, което е получила сутринта. И всичко това е по ваша вина, ако смея да се изразя така.

— По моя вина ли, докторе?

— Бяхте предупреден. Не трябваше изобщо да ѝ позволявате да се приближава до такъв човек.

— Но... но... вие ме предупредихте едва *след* като той я беше вече изплашил.

Това като че ли подразни Потбъри.

— Може и да е така, може и да е така. Струва ми се, споменахте, че някой ви е предупредил преди мен. Във всеки случай трябваше да внимавате повече с една такава твар.

Рандъл изостави въпроса.

— Но как е тя, докторе? Ще оздравее ли? Нали ще оздравее?

— Ще трябва да се грижите за много болна жена, мистър Рандъл.

— Това ми е известно. Но от какво е болна?

— *Lethargica gravis*, причинена от психическа травма.

— Това сериозно ли е?

— Доста сериозно. Ако се грижите за нея както трябва, мисля, че ще прескочи трапа.

— Нищо не бих пожалил, докторе, нищо. Парите нямат значение. Какво ще правим сега? В болница ли ще я заведем?

Потбъри отхвърли това предложение.

— Няма по-лошо от това за нея. Ако се събуди в непозната обстановка, отново може да изгуби съзнание. Дръжте я тук. Можете ли да уредите работите си така, че лично да бдите над нея?

— Разбира се, че мога.

— Тогава направете така. Стойте при нея денем и нощем. Ако се пробуди, най-благоприятно за нея ще е да се намери в своето легло и да ви види бодърстващ близо до себе си.

— Няма ли да ѝ е необходима медицинска сестра?

— Не бих казал. За нея сега не са нужни много грижи, освен да бъде постоянно завивана добре. Можете да държите краката ѝ малко по-високо от главата. Поставете по две книги под краката на леглото.

— Незабавно.

— Ако това състояние продължи повече от седмица, ще трябва да се погрижим за инжектиране на глюкоза или нещо подобно. — Потбъри млъкна, затвори чантата си и я взе в ръка. — Позвънете ми, ако има някаква промяна в състоянието ѝ.

— Ще ви позвъня. Аз... — Рандъл внезапно спря — последната реплика на лекаря му напомни за нещо, което бе забравил. —

Докторе... как се оправихте дотук?

Потбъри се слиса.

— Какво искате да кажете? Не е никак трудно да се намери тази улица.

— Но аз не ви дадох адреса.

— А? Глупости.

— Наистина. Само няколко минути по-късно осъзнах пропуска си и се обадох повторно в кабинета ви, но вие бяхте вече излязъл.

— Не съм казал, че сте ми го дали днес — рече Потбъри сприхаво. — Вие ми го дадохте вчера.

Рандъл се замисли. Предишния ден той наистина бе показал на Потбъри служебното си удостоверение, но там бе написан само адресът на кантората. Вярно, че както в удостоверението, така и в указателя домашният му телефон фигурираше, но само като нощен служебен телефон, без адрес. Може би Синтия...

Той обаче не можеше да попита Синтия и мисълта за нея прогони от съзнанието му всички дребни грижи.

— Сигурен ли сте, че това е всичко, което трябва да върша, докторе? — попита той неспокойно.

— Сигурен съм. Стойте тук и я наблюдавайте.

— Ще я наблюдавам. Но как само бих искал да имам двойник съвсем за малко — добави той убедително.

— Защо? — попита Потбъри, като си взе ръкавиците и се обърна към вратата.

— Онзи тип Хоуг. Имам да уреждам с него една сметка. Няма значение — ще му лепна някой друг за опашка, докато ми се удаде възможност сам да си разчистя сметките с него.

Потбъри се бе обърнал и го гледаше зловещо.

— Нищо подобно няма да правите. Вашето място е тук.

— Естествено, естествено, аз обаче искам да не го изпускам. Някой близък ден ще го разкъсам на парчета, за да видя какво цъка вътре в него!

— Млади човече — рече Потбъри бавно. — Искам да ми обещаете, че по *никакъв повод* няма да се занимавате с... с човека, когото споменахте.

Рандъл погледна към леглото.

— Предвид на това, което се случи — рече той яростно, — смятате ли, че ще му позволя да се измъкне безнаказано?

— В името на... Вижте. Аз съм по-възрастен от вас и съм се научил да срещам глупост и тъпота. И все пак — колко време ще е необходимо, за да ви вразумя, че някои неща са твърде опасни, за да се шегува човек с тях. — Той махна с ръка към Синтия. — Как смятате, че мога да поема отговорността за нейното оздравяване, щом настоявате да вършите неща, които могат да доведат до катастрофа?

— Но, чуйте ме, д-р Потбъри! Казах ви, че възнамерявам да следвам вашите указания, отнасящи се до нея. Ала не мога току-тъй да забравя това, което той направи. Ако тя умре... ако тя умре, заклевам се, ще го насека на парчета с ръждива брадва!

Потбъри не отговори веднага. Когато заговори, попита само:

— А ако не умре?

— Ако не умре, най-важната ми работа ще е тук — да се грижа за нея. Но не очаквайте да обещаая, че ще забравя Хоуг. Няма да стане — това е окончателно.

Потбъри нахлупи шапката на главата си.

— Ще се задоволим с това и да се надяваме, че тя няма да умре. Но нека ви кажа, млади човече, че вие сте глупак. — С отсечена стъпка той излезе от апартамента.

Приповдигнатото от спречкването с Потбъри настроение на Рандъл спадна само няколко минути след като лекарят си тръгна, и го обзе тъжно униение. Нямаше какво да прави, нищо, което да отклони мислите му от болезнения страх, който изпитваше за Синтия. Направи нужното, за да повдигне мъничко краката на леглото, както го посъветва Потбъри, но изпълнението на такава дребна работа отнема едва няколко минути и след като приключи, той нямаше с какво да се залови.

При повдигането на краката на леглото в началото той бе много предпазлив от страх, че ако разтърси леко леглото, може да я събуди, после осъзна, че най-много от всичко му се искаше именно да я събуди. Въпреки това не можеше да се реши да бъде груб или да вдига шум, за да постигне това — легнала, тя изглеждаше толкова безпомощна.

Той придърпа стол близо до леглото, откъдето можеше да докосва ръката ѝ и да следи отблизо за някаква промяна. Откри, че ако стои неподвижно, без дори да трепва, съзира повдигането и спадането на гърдите ѝ. Това донякъде му вдъхна увереност — дълго време той съзерцава бавното, незабележимо вдишване и много по-рязкото издишване.

Лицето ѝ бе бледо и страшно приличаше на лице на мъртвец, но беше красиво. Сърцето му се свиваше, като я гледаше. Толкова крехка — беше му вярвала така всеотдайно, а сега нищо не можеше да направи за нея. Ако я беше послушал, ако само се беше вслушал в думите ѝ, това нямаше да се случи. Тя се бе страхувала, но направи онова, за което той я бе помолил.

Дори Синовете на Птицата не успяха да я уплашат...

Какво каза? Стегни се, Ед — *такова нещо* не е имало, — то бе част от кошмара ти. Въпреки всичко, ако подобно нещо се бе случило, тя щеше да постъпи именно така — да застане плътно до него и да го подкрепя, колкото и зле да се развиват нещата.

Оставаше му само тъжното удовлетворение от мисълта, че дори в сънищата си той бе сигурен в нея, сигурен в нейната смелост и преданост. Решителност — по-решителна от повечето мъже. Нали тя навремето изби шишето с киселина от ръцете на онзи смахнат дъртак, който бе заловил в случая в Мидуел. Ако тогава не беше действувала бързо и смело, той сигурно щеше да носи сега тъмни очила и да ходи с куче-водач.

Пооправи завивките и погледна белега на ръката ѝ, който бе получила тогава. Него не беше го засегнала дори капчица от киселината, но беше засегнала нея — все още личеше, винаги щеше да личи. Тя обаче не даваше вид, че това я вълнува.

— Синтия! О, Синтия, скъпа моя!

По едно време той самият вече не можеше да стои повече на едно място. От мускулната настилка след нощното преживяване схванатите крака го боляха жестоко — той се изправи с мъка и се приготви да се пребори с потребностите от първа необходимост. Мисълта за ядене му беше противна, но той знаеше, че трябва да се храни, ако иска да е достатъчно силен, за да доведе докрай бдението и чакането, които неизбежно му предстояха.

Обстойното претършуване на кухненските шкафчета и хладилника изкара на бял свят малко остатъци от храна, юфка и овесени ядки, няколко консерви, разни бакалски стоки и повехнала маруля. Нямаше никакво желание да си приготвя сложни ястия — кутия супа му се стори най-добрата идея. Отвори кутия шотландски бульон^[1], изсипа я в една тенджерата и добави вода. След като повря няколко минути, той свали бульона от огъня и застанал прав, започна да яде направо от тенджерата. На вкус бульонът приличаше на рагу от картон.

Върна се в спалнята и седна, за да продължи безкрайното бдение. Скоро обаче се оказа, че в предчувствията му по отношение на храната има повече разум, отколкото в неговата логика. Той хукна към банята, където няколко минути здравата повръща. После си изми лицето, изплакна си устата и се върна при стола, омекнал и блед, но с чувството, че физически е вече добре.

Навън започваше да се смрачава. Той светна лампата на тоалетната масичка, затули я така, че да не свети право в очите ѝ, и отново седна. Състоянието ѝ бе същото.

Телефонът иззвъня.

Той така го стресна, че почти го лиши от способността да даде смислен отговор. Толкова дълго бе седял редом със своята мъка, за да наблюдава болната, че едва ли съзнаваше, че на този свят би могло да съществува и нещо друго. Той обаче се окопоти и вдигна слушалката.

— Ало? Да, Рандъл е на телефона.

— Мистър Рандъл, имах време да премисля всичко и ми се струва, че ви дължа извинение и обяснение.

— Какво ми дължите? Кой се обажда?

— Ами говори Джонатан Хоуг, мистър Рандъл. Когато вие...

— Хоуг! „Хоуг“ ли казахте?

— Да, мистър Рандъл. Искам да ви се извиня за моето безапелационно поведение вчера сутринта и да ви помоля за прошка. Надявам се, че мисис Рандъл не се е разстроила от моята...

По това време Рандъл вече се беше съвзел напълно от първоначалната си изненада, за да каже това, което мисли. Така и направи, като използваше цветисти думи и сравнения, натрупани през годините на общуване с онези типове, с които частният детектив

неминуемо се сблъсква. Когато свърши, от другия край на жицата се разнесе ахване и после настъпи гробно мълчание.

Той не беше доволен. Искаше му се Хоуг да заговори, за да може да го прекъсне и да продължи тирадата.

— Чувате ли ме, Хоуг?

— Тъ, да.

— Искях да добавя следното: може би за вас е шега да хванете сама жена в коридора и да я уплашите до смърт. За мен не е! Аз обаче няма да ви предам на полицията — в никакъв случай! Веднага щом мисис Рандъл се оправи, аз лично ще ви потърся и тогава... Бог да ви е на помощ, Хоуг. Ще имате нужда от помощта му!

Последва такава дълга пауза, та Рандъл реши, че жертвата му е затворила слушалката. Ала изглежда Хоуг чисто и просто идваше на себе си.

— Мистър Рандъл, това е ужасно...

— Разбира се, че е!

— Искате да кажете, че аз съм заговорил мисис Рандъл и съм я уплашил, така ли?

— Вие най-добре знаете!

— Но аз не знам, наистина не знам — той млъкна и продължи колебливо. — Точно от такова нещо се страхувах, мистър Рандъл, страхувах се, че мога да открия, че по време на моите пристъпи от амнезия може да се окаже, че съм вършил ужасни неща. Но да причиня зло на мисис Рандъл — тя беше толкова добра към мен, толкова мила. Това е ужасно.

— Вие ще ми кажете!

Хоуг въздъхна, сякаш бе непоносимо уморен.

— Мистър Рандъл?

Рандъл не отговори.

— Мистър Рандъл, няма полза да се самозаблуждавам. Съществува само едно нещо, което трябва да се направи. Трябва да ме предадете на полицията.

— Ха?

— Разбрах го още от последния ни разговор — вчера цял ден мислех за това, но не ми стигна смелост. Вярвах, че вече съм приключил с моята... с моето друго „аз“, но днес всичко се повтори. Целият ден ми е бяло петно и дойдох на себе си едва тази вечер,

прибирайки се у дома. Тогава разбрах, че по този въпрос *трябва* да направя нещо, ето защо ви се обадох, за да ви помоля да възобновите разследването. Никога не съм подозирал обаче, че ще е възможно да сторя нещо на мисис Рандъл. — От гласа му напълно убедително личеше, че тази мисъл го ужасява. — Кога се... се случи *това*, мистър Рандъл?

Рандъл се озова в съвсем объркано душевно състояние. Той се разкъсваше между желанието да мине по телефонната жица и да извие врата на човека, когото смяташе за отговорен за отчаяното положение на съпругата си, и необходимостта да си остане на мястото, за да се грижи за нея. На всичко отгоре безпокоеше го фактът, че Хоуг отказва да разговаря като злодей. Докато говореше с него и слушаше безобидните му отговори и тревожните нотки в гласа му, Рандъл се затрудняваше да запази представата си за него като за страшното чудовище от типа на закоравелия злодей — макар и да съзнаваше добре, че злодеите често имат смирено поведение.

Ето защо отговорът му бе чисто по същество:

— Към девет и тридесет сутринта.

— Къде бях в девет и тридесет тази сутрин?

— Не *тази* сутрин бе, човече, а вчера сутринта.

— Вчера сутринта ли? Но това не е възможно. Не си ли спомняте? Вчера сутринта аз си бях у дома.

— Разбира се, че си спомням, но аз ви видях, като излизахте. Вероятно *това* не ви беше известно. — Той не беше много логичен — събитията от предишната сутрин го бяха убедили, че на Хоуг му е известно, че те го следят, — ала душевното му състояние не му позволяваше да бъде логичен.

— Но вие не сте могли да ме видите. Освен обичайните ми почивни дни в сряда вчера бе единствената сутрин, за която мога да бъда сигурен къде съм бил. Бях у дома, в моя апартамент. Не съм го напускал докъм един часа, когато отидох в клуба.

— Но това е...

— Почакайте малко, мистър Рандъл, моля ви. Аз съм не по-малко объркан и разстроен от вас, но трябва да ме изслушате. Вие нарушихте моя обичаен ред — спомняте ли си? А моето друго „аз“ не пожела да се прояви. След като си отидохте, аз останах... моето *собствено* „аз“. Ето защо имах надежди, че най-сетне съм освободен.

— По дяволите вашите надежди. Какво ви дава основание да мислите така?

— Знам, че моите собствени показания нямат никакво значение — рече отстъпчиво Хоуг, — но аз не бях сам. Чистачката дойде веднага, щом си тръгнахте, и остана цялата сутрин.

— Дяволски странно е, че не я видях да се качва.

— Тя работи в сградата — обясни Хоуг. — Съпруга е на портиера — казва се мисис Дженкинс. Искате ли да говорите с нея? Може би ще успее да я намеря и да я доведе на телефона.

— Но... — Рандъл все повече и повече се объркваше и започваше да осъзнава, че изпада в неизгодно положение. Той изобщо не биваше да разисква нещата с Хоуг — трябваше просто да си го остави настрана, докато му се удаде случай да си премери силите с него. Потбъри се оказа прав — Хоуг бе ловък и коварен тип. Алиби, как ли не!

Освен това ставаше все по-нервен и раздражителен от мисълта, че се беше откъснал за толкова дълго време от спалнята. Хоуг сигурно го беше задържал на телефона най-малко десет минути. Нямахше как да надзърне в спалнята от мястото си до малката масичка.

— Не, не желая да разговарям с нея — рече той грубо. — Вие непрекъснато лъжете, както ви падне! — Той тръшна слушалката на вилката и забърза към спалнята.

Синтия бе в същото състояние, в което я беше оставил — сякаш заспала и сърцераздирателно красива. Тя дишаше — установи той набързо, — дишането ѝ бе леко, но равномерно. Саморъчно направеният стетоскоп го възнагради с мелодичния звук от ударите на сърцето ѝ. Той седна и се загледа в нея, оставяйки мъката да проникне в него като топло и горчиво вино. Не искаше да забравя своята болка — напротив, притискаше я здраво в прегръдките си, научавайки онова, което безброй други бяха научили преди него — че дори и най-дълбоката болка по любимия човек е винаги за предпочитане пред раздялата.

По-късно се размърда, осъзнавайки, че се отпуска и че това може да се окаже в нейна вреда. Първо на първо в къщата трябваше да има храна, трябваше да си наложи да хапне от нея и да не я повърне. Утре, каза си той, ще трябва да се заеме с телефона и да види какво може да се направи, за да не страда работата, докато той отсъства. Като че

Агенция „Нощно дежурство“ е най-подходяща да поеме онази работа, която не търпи отлагане. На тях, общо взето, можеше да се разчита, а беше им вършил и услуги — но това щеше да почака до утре.

А сега... Той позвъни на най-близкия магазин за деликатеси и направи една твърде несвързана поръчка. Упълномощи собственика да прибави и всяко друго нещо, съблазнително на вид, което може да послужи за изхранването на един мъж за ден-два. След това го помоли да намери някого, който иска да припечели половин долар, като достави поръчката в апартамента му.

Щом свърши това, отиде в банята и старателно се избърсна, давайки си ясна сметка за връзката между спретнатия външен вид и човешкия дух. Остави вратата отворена, за да наблюдава леглото. Взе парцал, намокри го и избърса петното под радиатора. Кървавото горнище на пижамата напъха в кош за мръсни дрехи в килера.

Седна и зачака пристигането на поръчката от магазина. През цялото време бе обмислял разговора с Хоуг. Около Хоуг имаше само едно ясно нещо, заключи той, и това бе, че всичко свързано с него, е неясно. Първоначалният му разказ бе, кажи-речи, смахнат, представете си само — да дойде и да предложи висок хонорар, за да го следят. При по-сетнешните събития обаче тази постъпка започна да изглежда напълно основателна. Онази работа например с тринадесетия етаж — по дяволите! Той наистина бе видял този тринадесети етаж, беше стъпвал на него, бе видял Хоуг на работното му място с бижутерски монокъл, затъкнат в окото.

И въпреки това не е възможно да е бил там!

И какво излизаше от тази работа? Може би хипноза? Рандъл не беше наивен за подобни неща. Той знаеше, че хипноза съществува, но знаеше също така, че тя няма такова могъщо действие, каквото авторите от литературната притурка на неделните вестници искаха да внушат на хората. А що се отнася до това, за част от секундата да се хипнотизира човек на оживена улица, така че той да повярва и да може да си спомни ясно низ от събития, които никога не са ставали — виж, на това той изобщо не можеше да повярва. Ако излезе, че подобно нещо е истина, тогава целият свят може да се окаже само една измама и илюзия.

А може и да е така.

Може би целият свят става едно цяло само когато съсредоточиш вниманието си върху него и повярваш в това. Ако позволиш на противоречията да се промъкнат, започваш да се съмняваш, и той рухва на парчета. А може би това се бе случило и със Синтия, защото той се бе усъмнил в това, че е жива. Ако само затвореше очи и *повярваше*, че тя е жива и здрава, тогава тя щеше да...

Опита. Изключи останалия свят и се съсредоточи върху Синтия — Синтия жива и здрава, с онази малка извивка на устните, която се получаваше, когато се смееше на нещо, казано от него, Синтия — която се събужда сутрин със сънливи очи и красива, Синтия — с втален костюм и килната шапчица, готова да тръгне с него навсякъде, Синтия...

Той отвори очи и погледна към леглото. Тя продължаваше да лежи неподвижна и смъртно бледа. Той се размекна за миг, после издуха нос и отиде да си наплиска лицето с вода.

[1] Бульон от овнешка глава с ечемик и зеленчук. *Б.пр.* ↑

8

Домофонът иззвъня. Рандъл отиде до вратата на антрето и натисна копчето, което отваряше входната врата на сградата, без да вдига слушалката — точно сега не му се разговаряше с никого, най-малко пък с онзи, когото Джо от магазина бе намерил, за да му достави поръчката.

След малко на вратата леко се почука. Той я отвори с думите:

— Внеси ги вътре — и изведнъж млъкна.

Навън пред вратата стоеше Хоуг.

Никой от двамата не заговори пръв. Рандъл бе поразен — Хоуг имаше нерешителен вид и изчакваше Рандъл да подеме нещата. Най-сетне заговори стеснително:

— *Трябваше* да дойда, мистър Рандъл. Може ли да... вляза?

Рандъл се взираше в него, загубил наистина дар слово. Човешкото безочие няма край!

— Дойдох, защото *трябваше* да ви докажа, че не бих сторил по свое желание зло на мисис Рандъл — рече простичко той. — Ако съм сторил това несъзнателно, искам да направя каквото мога, за да осигуря обезщетение.

— Твърде късно е за обезщетение!

— Но, мистър Рандъл, защо смятате, че *тъкмо* аз съм сторил нещо на съпругата ви? Не виждам как съм могъл да направя това, и то вчера сутринта? — Той замълча и погледна безпомощно към каменното лице на Рандъл. — Вие не бихте застреляли дори куче без справедлива присъда, нали така?

Терзан от колебания, Рандъл захапа устната си. Като го слушаш, човекът изглежда така дяволски приличен. Той със замах отвори широко вратата.

— Влезте — рече той дрезгаво.

— Благодаря, мистър Рандъл — Хоуг стеснително влезе. Рандъл понечи да затвори вратата.

— Рандъл ли се казвате? — друг някакъв непознат мъж, натоварен с пакети, се изпречи на вратата.

— Да — рече Рандъл и затършува из джоба си за дребни пари. — Как влезе?

— Влязох с него — рече мъжът, посочвайки Хоуг. — Но обърках етажа. Бирата е студена, шефе — добави той подкупващо. — Направо от хладилника.

— Благодаря — Рандъл прибави още десет цента към половината долар и затвори вратата след него. Вдигна пакетите от пода и се отправи към кухнята. Сега ще си пийне бира, реши той, никога друг път не му се е пиело толкова. След като остави пакетите в кухнята, извади една от кутиите с бира, затършува из чекмеджето за отварачка и се приготви да я отвори.

Някакво движение привлече погледа му — Хоуг, пристъпящ неспокойно от крак на крак. Рандъл не бе го поканил да седне — той все още стоеше прав.

— Седнете!

— Благодаря — Хоуг седна.

Рандъл се върна към бирата си. Епизодът обаче му напомни за присъствието на другия. Той се озова в плен на общоприетите добри обноски — беше му почти невъзможно да си налее бира, без да предложи на госта, колкото и нежелан да е той.

Поколеба се само за миг, после си помисли: „Глупости, не може да навреди нито на Синтия, нито на мен, ако му позволя да изпие една бира.“

— Пиете ли бира?

— Да, благодаря. — В действителност Хоуг рядко пиеше бира, защото предпочиташе да запази небцето си за нежния аромат на вината, ала в момента сигурно би казал „да“ и за синтетичен джин или застояла вода, ако Рандъл му ги предложеше.

Рандъл донесе чашите, после отиде в спалнята, като за целта откряна вратата само колкото да се промъкне. Синтия лежеше така, както бе очаквал да я намери. Той промени мъничко позата ѝ, убеден, че всяка поза става уморителна дори за човек в безсъзнание, после опъна завивката. Погледна я и се замисли за Хоуг и предупрежденията на Потбъри относно Хоуг. Беше ли Хоуг толкова опасен, колкото го

смяташе лекарят? И дали сега той, Рандъл, не налива вода във воденицата му?

Не, сега Хоуг не би могъл да му стори зло. Когато вече се е случило най-лошото, всяка промяна е подобрение. Смъртта и на двама им — дори само смъртта на Синтия, защото тогава той просто ще я последва. Беше го решил сутринта — и не даваше и пукната пара, ако го нарекат страхливец!

Не... ако Хоуг бе отговорен за всичко това, той поне си бе изгърмял патроните. Върна се във всекидневната.

Бирата на Хоуг стоеше все още недокосната.

— Пийте — покани го Рандъл, като седна и се пресегна за своята собствена чаша. Хоуг се подчини, като прояви благоразумие да не предлага тост, нито дори да вдигне чашата като намек за тост. Рандъл го погледна с уморено любопитство.

— Не ви разбирам, Хоуг.

— Аз самият не разбирам себе си, мистър Рандъл.

— Защо дойдохте?

Хоуг разпери безпомощно ръце.

— Да се осведомя за мисис Рандъл. Да разбера какво точно съм й сторил. Да поправа злото, ако мога.

— Признавате ли, че го сторихте вие?

— Не, мистър Рандъл. Не. Не разбирам как изобщо съм могъл да сторя каквото и да било на мисис Рандъл *вчера* сутринта...

— Забравяте, че аз ви видях.

— Но... Какво съм направил?

— Притиснахте до стената мисис Рандъл в един коридор на Мидуей Коптън Билдинг и се опитахте да я удушите.

— О, боже! Но... вие *видяхте* ли ме да правя това?

— Не, не точно. Аз... — Рандъл млъкна, осъзнавайки как щеше да прозвучи, ако каже на Хоуг, че не го е видял в едното крило на сградата, защото се е занимавал със следенето на Хоуг в другото крило на сградата.

— Доизкажете се, мистър Рандъл, моля ви.

Рандъл се изправи енергично на крака.

— Няма полза — отсече той. — Не знам какво сте направили. Не знам дали изобщо сте направили нещо! Но знам едно: От първия ден, в който прекрачихте този праг, на съпругата ми и на мен започнаха да ни

се случват странни неща — *пагубни* неща — и ето че тя сега лежи там като мъртва. Тя е... — Той млъкна и закри с ръце лицето си.

Усети леко докосване по рамото.

— Мистър Рандъл... моля ви, мистър Рандъл. Съжалявам и бих искал да помогна.

— Не знам дали някой би могъл да помогне — освен ако не знаете някакъв начин да събудите съпругата ми. Знаете ли, мистър Хоуг?

Хоуг поклати бавно глава.

— Боя се, че не знам. Кажете ми — какво й има? Аз все още не знам.

— Няма много за разказване. Тази сутрин тя не се събуди.

— Сигурен ли сте, че не е... умряла?

— Не, не е умряла.

— Вие, несъмнено, сте повикали лекар. Какво каза той?

— Каза ми да не я пипам и внимателно да я наблюдавам.

— Да, но от какво каза, че е болна?

— Нарече го *Lethargica gravis*.

— *Lethargica gravis* ли? Само така ли го нарече?

— Да, защо?

— Но не се ли опита да постави диагноза?

— Именно това беше диагнозата му — *Lethargica gravis*.

Видът на Хоуг продължаваше да е объркан.

— Но, мистър Рандъл, това не е диагноза. Това е само по-надут начин да се каже „тежък сън“. То наистина няма никакъв смисъл. Все едно да се каже на човек с кожно заболяване, че има *dermatitis*, или на човек със стомашно заболяване, че има *gastritis*. Какви изследвания направи той?

— Тъ... Не знам. Аз...

— Взе ли проба със стомашна сонда?

— Не.

— Рентгенова снимка?

— Не, нямаше как.

— Да не би да искате да ми кажете, мистър Рандъл, че лекарят само е влязъл, погледнал е болната и си е излязъл, без да стори нищо за нея, без да направи никакви изследвания или да доведе специалист за консулт? Това вашият семеен лекар ли беше?

— Не — отговори отчаяно Рандъл. — Боя се, че не разбирам много от лекари. Никога не сме имали нужда от лекар. Но вие следва да знаете дали го бива или не — беше д-р Потбъри.

— Потбъри? Да нямате предвид онзи д-р Потбъри, при когото ходих аз? Как стана така, че избрахте него?

— Ами ние *не познавахме* никакви лекари, а бяхме ходили при него при проверката на вашия разказ. Вие какво имате против Потбъри?

— Абсолютно нищо. Той се държа грубо към мен — или поне така ми се стори.

— Добре тогава, а какво има той против вас?

— Не разбирам как би могъл да има нещо против мен — отвърна Хоуг с озадачен тон. — Виждал съм го само веднъж. Освен, разбира се, въпросът с анализа. Макар че защо трябва да... — той повдигна безпомощно рамене.

— Имате предвид веществото под ноктите ви ли? Помислих си, че това е само номер.

— Не е.

— Както и да е, не би могло да бъде само това. При всичко, което той наговори за вас.

— Какво е казал за мен?

— Каза... — Рандъл млъкна, осъзнавайки, че Потбъри не е казал нищо определено срещу Хоуг, по-важно бе онова, което не бе казал. — От значение е не толкова онова, което каза, а чувствата, които изпитва към вас. Той ви мрази, Хоуг — и се страхува от вас.

— Да се страхува от мен ли? — Хоуг се позасмя, сякаш бе убеден, че Рандъл сигурно се шегува.

— Той *не го каза*, но то беше ясно като бял ден.

Хоуг поклати глава.

— Не разбирам. Свикнал съм по-скоро аз да се страхувам от хората, отколкото те да се страхуват от мен. Почакайте — на *вас* той съобщи ли ви резултатите от анализа, който ми направи?

— Не. Вижте! Това ми напомня за най-странното от всички неща, свързани с вас, Хоуг. — Той се спря, мислейки за невероятното приключение на тринадесетия етаж. — Вие хипнотизатор ли сте?

— Опазил ме бог, не! Защо питате?

Рандъл му разказа историята за първия им опит да го проследят. Със сериозен и озадачен вид Хоуг мълчаливо го слушаше.

— Горедолу това е положението — завърши Рандъл натъртено. — Няма никакъв тринадесети етаж, никаква фирма „Детъридж енд Ко“, абсолютно нищо! И въпреки това аз помня и най-малката подробност от тази история така ясно, както виждам вас сега.

— Това ли е всичко?

— Малко ли е? И все пак има още едно нещо, което бих могъл да добавя. То не може да е от съществено значение, освен че ще покаже въздействието, което ми оказа преживяното.

— И какво е то?

— Почакайте малко.

Рандъл стана и отново отиде в спалнята. Този път той не бе толкова предпазлив да откrehне само малко вратата, макар че я затвори зад себе си. От една страна, се притесняваше, че не седи непрекъснато до леглото на Синтия, но въпреки това, ако трябваше да си каже честно, щеше да е принуден да признае, че присъствието на Хоуг бе все пак някаква компания и известно облекчение за неговите тревоги. Той съзнателно оправдаваше своето поведение като опит да стигне до същината на техните неприятности.

Отново прислуша ударите на сърцето ѝ. Успокоен, че тя все още е на този свят, той оправи възглавницата и вдигна няколко непокорни кичура от лицето ѝ. Наведе се и я целуна леко по челото, после излезе бързо от стаята.

Хоуг чакаше.

— Как е? — попита той.

Рандъл седна тежко и опря глава на ръцете си.

— Все така.

Хоуг се въздържа от ненужен коментар. След малко Рандъл му заразкава с изтощен глас за кошмарите, които бе имал през последните две нощи.

— Забележете добре, аз не твърдя, че те имат някакво значение — добави той, като завърши. — Не съм суеверен.

— Чудно ми е — размишляваше Хоуг.

— Какво имате предвид?

— Нямам предвид нищо свръхестествено, но не е ли възможно сънищата да не са съвсем случайни, а да са плод на преживяното от

вас? Искам да кажа, ако някой наистина е в състояние да ви накара да сънувате посред бял ден нещата, които сте видели в Акми Билдинг, защо тогава да не ви принуди да сънувате и нощем?

— Ха?

— Има ли някой, който да ви мрази, мистър Рандъл?

— Поне на мен не ми е известно. Естествено, в нашия занаят човек понякога върши неща, с които много не се печелят приятели, но ги върши заради някой друг. Има един-двама мошеници, които много-много не ме обичат, но... не, те не биха могли да вършат подобни неща. Това е нелепост. А вас мрази ли ви някой? Освен Потбъри?

— Поне на мен не ми е известно. А и не разбирам защо и той трябва да ме мрази. Като стана дума за него, нали ще потърсите мнението на някой друг лекар?

— Да. Струва ми се, че не съм от най-съобразителните. Не знам изобщо как да постъпя, освен да взема телефонния указател и да опитам някой друг номер.

— Има и по-добър начин. Обадете се в някоя от големите болници и помолете за линейка.

— Така ще направя! — каза Рандъл, като се изправи.

— Можете да изчакате до сутринта. И без това няма да успеете да направите кой знае какво до сутринта. А дотогава тя *би могла* да се събуди.

— Ами... да, така е. Смятам, че трябва да надникна при нея.

— Мистър Рандъл?

— Да?

— Тъ, ще имате ли нещо против, ако... Ще ми разрешите ли да я видя?

Рандъл го погледна. Поведението и думите на Хоуг бяха приспали неговите подозрения повече, отколкото той съзнаваше, ала предложението го сепна и го накара да си припомни ясно предупрежденията на Потбъри.

— Предпочитам да не я виждате — рече той студено.

Разочарованието на Хоуг пролича, но той се помъчи да го скрие.

— Естествено. Напълно ви разбирам, господине.

Когато Рандъл се върна, той бе застанал близо до вратата с шапка в ръка.

— Смятам, че ще е най-добре да си тръгна — рече Хоуг. Когато Рандъл не реагира, той добави: — Ако желаете, бих стоял с вас до сутринта.

— Не. Не е необходимо. Лека нощ.

— Лека нощ, мистър Рандъл.

Когато Хоуг си отиде, той се повъртя няколко минути безцелно — лутането му непрекъснато го водеше до леглото на жена му. Забележките на Хоуг относно методите на Потбъри го бяха разтревожили повече, отколкото бе склонен да си признае. На всичко отгоре, като свързваше в известна степен своите подозрения с този човек, Хоуг бе отнел неговата емоционална изкупителна жертва — а това не му помагаше.

Вечеря със студена храна и я поля с бира — отбеляза със задоволство, че не му се повдига. След това довлече един голям стол в спалнята, постави пред него малко столче, взе си резервно одеяло и се приготви да изкара нощта. Нямаше какво да прави, а не му се четеше — опита, но не се получи. От време на време ставаше и си вземаше нова кутия бира от хладилника. Когато бирата свърши, той свали уискито. То като че ли поуспокои нервите му, но друго последствие от него не можа да установи. Не искаше да се напива.

Събуди се внезапно, убеден, че в същия миг Фипс е на огледалото и се кани да отвлече Синтия. Стаята бе тъмна, а сърцето му биеше, сякаш се канеше да пръсне гърдния му кош, докато успее да намери ключа и да се убеди, че не е така, че неговата любима лежи все така восъчно-бледа в леглото.

Преди да се реши да изгаси лампата, се наложи да разгледа голямото огледало и да се убеди, че то наистина отразява стаята, а не служи за прозорец към някое друго, ужасно място. На мъждивите отблясъци от светлините на града той си сипа успокоително питие за своите разклатени нерви.

Стори му се, че долови някакво движение в огледалото, завъртя се бързо и откри, че това е неговото собствено отражение. Отново седна и се опъна, решен да не заспива повторно.

Това пък какво беше?

Втурна се към кухнята да го преследва. Нищо... не успя да открие нищо. Нова вълна от паника го понесе обратно към спалнята — това би могло да е и уловка, за да го отдалечат от леглото ѝ.

Те му се присмиваха, предизвикваха го, опитваха се да го накарат да направи погрешна стъпка. Той *знаеше* това — дни наред заговорничеха срещу него, стараейки се да разклатят нервите му. Те го наблюдаваха от всяко огледало в къщата, отдръпвайки се бързо назад, когато той се опитваше да ги улови. Синовеите на Птицата...

— Птицата е жестока!

Той ли изрече това? Или някой го каза на висок глас? Птицата е жестока. Задъхвайки се, отиде да отвори прозореца на спалнята и погледна навън. Бе все още тъмно, тъмно като в рог. По улиците долу нямаше никой. Откъм езерото прииждаше облак мъгла. Колко ли беше часът? Шест сутринта по часовника на масата. В този затънтен град *никога ли* не се развиделява?

Синовеите на Птицата. Изведнъж се почувствува много коварен — те си мислеха, че е в ръцете им, но той щеше да ги измами, — те не би трябвало да сторят това на него и на Синтия. Щеше да разбие всяко огледало в къщата! Той забърза към кухнята, където в „чекмеджето за всичко“ държеше чука. Взе чука и се върна в спалнята. Първо голямото огледало...

Поколеба се точно когато се канеше да замахне с чука. Това нямаше да се хареса на Синтия — седем години нещастна любов! Той самият не беше суеверен, но... Това нямаше да се хареса на Синтия! Той се обърна към леглото с намерение да ѝ обясни — беше толкова очевидно, — просто натрошават огледалата и така ще се избавят от Синовеите на Птицата.

Но се стъписа от нейното застинало изражение.

Досети се за един заобиколен начин. Те имаха нужда от огледало. Но какво е огледалото? Парче стъкло, което отразява. Много добре — ще направи така, че те да не отразяват! Освен това знаеше и как да го направи — в същото онова чекмедже с чука се търкаляха три-четири кутии евтин емайл лак и малка четка — останки от самонадеяната акция по доизкусурияването на мебелите, с която Синтия се бе заела навремето.

Той ги изсипа в малка купа — като ги смеси, от тях се получи около пинта^[1] гъста боя, достатъчна, помисли си той, за намерението

му. Първо атакува голямото огледало, размазвайки емайллака по него с резки небрежни щрихи. Боята се стичаше по китките му и капеше по тоалетната масичка — не беше го грижа. После и другите...

Имаше достатъчно, макар че едва щеше да стигне да боядиса огледалото във всекидневната. Няма значение — то беше последното огледало в къщата — освен, разбира се, огледалцата в чантите и портмонетата на Синтия, но той беше вече решил, че те не влизат в сметката. Твърде малки бяха, за да се вмъкне през тях човек, а и бяха прибрани и скрити от погледа.

Боята бе смесица от малко количество черен и вероятно кутия и половина червен емайлак. Сега целите му ръце бяха омазани с тази боя — имаше вид на главно действащо лице в убийство с брадва. Нищо — той отри боята, или поне повечето от нея с една хавлиена кърпа и се върна при стола и бутилката.

Нека сега се опитат! Нека сега опитат мръсната си гадна черна магия! Беше им препречил пътя.

Той се приготви да посрещне зората.

Звънът на домофона го вдигна от стола твърде омаломощен, но убеден, че изобщо не е мигвал. Синтия беше, така да се каже, добре. Все още спеше, а това бе най-доброто, на което той се надяваше. Той нави тръбичката си и се успокои от ударите на сърцето ѝ.

Звънецът продължаваше да звъни — или бе зазвънял отново, — не знаеше кое от двете. Вдигна машинално слушалката.

— Тук Потбъри — разнесе се глас. — Какво става? Спите ли? Как е болната?

— Няма промяна, докторе — отвърна той, стремейки се да овладее гласа си.

— Така ли? Добре, отворете ми.

Когато отвори вратата, Потбъри бързо мина покрай него и влезе право при Синтия. Наведе се над нея миг-два, после се изправи.

— Струва ми се, че положението е същото — рече той. — А и не може да се очаква кой знае каква промяна за един-два дни. Кризата може би ще е в сряда — той погледна любопитно Рандъл. — Какво, по дяволите, сте направили? Имате вида на човек, пиянствувал четири дни.

— Нищо — каза Рандъл. — Защо не ми позволихте да я изпратя в болница, докторе?

— Най-голямото зло, което щяхте да й направите.

— Какво знаете за нейното заболяване? Вие дори не я прегледахте. Вие не знаете от какво е болна. *Нали?*

— Вие луд ли сте? Нали ви казах вчера?

Рандъл поклати глава.

— Само шаблонни приказки. Вие се опитвате да ме будалкате за нея. И аз искам да знам защо.

Потбъри пристъпи към него.

— Вие *наистина* сте луд, а и пиан — той изгледа любопитно голямото огледало. — Искам да разбера какво става тук. — Той допря пръст до намазания емайлак.

— Не пипайте!

Потбъри се възпря.

— Това за какво е?

Рандъл имаше лукав вид.

— Аз ги надхитрих.

— Кого?

— Синовете на Птицата. Те минават през огледала, но аз им преградих пътя.

Потбъри се втренчи в него.

— Познавам ги аз — каза Рандъл. — Вече няма да ме измамат. Птицата е жестока.

Потбъри закри лице с ръцете си.

Няколко секунди и двамата стояха в пълно мълчание. Толкова време бе необходимо, за да се филтрира през размътения и зашеметен разсъдък на Рандъл една нова идея. Когато тя стигна до съзнанието му, той ритна Потбъри в чатала. Събитията от последвалите няколко секунди бяха твърде объркани. Потбъри не вдигна олелия, но се съпротивляваше. Рандъл дори и не направи опит да се бие честно, а подкрепи своя първи брониран удар с други, по-мръсни.

Когато нещата застанаха по местата си, Потбъри се оказа в банята, а Рандъл, с ключа в джоба си, отвън, в спалнята. Той дишаше тежко, но подобни незначителни повреди като тези, които бе понесъл, почти не го вълнуваха.

Синтия продължаваше да спи.

— Мистър Рандъл, пуснете ме да изляза оттук!

Рандъл се бе върнал при стола си и се мъчеше да измисли как да се измъкне от това затруднение. Той бе вече напълно трезвен и дори не правеше опит да се съветва с бутилката. Мъчеше се да си набие в главата, че наистина е имало Синове на Птицата и че точно сега държи един от тях заключен в банята.

В такъв случай Синтия беше в безсъзнание, защото... бог да им е на помощ! — Синовете бяха откраднали душата ѝ. Дяволи — били са нападнати от дяволи.

Потбъри заудря по вратата.

— Какво означава това, мистър Рандъл? Да не сте си загубили ума? Пуснете ме да изляза оттук!

— Какво ще направите, ако ви пусна? Ще възвърнете ли живота на Синтия?

— Ще направя за нея това, което е по силите на един лекар. Защо постъпихте така?

— Знаете защо. Защо закрихте лицето си?

— Какво искате да кажете? Понечих да кихна, а вие ме ритнахте.

— Може би трябваше да кажа „Наздраве“! Вие сте дявол, Потбъри. Вие сте Син на Птицата!

Последва кратко мълчание.

— Що за глупост е това?

Рандъл се замисли. Може и да беше глупост, може би Потбъри се е канел да кихне. Не! Това бе единственото обяснение, което имаше смисъл. Дяволи, дяволи и черна магия. Стоулс и Фипс, и Потбъри и останалите.

А Хоуг? Това би обяснило нещата — почакай малко, така. Потбъри мразеше Хоуг. Стоулс мразеше Хоуг. Всичките Синове на Птицата мразеха Хоуг. Много добре, дявол или нещо друго той и Хоуг бяха единомишленици.

Потбъри отново заудря вратата, но вече не с юмруци — нанасяше по-тежки и по-редки удари, което означаваше, че блъска с рамо и с цялата тежест на тялото си. Вратата не бе по-здрава, отколкото са обикновено вътрешните врати в един апартамент — очевидно, нямаше да издържи дълго на подобна обработка.

Рандъл затропа откъм своята страна.

— Потбъри! Потбъри! Чувате ли ме?

— Да.

— Знаете ли какво ще направя сега? Ще позвъня на Хоуг и ще го накарам да намине насам. Чувате ли това, Потбъри? Той ще ви убие, Потбъри, той ще ви убие!

Отговор не последва, но скоро тежките удари се подновиха. Рандъл взе револвера си.

— Потбъри! — никакъв отговор. — Потбъри, престанете или ще стрелям. — Ударите дори не намаляха.

На Рандъл внезапно му хрумна нещо.

— Потбъри, *в името на Птицата*, отдръпнете се от вратата!

Трясъкът спря, сякаш някой отведнъж го преряза. Рандъл се заслуша, а после продължи да се възползва от надмощието си.

— В името на Птицата не докосвайте повече тази врата! Чувате ли ме, Потбъри?

Отговор не последва, мълчанието продължаваше.

Беше рано — Хоуг все още си бе у дома. Той съвсем явно се слиса от несвързаните обяснения на Рандъл, но се съгласи да дойде незабавно или поне да побърза.

Рандъл се върна в спалнята и възобнови двойното си бдение. В лявата си ръка държеше неподвижната и хладна ръка на жена си, а в дясната — револвера, готов, в случай че заклинанието не успее да действува. Ударите обаче не се подновиха — в продължение на няколко минути и в двете помещения цареше мъртва тишина. После Рандъл дочу или така му се стори, леко стържене откъм банята — необясним, злокобен звук.

Не знаеше какво да предприеме, ето защо и нищо не предприе. Стърженето продължи няколко минути и спря. След това пак настъпи тишина.

При вида на револвера Хоуг отстъпи назад.

— Мистър Рандъл!

— Хоуг — обърна се към него Рандъл, — вие дявол ли сте?

— Не ви разбирам.

— Птицата е жестока!

Хоуг не закри лицето си — той само изглеждаше смутен и малко по-угрижен.

— Добре — отсъди Рандъл. — Влизането разрешено! Ако *наистина* сте дявол, то сте от онези дяволи, които ми допадат. Хайде — заключил съм Потбъри и искам да се изправите насреща му.

— Аз ли? Защо?

— Защото той е дявол. Син на Птицата. А те се страхуват от вас. Хайде! — той бързо заведе Хоуг в спалнята, като продължаваше да говори. — Моята грешка е, че не бях склонен да повярвам в нещо, което ми се случи. *Онова не бяха сънища*. — Той затропа по вратата на банята с дулото на револвера. — Потбъри! Хоуг е тук. Правете, каквото ви казвам, и *може* и да излезете жив оттук.

— Какво искате от него? — попита Хоуг неспокойно.

— *Нея*, разбира се.

— О...

Рандъл затропа отново, после се обърна към Хоуг и прошепна:

— Ако отворя вратата, ще застанете ли лице с лице срещу него?

Аз ще бъда плътно до вас.

Хоуг преглътна, погледна Синтия и отговори:

— Разбира се.

— Хайде тогава!

Банята беше празна — тя нямаше прозорец, нито пък друг някакав приемлив изход, но беше очевиден начинът, по който Потбъри се бе измъкнал. Емайллакът бе остърган от повърхността на огледалото с бръснарско ножче.

Те поеа риска за седемте години нещастна любов и счупиха огледалото. Ако знаеше как, Рандъл би се покатерил и би ги подпретнал всичките — но понеже не знаеше, стори му се, че ще е най-умно да затвори дупката.

След това нямаше друго какво да правят. Обсъдиха случилото се над притихналото тяло на съпругата на Рандъл, но нямаше какво да се направи. Те не бяха магьосници. След малко Хоуг отиде във всекидневната, тъй като желаше да остави Рандъл насаме с мъката му, а същевременно и не желаше да го изостави напълно. От време на време надникваше при него. Именно при едно такова надникване той забеляза малка черна чанта, наполовина пъхната под леглото, и се

досети за предназначението ѝ — лекарска чанта. Влезе и я вдигна от пода.

— Ед — попита той, — да сте виждали това?

— Кое? — Рандъл вдигна мътния си поглед и прочете върху капака надписа с поизтъркани релефни златни букви:

Д-Р ПОТИФАР Т. ПОТЪБРИ

— Ха?

— Сигурно я е забравил.

— Не е имал възможност да я вземе — Рандъл взе чантата от Хоуг и я отвори — стетоскоп, форцепс, щипки, игли и най-различни шишенца в една кутия — обичайните за един лекар принадлежности. Имаше и някаква рецепта.

— Хоуг, погледнете това!

ОТРОВНО!

Тази рецепта не може да бъде изпълнена повторно.
МИСИС РАНДЪЛ — ДА СЕ ВЗЕМА СПОРЕД
ЛЕКАРСКОТО ПРЕДПИСАНИЕ!
АПТЕКА „БЛАГОВЪЗПИТАНОСТ И ЕВТИНИЯ“

— Дали се е опитвал да я отрови? — предположи Хоуг.

— Едва ли — това е обичайното предупреждение за приспивателните. Искам обаче да видя какво представлява. — Той разклати шишето. Изглеждаше празно. Започна да разчупва восъка.

— Внимателно! — предупреди Хоуг.

— Разбира се.

Докато отваряше шишето, той го държеше доста надалеч от лицето си. После много предпазливо го помириша. От него се разнасяше аромат — неуловим и безкрайно благоуханен.

— Теди? — той се обърна, като изтърва шишето. Това наистина беше Синтия, клепачите ѝ трепкаха. — Не им обещавай нищо, Теди!

— Тя въздъхна и очите ѝ отново се затвориха.
— Птицата е жестока! — прошепна тя.

[1] пинта (ам.) = 0,47 л. *Б.пр.* ↑

9

— Вашите пристъпи на амнезия са разковничето на цялата тази история — настояваше Рандъл. — Ако знаехме с какво се занимавате през деня, ако знаехме каква ви е професията, щяхме да узнаем защо Синовете на Птицата се стремят с всички сили да ви пипнат. Дори нещо повече — щяхме да знаем как да се борим с тях, защото те очевидно се боят от вас.

Хоуг се обърна към Синтия.

— А вие какво мислите, мисис Рандъл?

— Мисля, че Теди е прав. Ако знаех достатъчно за хипнозата, щяхме да опитаме с нея, но не знам, така че скополаминът е следващата най-добра възможност. Съгласен ли сте да опитаме с него?

— Щом вие намирате за добре, да.

— Подай чантата, Теди — тя скочи от писалището му, където се бе покачила, на пода. Той протегна ръка да я хване.

— Не трябва да се изморяваш, малката — рече недоволно той.

— Глупости, аз съм добре вече.

Бяха се оттеглили в кантората почти веднага щом Синтия се събуди. Честно казано, беше ги страх, но се страхуваха не безразсъдно, а без да падат духом. Апартаментът им се струваше нездравословно място за живеене. В кантората не беше много по-хубаво. Рандъл и Синтия бяха решили да се махнат от града. Отбиването в кантората беше предпоследната им спирка за военно съвещание.

Хоуг не знаеше какво да прави.

— Забравете, че изобщо сте виждали тази чанта — предупреди го Рандъл, докато приготвяше подкожната инжекция. — Тъй като не съм лекар, нито разбирам от упойки, нямам право да върша това. Но понякога има полза. — С памуче, потопено в спирт, натри едно място под лакътя на Хоуг. — Стойте така... готово. — Той заби иглата.

Изчакаха, докато лекарството започне да действува.

— Какво очакваш да постигнеш? — прошепна Рандъл на Синтия.

— И аз не знам. Ако имаме късмет, неговите две „аз“ ще се слоят. Тогава можем да разберем много неща.

Малко по-късно главата на Хоуг клюмна напред — той задиша тежко. Тя пристъпи към него и го разтърси за рамото.

— Мистър Хоуг, чувате ли ме?

— Да.

— Как се казвате?

— Джонатан... Хоуг.

— Къде живеете?

— Гоутам Апартмънтс 602.

— С какво се занимавате?

— Аз... не знам.

— Опитайте да си спомните. Каква е професията ви?

Никакъв отговор. Тя опита пак.

— Хипнотизатор ли сте?

— Не.

— Да не сте... магьосник?

Отговорът се забави малко, но най-сетне дойде.

— Не.

— *Какъв сте по професия, Джонатан Хоуг?*

Той отвори уста, сякаш се канеше да отговори, после внезапно изправи глава, енергичен и напълно отърсил се от обичайната за лекарството отпадналост.

— Съжалявам, драга моя, но на това трябва да се сложи край — поне засега.

Той се изправи, отиде до прозореца и погледна навън.

— Бездарно — рече той, оглеждайки улицата в двете посоки. — Колко трагично бездарно. — Той като че ли по-скоро говореше на себе си, отколкото на тях. Синтия и Рандъл го погледнаха, после се спогледаха за помощ.

— Кое е бездарно, мистър Хоуг? — попита доста нерешително Синтия. Тя не бе анализирала усещането си, но имаше чувството, че той е друг човек — по-млад и по-енергичен.

— Моля? О, извинете. Аз ви дължа обяснение. Бях принуден да се въздържам, да се отърся от въздействието на лекарството.

— Да се отърсите от лекарството ли?

— Да се отърва от него, да го отхвърля, да не го използвам. Разбирате ли, драга моя, докато вие ме разпитвахте, аз си спомних моята професия. — Той ги погледна весело, но не им обясни нищо повече.

Рандъл пръв дойде на себе си.

— И каква е вашата професия?

Хоуг му се усмихна почти нежно.

— Няма да е удобно да ви кажа — отвърна той. — Поне не сега — той се обърна към Синтия. — Драга моя, бих ли могъл да ви обезпокоя за молив и лист?

— Тъъ, но естествено — тя му ги донесе, той ги прие снизходително и като се настани на стола, започна да пише.

Тъй като Хоуг не каза нищо, за да обясни поведението си, Рандъл заговори:

— Така, Хоуг, вижте сега... — Хоуг обърна към него ведро лице. Рандъл понечи да заговори, изглежда се обърка от това, което прочете по лицето на Хоуг и само запита неубедително:

— Тъъ, мистър Хоуг, за какво става въпрос?

— Нямате ли желание да ми се доверите?

Рандъл прехапа устна за миг и го погледна. Хоуг бе търпелив и спокоен.

— Да... мисля, че имам — каза той накрая.

— Добре. Правя списък на някои неща, които искам да ми купите. Аз ще съм доста зает през следващите два-три часа.

— Вие ни напускате?

— Вие се тревожите за Синовете на Птицата, нали? Забравете ги. Те няма да ви сторят никакво зло. Обещавам — той продължи да пише. Няколко минути по-късно подаде списъка на Рандъл. — Най-долу съм отбелязал мястото, където трябва да се срещнем — бензиностанцията извън Уокигън.

— Уокигън ли? Защо Уокигън?

— Няма никаква по-особена причина. Искам да сторя още веднъж нещо, което много обичам, а едва ли ще мога да го направя пак някога. Нали ще ми помогнете? Някои от нещата, които моля да ми купите, сигурно трудно се намират, но вие ще се потрудите, нали?

— Мисля, че да.

— Добре — той незабавно си тръгна.

Рандъл премести поглед от затварящата се врата към списъка в ръката си.

— Е, ще бъда... Син, какво предполагаш, че иска да му купим? Бакалски стоки!

— Бакалски стоки ли? Я да видя този списък.

10

Движеха се на север в покрайнините на града — на волана седеше Рандъл. Някъде напред се намираше мястото, където трябваше да се срещнат с Хоуг, отзад в багажника на колата бяха покупките, които той бе наредил да направят.

— Теди?

— Да, малката.

— Имаш ли право на обратен завой тук?

— Разбира се, ако не ме хванат. Защо?

— Защото точно това ми се иска да направим. Не ме прекъсвай — продължи тя припряно. — Имаме кола, с нас са и всичките пари, които притежаваме на този свят. Ако поискаме, нищо не може да ни спре да се отправим на юг.

— Все още ли си мислиш за онази почивка? Но ние ще отидем веднага щом доставим тези неща на Хоуг.

— Нямам предвид почивка. Мисълта ми е да се махнем *сега* и никога вече да не се връщаме.

— С луксозни хранителни стоки за осемдесет долара, които Хоуг поръча и още не е платил? Няма да стане.

— Можем и ние да си ги изядем.

— Хм! Хайвер и крилца от колибри. Не можем да си го позволим, малката. Ние сме от тези, дето ядат кренвирши. Дори и да можехме обаче, аз пак искам да видя Хоуг. За откровен разговор и обяснения.

Тя въздъхна.

— Точно това си мислех, Теди, и ето защо искам да си обираме крушите. Не искам обяснения — светът ми харесва такъв, какъвто е. Само ние двамата — ти и аз — и никакви усложнения. *Не искам* да знам нищо за професията на мистър Хоуг... нито за Синовете на Птицата, нито за каквото и да било от този род.

Той затърси цигара, после драсна кибритена клечка, като я гледаше присмехулно с крайчеца на очите си. За щастие движението не

беше натоварено.

— Мисля, че споделям чувствата ти, малката, но аз гледам на нещата от различен ъгъл. Ако сега зарежем всичко, няма да съм спокоен за Синовете на Птицата, докато съм жив, и ще се боя да се бръсна от страх да надзърна в огледалото. Но за цялата история има разумно обяснение, сигурно има, и аз ще се добера до него. Тогава ще можем да спим.

Тя се сви и не отговори.

— Погледни на нещата от тази страна — продължи Рандъл някак раздражително. — Всичко, което се случи, е могло да се извърши и по обикновения начин, без да се прибегва до свръхестествени средства. А що се отнася до свръхестествените средства — е, тук навън, на дневна светлина и при това движение ще е малко трудничко да се повярва. Синове на Птицата — глупости!

Тя не отговори. Той продължи:

— Първата важна точка е, че Хоуг е съвършен актьор. Вместо да се покаже като превзет незабележим човечец, той е господстваща личност от първа величина. Погледни само как млъкнах и казах: „Да, господине“, когато той се преструваше, че се отърсва от въздействието на лекарството и ни нареди да купим всичките тези неща.

— Преструваше ли се?

— Разбира се. Някой е подменил с оцветена вода моя приспивателен серум, може би по същото време, когато мнимото предупреждение е било затъкнато в пишещата машина. Но да се върнем на въпроса — той е несъмнено силна личност и почти сигурно е ловък хипнотизатор. Самата илюзия за тринадесетия етаж и за „Детъридж енд Ко“ показва колко изкусен е той или някой друг. Вероятно ми е въздействувал с наркотични средства, така както и на теб.

— На мен ли?

— Разбира се. Спомняш ли си онзи сироп, който пи в кабинета на Потбъри? Нещо подобно на „Мики Фин“, но със забавено действие.

— Но и ти пи от него!

— Не е задължително да е било от *същото*. Потбъри и Хоуг бяха съдружници и по този начин създадоха атмосферата, която направи тази история възможна. Всичко останало са дреболии, незначителни, ако се вземат поотделно.

Синтия си имаше свои собствени идеи за станалото, но ги пазеше за себе си. Един въпрос обаче я безпокоеше.

— Как е успял Потбъри да излезе от банята? Ти ми каза, че е бил заключен.

— Размишлявах върху това. Отворил е ключалката с шперц, докато телефонирах на Хоуг, скрил се е в килера и после е изчакал удобна възможност да се измъкне навън.

— Хм — в продължение на няколко минути тя не попита нищо повече.

Улисан в уличното движение в Уокигън, Рандъл млъкна. Той зави наляво и пое извън града.

— Теди, щом си сигурен, че цялата работа е номер и че не съществуват подобни глупости като Синовете, защо тогава да не можем да зарежем всичко и да се отправим на юг? Не ни е притрябвало да отиваме на тази среща.

— Сигурен съм, че в общи линии обясненията ми са правилни — рече той, заобикаляйки умело едно тръгнало да се самоубива момче на велосипед, — ала *не съм* сигурен в мотивировката и по *тази* причина трябва да се видя с Хоуг. Макар че странно нещо — продължи той замислено, — струва ми се, че Хоуг няма нищо против нас. Мисля, че е имал свои лични причини и ни е платил петстотин долара, за да понесем някои несгоди, докато той си осъществява плановете. Но ще разберем. А и вече е твърде късно да се върнем обратно — ето я бензиностанцията, която бе споменал, а ето го и Хоуг!

Хоуг се качи с кимване и усмивка. Рандъл отново се почувствува принуден да върши каквото му наредят — чувство, което бе изпитал преди около два часа. Хоуг му посочи накъде да кара.

Пътят водеше извън града, а скоро се отдели и от асфалтовото шосе. Не след дълго стигнаха до селска порта, зад която се простираше пасбище. Хоуг нареди на Рандъл да я отвори и да кара навътре.

— Собственикът няма нищо против — рече той. — Идвал съм тук много пъти през моите почивни дни. Красиво местенце.

Местенцето *наистина* беше красиво. Пътят, вече междуселски, се изкачваше постепенно нагоре към обрасъл с дървета хребет. Хоуг го накара да паркира под едно дърво и те слязоха от колата. Прехласната от гледката, Синтия се спря за миг, поемайки дълбоко с наслада чистия

въздух. На юг се виждаше Чикаго, а зад него и на изток се съзираше сребърният отблясък на езерото.

— Теди, не е ли великолепно?

— Да, наистина — съгласи се той, но се обърна към Хоуг. — Това, което искам да знам, е защо сме тук?

— Пикник — отвърна Хоуг. — Избрах това местенце за моя финал.

— Финал ли?

— Но първо яденето — рече Хоуг. — След това, ако настоявате, ще разговаряме.

Менюто бе твърде необикновено за пикник — вместо изобилна храна имаше няколко десетки гастрономични специалитета — екзотични плодове, желе от гуава, малки месни консерви, чай — приготвен от Хоуг на спиртник — и фини вафли с прочуто име на опаковката. Независимо от това и Рандъл, и Синтия се уловиха, че здравата си похапват. Хоуг опитваше от всичко — никога не отказваше блюдо, но Синтия забеляза, че той всъщност хапва по мъничко — по-скоро вкухва, отколкото яде.

Не след дълго Рандъл събра смелост да притисне Хоуг — започваше да става ясно, че Хоуг няма никакво намерение да зачекне сам въпроса.

— Хоуг?

— Да, Ед?

— Не е ли време вече да си свалите маската и да престанете да ни мамите?

— Никога не съм ви мамил, приятелю.

— Разбирате какво имам предвид — цялата тази лудешка надпревара през последните няколко дни. Вие сте замесен в нея и знаете за нея повече от нас — това е очевидно. Забележете, не че ви обвинявам в нещо — побърза да добави той, — но искам да разбера какво означава всичко това.

— Попитайте себе си какво означава.

— Добре — Рандъл прие предизвикателството. — Така ще направя — той се впусна в обяснението, което бе нахвърлил пред Синтия. Хоуг го насърчаваше да се доизкаже, но когато свърши, не каза нищо.

— Е? — попита нетърпеливо Рандъл. — Нали така стоят нещата?

— За обяснение звучи добре.

— И аз така мисля. Но вие все пак трябва да изясните някои неща. Защо постъпихте така?

Хоуг поклати замислено глава.

— Съжалявам, Ед. Невъзможно ми е да ви обясня моите мотиви.

— Но, по дяволите, това не е почтено. Поне бихте могли да...

— А срещали ли сте някога почтеност, Едуард?

— Ами надявах се, че вие ще постъпите почтено с нас. Вие самни насърчихте да се държим с вас като с приятел. Дължите ни обяснения.

— Аз ви обещах обяснения. Но размислете — трябва ли ви обяснения? Уверявам ви, че повече няма да имате неприятности, нито посещения от страна на Синовете.

Синтия го докосна по ръката.

— Не искам тези обяснения, Теди.

Той я отблъсна — не грубо, но решително.

— Трябва да *разбера*. Да чуем обяснението.

— Няма да ви хареса.

— Ще поема риска.

— Много добре — Хоуг се облегна назад. — Ще налее ли вино, драга моя? Благодаря ви. Ще трябва първо да ви разкажа една малка приказка. Тя ще е отчасти алегорична, тъй като липсват... подходящите думи и понятия. Живял някога род, много, много различен от човешкия. Нямам възможност да ви опиша как са изглеждали неговите представители, нито как са живели, но те притежавали една характерна черта, която вие можете да разберете — те били творци. Да творят и да се наслаждават на творенията на изкуството било тяхното единствено занимание и смисълът на съществуването им. Употребявам умишлено думата „изкуство“, тъй като изкуството няма определение и не подлежи на такова, нито пък има граници. Мога да използвам тази дума без страх, че ще я употребя погрешно, защото тя няма строго определено значение. Значенията са толкова много, колкото са и художниците. Но запомнете, че тези художници не са представители на човешкия род и тяхното изкуство не е човешко.

Представете си един представител на този род, казано по вашето — млад. Той твори произведение на изкуството под зоркото око и напътствията на своя учител. Той има дарба, този младеж, и творбата му притежава много любопитни и забавни страни. Учителят го насърчава да завърши творбата и да я представи пред журито за оценка. Забележете, изразявам се метафорично, все едно че става въпрос за човек-художник, който подготвя платната си за оценка от журито на годишната изложба.

Художникът сътворил този свят по свой собствен начин, използвайки основни принципи, каквито му харесвали на него. Учителят, общо взето, одобрил, но...

— Почакайте малко — помоли настойчиво Рандъл. — Да не би да се опитвате да опишете сътворяването на света — на вселената?

— А какво друго?

— Но, по дяволите, това е нелепо. Аз помолих да обясните събитията, които неотдавна се случиха с нас.

— Казах ви, че обяснението няма да ви хареса. — Той изчака малко и продължи: — Първоначално Синовете на Птицата са били основният характерен белег на света.

Рандъл го слушаше, чувствайки, че главата му ще се пръсне. Той съзнаваше с отвращение, че версията, която бе измислил по пътя към срещата, бе чиста фантасмагория, скалъпена, за да успокои обзелите го страхове. Синовете на Птицата — истински, истински и зловещи — и могъщи. Той почувствува, че вече разбира за кой род говореше Хоуг. От напрегнатото и сгърчено от ужас лице на Синтия личеше, че и тя *разбира* — и че вече никога нямаше да има покой за тях. „В началото бе Птицата...“

Хоуг му отправи поглед, в който нямаше лошо чувство, ала нямаше и състрадание.

— Не — рече той сериозно. — Птицата никога не е съществувала. Съществуват тези, които назовават себе си Синове на Птицата. Но те са глупави и високомерни. Тяхната свещена притча е само суеверие. Но по свой начин и по правилата, установени в този свят, те са могъщи. Нещата, които предполагате, че сте видели, Едуард, сте ги видели наистина.

— Искате да кажете, че...

— Изчакайте, оставете ме да довърша. Вие сте видели това, което ви се е сторило, че виждате — всичко с изключение на едно. До днес вие сте виждали *мен* само във вашия апартамент или в моя. Съществата, които сте проследявали, съществото, което е уплашило Синтия — всички те са Синове на Птицата. Стоулс и неговите приятели.

Учителят не одобрил Синовете на Птицата и предложил някои промени в творбата. Ала художникът бил припрян или небрежен — вместо напълно да ги изличи, той просто продължил да рисува върху тях, преобразил ги в някои от новите същества, с които населил този свят.

Всичко това може би нямало да има значение, ако творбата не била избрана за оценка от журито. Естествено, критиците ги забелязали — те били бездарно изкуство и само загрозявали творбата. У критиците се прокраднало известно колебание дали да унищожат или не творбата. Поради тази именно причина аз съм тук.

Той млъкна, сякаш нямаше какво повече да каже. Синтия го погледна боязливо.

— Вие да не би да сте... да не би да сте...

Той се усмихна.

— Не, Синтия, аз не съм художникът на вашия свят. Вие веднъж ме попитахте за моята професия. Аз съм художествен критик.

На Рандъл не му се искаше да повярва. Ала не беше възможно да не повярва — истината звънеше в ушите му и не можеше да се отрече. Хоуг продължи:

— Казах ви, че ще трябва да говоря с понятия, които вие използвате. Трябва да знаете, че да се прави преценка на творба като вашия свят, не е все едно да застанеш пред някоя картина и да се вгледаш в нея. Този свят е заселен с *хора* — той трябва да се види с човешки очи. Аз съм човек.

Синтия изглеждаше още по-обезпокоена.

— Не разбирам. Вие действувате чрез тялото на човек?

— Аз съм човек. Критиците-хора са пръснати из целия човешки род. Всеки от тях представлява външния образ на Критик, но всеки един е човек — в пълния смисъл на думата човек, който не знае, че същевременно е и Критик.

Рандъл се улови за несъответствието, сякаш собственият му разум зависеше от него — а може би и така да беше.

— Но вие *знаете* — или поне казвате, че знаете. Това е противоречие.

Хоуг спокойно кимна.

— До днес, когато въпросите на Синтия станаха неудобни, тъй като аз съм... а и по други причини... тази личност — той се потупа по гърдите — нямаше представа защо е тук. Тази личност беше човек и нищо повече. Дори и сега аз разпрострях настоящата *си личност* само доколкото бе необходимо за моята цел. Има въпроси, на които аз, като Джонатан Хоуг, не мога да отговоря.

Джонатан Хоуг е започнал съществуването си като човек с цел да изследва и да преценява критично някои художествени аспекти на този свят. Междувременно се оказало удачно да бъде използван за разкриването на част от дейностите на онези отречени и заличени с нова рисунка същества, които назовават себе си Синове на Птицата. Вие двамата, невинни и незнаещи като гълъбите, използвани във войската, бяхте случайно въввлечени в това начинание. Но случи се така, че докато общувах с вас, аз долових нещо друго, което има художествена стойност, и поради тази причина ние си правим труда с тези обяснения.

— Какво искате да кажете?

— Нека първо кажа за нещата, които забелязах като Критик. Вашият свят притежава няколко удоволствия. Яденето. — Той се пресегна и откъсна от чепката мускатово грозде едно зърно, едро и сладко като захар, и го изяде с охота. — Странно нещо е това яденето. И твърде забележително. Никому досега изобщо не е хрумвало да създава изкуство от обикновената процедура по получаването на необходимата енергия. Вашият художник е наистина много даровит.

После спането. Необичайно отражателно състояние, при което самите творения на художника получават възможността да си сътворяват свои собствени нови светове. Нали разбирате сега — рече той усмихнато — защо Критикът трябва да бъде наистина човек — иначе не би могъл да сънува така, както сънува човекът.

Пиенето — то обединява и яденето, и сънуването.

Следва прекрасното удоволствие да се разговаря — приятел с приятел, както ние сега. Това не е ново, но е заслуга на художника, че

го е включил.

После сексът. Сексът е смешна работа. Аз като Критик бих го отхвърлил изцяло, ако вие, приятели мои, не ми бяхте дали възможност да видя нещо, което бе убягнало от вниманието на Джонатан Хоуг, нещо, което никога не съм се досещал да пресъздам в моите собствени художествени творби. Както вече казах — вашият художник е даровит. — Той ги погледна едва ли не с нежност. — Кажете ми, Синтия, какво обичате на този свят и какво ненавиждате и от какво се боите?

Синтия не направи и опит да му отговори, а само се притисна поплътно до съпруга си. Рандъл покровителствено я прегърна с ръка. След това Хоуг се обърна към Рандъл.

— А вие, Едуард? Има ли нещо на този свят, за което бихте дали живота и душата си, ако е нужно? Не е необходимо да отговаряте — снощи, когато се наведохте над леглото, аз го прочетох на лицето ви и в сърцето ви. Талантливо изкуство, талантливо изкуство — и единият, и другият. В този свят открих няколко прояви на даровито и оригинално изкуство, достатъчно, за да имам право да насърча вашия художник да опита пак. Имаше обаче и толкова много бездарно, нарисувано посредствено и любителски, че сърце не ми даваше да одобря творбата като цяло, докато не се сблъсках и не почувствувах трагедията на човешката любов.

Синтия го изгледа развълнувано.

— Трагедия ли? „Трагедия“ ли казахте?

В погледа, който Хоуг ѝ отправи, се четеше не съчувствие, а спокойно одобрение.

— А как другояче би могло да се нарече, драга моя?

Тя втренчи очи в него, после се извърна и зарови лице в ревера на сакото на съпруга си. Рандъл я погали по главата.

— Престанете, Хоуг! — рече той гневно. — Пак я изплашихте.

— Не съм искал.

— Искahте. И мога да ви кажа какво си мисля за вашата история. В нея има пукнатини, през които може да пропадне цял слон. Вие сте я изфабрикували.

— Вие не вярвате на разказа ми.

Истина беше. Рандъл не вярваше. И като продължаваше да утешава съпругата си, той продължи смело:

— Ами онова вещество под ноктите ви — за него какво ще кажете? Забелязах, че го пропуснахте. Ами отпечатъците от пръстите ви?

— Веществото под ноктите ми има твърде малко общо с тази история. То си изпълни предназначението, а именно да уплаши Синовете на Птицата. На тях им беше известно какво е то.

— А какво бе то?

— Кръвта на Синовете, напластена там от моето друго „аз“. За отпечатъците ли попитахте? Джонатан Хоуг искрено се боеше да му ги снемат. Джонатан Хоуг е човек, Едуард. Трябва да запомните това.

Рандъл кимна. Хоуг продължи:

— Разбирам. Честно казано, дори и сега не си спомням, макар че цялостната ми личност знае за това. Джонатан Хоуг имаше неспокойния навик да избърсва предметите с носната си кърпа — може би е избърсал и дръжката на креслото ви.

— Не си спомням такова нещо.

— Нито пък аз.

Рандъл отново поде спора.

— Това не е всичко, дори не е и половината. Какво ще кажете за санаториума, в който казахте, че сте били? А кой ви плаща? Откъде получавате парите си? Защо, по дяволите, Синтия винаги се боеше от вас?

Хоуг погледна по посока на града — откъм езерото пълзеше мъгла.

— За тези въпроси остана малко време — каза той, — и няма значение дори и за вас дали вярвате, или не. Вие обаче вярвате — няма как да не вярвате. Ала вие повдигнахте един друг въпрос. Ето. — Той измъкна от джоба си дебела пачка банкноти и ги подаде на Рандъл. — Можете да вземете и това — на мен повече няма да ми трябват. След няколко минути аз ще ви напусна.

— Къде отивате?

— Връщам се при себе си. След като си тръгна, трябва да направите следното: Качете се в колата и веднага тръгнете на юг през града. *При никакви обстоятелства* не отваряйте прозорец на колата, докато не се отдалечите на мили от града.

— Защо? Това не ми харесва.

— Все пак го направете. През това време ще станат някои... промени, преустройства.

— Какво искате да кажете?

— Нали ви обясних, че ще се вземат мерки спрямо Синовете на Птицата? Спрямо тях и всички техни деяния.

— Как?

Хоуг не отговори, а отново се загледа в мъглата. Тя пълзеше над града.

— Мисля, че вече трябва да тръгвам. Направете каквото ви казах. Той понечи да се обърне. Синтия повдигна лице и му заговори:

— Не си тръгвайте! Не още!

— Да, драга моя?

— Трябва да ми кажете едно нещо: *Теди и аз ще бъдем ли заедно?*

Той я погледна право в очите и каза:

— Разбирам какво имате предвид. Не знам.

— Но вие *трябва* да знаете.

— Не знам. Ако и двамата сте същества от този свят, тогава линиите ви могат да вървят успоредно. Но както знаете, съществуват и Критиците.

— Критиците ли? Какво общо имат *те с нас?*

— Единият или другият, или и двамата *може* да сте Критици. Не бих могъл да зная. Спомнете си — Критиците са хора — тук. До днес дори не съзнавах, че самият аз съм Критик. — Той погледна замислено Рандъл. — Той може да е Критик. Днес ми се мярна такова подозрение.

— А аз?

— Не зная. Малко вероятно е. Разбирате ли, ние нямаме право да се познаваме един друг, защото това би навредило на нашата художествена преценка.

— Но... но... ако *не сме* същите, тогава...

— Това е всичко — гласът му не прозвуча изразително, но в него се долови такава нотка на решителност, че те и двамата се стъписаха. Той се наведе над останките от угощението и си избра още едно зърно грозде, изяде го и затвори очи.

Той повече не ги отвори. След малко Рандъл каза:

— Мистър Хоуг? — Никакъв отговор не последва. — Мистър Хоуг! — Отговор пак не последва. Той се отдели от Синтия, изправи се

и отиде до притихналата фигура. Разтърси я. — Мистър Хоуг!

— Но ние не можем току-така да го оставим там! — настоя Рандъл няколко минути по-късно.

— Теди, той знаеше какво върши. Това, което трябва да направим, е да последваме неговите указания.

— Ами, можем да спрем в Уокигън и да уведомим полицията.

— Да им кажем, че сме изоставили умрял човек на хълма? Мислиш ли, че ще ни кажат „браво“ и ще ни пуснат да си вървим по пътя? Не, Теди — само това, което той ни каза, да правим.

— Мила, ти нали не вярваш на всички тези измислици, които той ни наговори?

С очи, от които бликаха сълзи, тя го погледна право в очите и рече:

— А ти? Бъди откровен с мен, Теди.

Той срещна погледа ѝ за миг, после сведе очи и каза:

— О, няма значение. Ще постъпим, както той каза. Влизай в колата!

Когато слязоха от хълма и се отправиха обратно към Уокигън, мъглата, която сякаш бе погълнала града, не се виждаше, нито пък я видяха пак, след като завиха на юг към града. Денят бе ведър и слънчев, както бе започнал от сутринта — въздухът щипеше доста силно, от което изричното разпореждане на Хоуг да държат прозорците плътно затворени, изглеждаше твърде разумно.

Поеха на юг покрай езерото, по близката детелина с намерение да продължат на юг, докато се отдалечат достатъчно от града. Движението стана натоварено — малко повече отколкото сутринта, когато тръгнаха. Рандъл бе принуден да насочи вниманието си към волана. На никой от двамата не му се говореше и това им послужи за оправдание.

Бяха отминали детелината, когато Рандъл заговори:

— Синтия...

— Да.

— Трябва да съобщим някому. Ще помоля следващия полицай, когото видим, да се обади в участъка на Уокигън.

— Теди!

— Не се тревожи! Така ще извъртя работата, че ще ги накарам да разследват, без обаче да ни заподозрат. Старият номер „увъртане и пак

увъртане“ — нали знаеш?

Беше ѝ известно, че изобретателските му способности са достатъчно богати, за да се справи с подобна работа — тя повече не възрази. След няколко преки Рандъл видя патрулиращ полицай, застанал на тротоара, който се приличаше на слънце и наблюдаваше как няколко момчета играят бейзбол. Спря колата до тротоара редом с него.

— Свали стъклото, Синтия.

Тя се подчини, после пое рязко въздух и едва не изпищя. Той не изкрещя, но му се прииска да изкрещи.

Навън през отворения прозорец не се виждаше никакво слънце, никакъв полицай и никакви деца — нищо. Нищо освен сива и безформена мъгла, пулсираща лениво като току-що появил се живот. През прозореца не се виждаше нищо от града не защото мъглата беше толкова гъста, а защото беше... като вакуум. От нея не долиташе никакъв звук, нито се долавяше някакво движение.

Мъглата се сля с рамката на прозореца и започна да се промъква навътре. Рандъл изкрещя:

— Вдигни стъклото! — тя се опита да се подчини, но ръцете ѝ се оказаха безсилни. Той се пресегна през нея и сам го вдигна, като затегна ръчката докрай.

Огрятата от слънцето картина бе възстановена — те видяха през прозореца патрулиращия полицай, буйната игра, тротоара и града в дъното. Синтия постави ръка на рамото му.

— Карай нататъка, Теди!

— Почакай малко! — рече той напрегнато и се обърна към прозореца откъм неговата страна. Много предпазливо откряна стъклото — съвсем мъничко, по-малко от инч.

Това бе достатъчно. Безформената сива мъгла отново се появи — градското улично движение и слънчевата улица се виждаха ясно през предното стъкло, през процепа — нищо.

— Карай нататъка, Теди, *моля те!*

Нямаше нужда да го подтиква, колата вече летеше напред.

Къщата им не е точно на самия залив, ала морето се вижда от върха на близкия хълм. Селцето, в което ходят на покупки, има само

осемстотин жители, но това като че ли ги задоволява. Във всеки случай те не се интересуват много от друга компания освен от своята собствена. А от нея имат в изобилие. Когато той отива до зеленчуковата градинка или на полето, тя го придружава, вземайки със себе си такава ръчна работа, каквато би могла да носи и да работи в скута си. Ако ходят в града, те винаги са заедно — ръка за ръка.

Той има брада, но не толкова от чудатост, колкото от необходимост, защото в цялата къща няма нито едно огледало. Те обаче наистина имат една чудатост, заради която във всяко общество биха ги смятали за особняци, ако някой узнае за нея, ала тя е от такова естество, че никой *не би могъл* да научи.

Когато нощем си лягат, преди да загаси лампата, той щраква чифт белезници около една от своите и една от нейните китки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.